

MÉLYSÉG ÉS MAGASSÁG

(2012. III. 31.)

Írta:

V. Pócsay Rozika

e-mail: v.p.rozika@gmail.com

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	
BEMUTATKOZÁS	
MÁSODIK FEJEZET	
ÁLLÁSINTERJÚ HELYETT	
HARMADIK FEJEZET	
MINDEN KEZDET...	
NEGYEDIK FEJEZET	
RENDKÍVÜLI CSOPORTÉRTEKEZLET	
ÖTÖDIK FEJEZET	
A LEVÉL	
HATODIK FEJEZET	
A MAKACSSÁG ÁRA	
HETEDIK FEJEZET	
KÖSZÖNÖM, HOGY MARADNI AKARTÁL!	
NYOLCADIK FEJEZET	
VIKTOR ÖTLETEI	
KILENCEDIK FEJEZET	
EGYSZER LENT, MÁSSZOR FENT	
TIZEDIK FEJEZET	
ROSSZ MONDATOK ROSSZKOR	
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
MEGLEPETÉS	
TIZENKETTEDIK FEJEZET	
KIS KARÁCSONY... - VOLT KARÁCSONY?	
TIZENHARMADIK FEJEZET	
ANYUKÁVÁ AVANZSÁLÓDTAM	
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
NŐI LOGIKA	
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
DANIKA	
TIZENHATODIK FEJEZET	
NEHÉZ HETEK	
TIZENHETEDIK FEJEZET	
AZ ÉLET FINTORA	
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	
SZERELMESEK VÁROSA	
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
SORSDÖNTŐ TAVASZ	
HUSZADIK FEJEZET	
NEM, EZ NEM LEHET IGAZ!	
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	
AZ ÓRÜLET HATÁRÁN	
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	
KI LEHETEK ÉN?!	
HUSZONHARMADIK FEJEZET	
VIKTOR - VIKTÓRIA	

ELSŐ FEJEZET BEMUTATKOZÁS

1.

Gyöngy Szimonetta vagyok. A bátyámtól és unokabátyámtól örökölt becenevem Szimett, anya Szimóninak hív, apa Szincsinek, amíg élt. Nekem a Szimett a legszimibb. Na, de nem azért ültem géphez, hogy a beceneveim fölött tartsak konzíliumot... Hanem lássuk csak, miért is?

Miután átvettem a királyvári egyetemen a közgazdász diplomámat, és szembesültem a szomorú ténnyel - állásom egyhamar nem lesz -, hogy ne teljenek napjaim hiábavalóan, elhatároztam, megvalósítom egy gimnazistakori kósza vágyam: írok. Akkoriban a naplórírást tartottam rendkívül fontosnak. Bele is fogtam, de bokros teendőim miatt félben maradt.

Nagy izgalommal forgattam fel középiskolás cuccaimat, hátha érdemesnek tartom a folytatásra. Bár egy-két epizódon jókat mosolyogtam, de utólag középszerűeknek tűntek az irodalmi, művészeti szakkörök, az akkoriban látott filmek, színházi látogatások lejegyzése. Manapság napjaim ennél is sokkal szürkébben telnek. A naplóírással tehát nem tudtam mit kezdeni. Akkor mit? Kisregényt a családomról? Bár izgalmas lenne, de nem érzek inspirációt levéltárakban, plébániákon kutakodni a családfám után. Értelme pedig csak így lenne.

Írok tehát mindenről, ami magammal kapcsolatban foglalkoztat. Akkoriban azt tartottam érdekesnek megörökíteni, boldogulhat-e a magamfajta diplomás, vidéki lány, aki szülőfaluja környékén szándékozik megalapozni a jövőjét. Regény ebből sem kerekedett, folytatásra azonban érdemesnek tartottam. Engedtem hát a bennem egyre erőszakosabban munkálkodó belső kényszernek, szabadon engedtem száguldó fantáziámat, és rögzítettem életem főbb eseményeit, gondolatmorzsáit, amiből csak később formálódott amolyan regényszerű iromány. Így kezdtem:

*

Hogy gondolkodom az életről 2009 nyarán, a fent említett közgazdasági végzettségemmel, két felsőfokú (angol, spanyol) és középfokú francia nyelvvizsgával? Hmm... Hogy is? A gyászos kezdettől eltekintve nem lehet okom panaszra.

Bár földi életem kezdetét nem mondhatnám szerencsésnek, hiszen a születésemmel a szedett-vedetté vált család bajforrásává váltam. Anyukám egy hirtelen fellobbant szerelemnek köszönhetően nem tudott szabadulni a nála tíz évvel idősebb özvegy férfitől, akinek volt egy kilenc éves kislánya. Neki anyára volt szüksége, tehát a férfit sürgette az idő, és a két család tiltakozása ellenére összehoztak engem.

Apai nagyanyámék éretlennek tartották anyut egy kis kamasz nevelésére, de főleg szegénynek a családját. Anyai nagyszüleim viszont a korkülönbséget és a bátyámat nem nézték jó szemmel. Én azonban kérlelhetetlenül nőtem anyu hasában, így mit volt mit tenniük, elfogadták a döntésüket, összeházasodtak, de az esküvőjükön csak a két tanúval jelentek meg, ami rossz fényt vet faluhelyen a fiatalokra.

Ilyen parázs légkörben jöttem a magam céltudatosságával, határozottságával a világra. A gondok ott kezdődtek, hogy anyukám nem tudta elfogadni fiaként Gyurit - a bátyámat -, kezdettől fogva különbséget tett köztünk, amit apu nézett egyre nagyobb ellenszenvvel. Kezdetét vették a mindennapos veszekedések, amik csakhamar botrányokká nőttek ki magukat. Apu munka után kocsmába kezdett járni. Miután onnan hazakeveredett, a bátyámat

faggatta ki, hogy telt a délutánja. Sajnos mindig volt oka panaszra. Apu busásan adta vissza anyunak a veréseket.

Ilyen és ehhez hasonló csatározások keresztüztüében nőttem fel. De úgy kell nekem - gondoltam nagyobbacska koromban -, miért tolokodtam közéjük. Ráadásul szorgalmasabb, jobb tanuló voltam Gyurinál, ami újabb bajforrást jelentett apuék között, mert kapa helyett mindig könyv volt a kezemben. Sorolhatnám bűneimet, ami megkülönböztetett a bátyámtól, de sok volt a rovásomon, így ettől inkább eltekintenék. Bár tettem rá pár kísérletet, hogy anyu felé fordítsam Gyurit, de hiába hívtam magammal moziba, színházba, múzeumokba, őt sokkal jobban érdekelte a foci, és szívesebben csavargott a srácokkal, mint velem, ahogy ő mondta, a kis pisissel.

Valahogy csak felnőttem. Gimnáziumba Diákvárra, egyetemre Királyvárra jártam. Kiváló eredménnyel végzett diplomámmal a kezemben csódtömegnek éreztem magamat az állás-interjúkon, ahol mindenütt túlképzettnek tartottak, és azzal bocsátottak el, majd értesítenek. Várakozás közben azon keseregtem, miért vettem komolyan a professzoraim szavait: a jövő nemzedéke vagyunk. Nagy szükség van ránk, a jó pénzügyi szakemberekre, most, a gazdasági és pénzügyi világválság idején. Biztosan, csak azt lenne jó tudni, hol és kinek, ha mindenhol úrbéli lénynek kell éreznem magamat.

Jó-jó, vidéki lány vagyok, de nem élhet mindenki a fővárosban. Így aztán be kell érnem anyukám vádaskodó szidalmaival, hogy ezért gürcölt, kuporgatta a forintjait, taníttatott, hogy otthon lebzseljek. Kénytelen-kelletlen el kellett viselnem, hogy a tönkretett élete minden keserűségét rám zúdította, pedig mit tehettem én arról, hogy Gyuri tíz éve elmenekült itthonról és Ausztráliáig meg sem állt. Ráadásul tavaly meghalt apu. Mivel anyu háztartásbeli, az özvegyi nyugdíjából, az ösztöndíjamból és a családi pótlékból éltünk, amit - amint kezemben volt a diplomám - megvontak tőlünk. Nap mint nap hallgattam hát, hogy kikiáltson ingyenélő naplopónak, tehetségtelen munkakerülőnek, aki még arra sem képes, hogy beálljon napszámosnak vagy a gazdaságba állatgondozónak. Hát ezekre valóban alkalmatlan vagyok, de nem ezért tanultam tizenhét évig.

Kezd elhatalmasodni bennem ugyanaz az érzés, ami tízéves koromban: nincs helyem abban a világban, ahol élnem kéne.

*

Osztályfőnöki órán a bűnözés volt a téma. A tanító néni azt magyarázta, gyerekkorban kell megtanulni, hogy a hazudozás, lopás rossz útra térít bennünket felnőttkorunkban. Kati, a padtársam, oldalba bökött:

- Ugye mondtam én neked, hogy ne hazudozz, mert az nem jóra vezet.
- Én nem szoktam hazudni - védekeztem meglepetten.
- Áá, nem ám, csak neked, ugye?
- Neked sem. Tényleg azért nem hoztam buktát, mert anyu tegnap nem ért rá sütni.

A tanító néni felfigyelt a sutyorgásunkra. Ránk szólt, hogy jobban tennénk, ha rá figyelnenk. Kati vérszemet kapott, rám nézett, és hangosan mondta:

- A múltkor is bevallottad nekem, hogy elloptál pénzt az anyukád pénztárcájából.
- Az nem lopás volt, mert nem magamnak vettem el, csak féltem, hogy anyu megver, ha megtudja.
- Miért vetted ki engedély nélkül? - kérdezte a tanító néni, miközben rosszállóan csóválta a fejét.

- Mert iskola után a gyógyszerértárba kellett mennem, de anyu elfelejtett pénzt adni, és mire felkeltem, ő már a határban dolgozott.

- Na, és hogy végződött a történet?

- Rosszul, mert csak ezrest találtam a pénztárcában, és tudtam, ha anyu megtudja, hogy ennyi pénzzel jöttem iskolába, megver érte, ezért nem mertem visszaadni neki, inkább azt mondtam, ami igaz is volt, elfelejtett reggel pénzt adni.

- Mi lett a pénzzel?

- Beraktam a szobaasztal terítője alá, de nekem kell takarítanom, és nem merem azt mondani, hogy ott találtam - sírtam el magam.

- Most miért sírsz?

- Mert bűnöző lesz belőle - kiáltott közbe Kati kárörvendően.

- Belőlem nem lesz, mert nem költöttem el a büfében, mint... - szorítottam gyorsan a kezemet a számra.

- Mint? - faggatott tovább a tanító néni, de többet nem tudott belőlem kihúzni.

- Mind a két kislány kihozza az ellenőrzőjét! - ment szigorú arccal a tanári asztalhoz.

Hangosan zokogtam. Könyörögtem, még az egyszer ne írja be, de rám sem nézett.

- Kati, mire várjak még! Kérem az ellenőrződöt! - dobta elém az enyémet.

- Bocsánatot kérek, tanító néni, de otthon felejtettem.

- Nagyon helyes! Ezért magatartásból egyes, és ha holnap reggel sem lesz itt, felmegyünk az igazgató bácsihoz, elmondod neki, mostanában milyen feledékeny vagy.

Kati is elsírta magát, és a lábamba rúgott. A szünetben nekilökött a falnak, és azt mondta, ha délután ki merek menni a játszóra, megveret a felsős barátaival. Ráadásul azt híresztelte, miattam, egy ilyen elvetemült bűnöző miatt, kellett hazudnia a tanító néninek és kell majd otthon az anyukájának.

Egész délelőtt sírtam. Rettegtem hazafelé. A felsősök szerencsére még a suliban voltak, de már messziről hallottam, anyu meg apu megint veszekednek. Tudtam, nagy a baj, mert meghallottam, hogy anyu azt kiabálja apunak, neveld meg a kölyköt, mert nem bírok vele. Ha anyu ezt mondja a bátyámról, apu azonnal nekimegy. Ilyenkor mindig kimenekülök a házból, és elbújok, de most be kell mennem, mert beírást kaptam, és csak tetézném anyu haragját, ha később mennék haza.

Reszketve nyitottam be. Anyu a tűzhely előtt feküdt a földön, apu meg épp akkor csapta be maga mögött a hátsó ajtót.

- Mit tátod a szád?! Segély mán fökeni, te málé! - ordított rám.

Az egyik kezemet neki nyújtottam, a másikkal a konyhaszekrénybe kapaszkodtam.

- Na, mi van, feleté valamibű?

- Igen... Kaptam két ötöst... meg... - elsírtam magamat.

- Meg? Mon má, ne ha'gass, te, me nem tom, mit teszek veled!

Egész testemben remegtem, amikor odaadtam az ellenőrzőmet. Anyu nagyon ideges lett, amikor a beírást elolvasta, és aláírta.

- Há ezé küszködök én veled, te mihaszna, eveteműt lán!

Akkora pofont adott, hogy beestem a szobába. Fejemet az ágy végébe vágtam, és nagyon fájt az oldalam. Mire felkászálódtam, anyu is eltűnt. Ebéd helyett elbújtam hátul az orgonabokor alá. Mindig ott sírtam ki magamat.

Akkor értettem meg, mi hiányzik nekem otthon. Lehet, hogy a mi családukban senki nem szeret senkit? A felismeréstől rosszkedvű lettem. Állandóan sírhatnékam volt. Anyu persze ezt is másképp magyarázta. Szerinte elkényeztetett fruska vagyok, de majd ő tesz róla, hogy megtanuljam, mi jár a hazudozásért. A szomorúságomat fokozta, hogy Gyuri ezen a napon ment el bánatában otthonról. Egy év múlva tudtuk meg, hova.

2.

Minden búmmal, bánatommal a tizenöt évvel idősebb unokabátyámhoz mentem. Ő volt a mentsvárom. Két utcával laktak távolabb. Szerencsére Nikolett, a neje kedvelt engem. Egy-egy perpatvar után nem egyszer ment át, hadd aludjak náluk, mert ő szeretné kikérdezni tőlem a leckémet. Később is mindig a pártomra állt. Államvizsga után ő jött velem az állás-interjúkra. Ő vigasztalt a sikertelen próbálkozás után.

Hónapokig vártam, néztem az újságokban az álláshirdetéseket, de hiába. Anyu szidott, átkozott, mert nem hitte el, hogy sehol nem kell a diplomám. Kitalálta, menjek férjhez. Az ügy érdekében még delikvenst is keresett Tóth Dénes személyében, aki állítólag azonnal feleségül venne, ha nem hordanám annyira fent az orromat. Eleinte nem vettem komolyan, de amikor egyre sűrűbben jelent meg nálunk és üldözött az ajánlatával, kezdtem rosszul érezni magamat. Eltökéltem, tennem kell valamit, mielőtt teljesen kiborulok.

Egyik reggel, miután átnéztem az újságokat, a csipkefüggöny mintáin át anyut néztem, mikor jön be. Meg akartam beszélni vele, találtam két kedvező állásajánlatot Pesten, megnézem, és ha felvesznek, szót fogadok Ági néninek, felköltözöm hozzájuk. Tudtam, mit fog mondani, de eltökélt voltam. Néztem a meggörnyedt alakját, a szélesebben járó kezét. Megérezte, hogy figyelem, rám-rám pillantott, majd felegyenesedett, tekintetünk egymásba fonódott. A kapát dühösen a közeli fa tövébe dobta, derekát egyengette. Arca elvörösödött a méregtől. Bejött. Még be sem ért, rákezde:

- Mit bámu'sz kifelé, mint a bornyú, te mihaszna, málészájú! Felüled beledögöghet az ember a munkába, akko se gyűsz segényi! Másse tucc, mint a szád tátanyi a kapuba, meg aszt a rossebes újságot búnyi! Tűnny má a szemem elü! Váccs fő, me leszakad a derekam! - ült le a hokedlire.

- Megyek, csak átfutottam az álláshirdetéseket. Gyuritól jött levél, ha érdekel, oda tettem a többi fölé - indultam ki, mert elszállt a bátorságom, hogy szóba hozzam az állást.

- Érdekli a rossebet az a hűtlen kölök! Azé nevetelek fő' bennetek, döglök bele a munkába, ho' asztá egyikre se számíhassak! Abbu nem lehet megényi, ho' itt ücsörögsz tétlenyű! Há' a rossebbe mégy kapa nekün? - kiáltott utánam.

- A gyomláláshoz nem kell kapa, kapálni meg úgysem tudok - szoltam vissza kissé türelmetlenül.

- A gatz nem csipegetnyi kék, hanem kapányi. De az derogá' a kisasszonnak ugye? - pörölt az üres konyhában.

Sűrűn pergő könnyeimmel áztattam a veteményt. Fájtak a szavai, mert tehetetlennek éreztem magamat. Hallottam, nyikorgott az utcai kapu. Bosszúságomra Dini érkezett. Egyenesen hozzám jött:

- Hello, Szimoncsi! Add azt a karót, majd én bevégezem a karózást.
- Szia, köszi, boldogulok vele egyedül is.
- Figyelj csak! - ült le egy kivágott fa csonkjára. - Vettem színházjegyeket szombatra. Hallod, el kéne mennünk.
- Nincs kedvem színházba menni.
- Mér vagy vélem illen elutasító?
- Dini, értsd már meg, van nekem elég bajom, mivel foglalkozzam.
- De nem lenne, ha nem huzakonná annyit. Bunkónak tartasz magadho'?
- Jaj, hagyjál már, ne beszélj butaságokat!
- Megmontta anyukád, ho' neked más derogána, nem én.
- Amíg nincs állásom, önálló keresetem, senki nem érdekel. Ennyi az egész.
- Majd megbánod te még eszt. Asszed, egyedüli lán vagy a faluban? Háromnak is kénék, de én téged szeretlek. Meddig várjak még rád?
- Egyáltalán ne várj rám, Dini. Én nem fogok férjhez menni.

Felugrott, elrohant és úgy vágta be maga után a kaput, majd kidőlt.

Minden bosszúságom a munkába fojtottam. Dini erőszakossága még elszántabbá tett. Törtem a fejemet, hogy mehetnék fel Pestre. Miután befejeztem a karózást a paradicsomágyásban, bementem, hogy megbeszéljem anyuval az elképzelésemet. A feldúlt arca láttán inamba szállt ismét a bátorságom. Nagyot nyeltem, hogy a torkomban gombóccá nőtt félelmem leküzdjem, de mielőtt megszólaltam volna, rám förmedt:

- Büdös a munka, mi? Ha így ánék én is hozzá, felkopna az állunk!
- A gyomlálással, karózással végeztem. Nekiállok mosni, csak előtte beszélek a pesti cégekkel, akik közgazdászokat keresnek. Igazad van, nem várhatom tétlenül, mikor repül a sült galamb a számba. Döntöttem. Ha felvesznek, odaköltözöm Ági néniékhez.
- Na, csak aszt próbá'd meg! Amíg az én kenyeremet eszed, nem leszen belüled pesti uccalán!
- Anyukám, fogd vissza magadat, légy szíves! Mivel adtam okot rá, hogy így beszélj velem?
- Tom én, ho' néked azok a pesti úrfiak kénének, de majd adok én néked e'kötöznyi itthonrú!
- kapta fel a keze ügyében lévő fakanalat, és megindult felém.

Szembe fordultam vele. Halk, határozott hangon jelentettem ki:

- Ha megütsz, az életben többet nem látsz engem.

Megfordultam, kisettem a házból, mielőtt kitör az igazi botrány. A kapuból hallottam, hangosan zokog, csapkod és ahogy a torkán kifér, káromkodik. Szinte futólépésben tettem meg Ottiéig a két keresztutca távolságot. Szerencsém volt, nem volt fuvarban. Amint meglátott az udvar végéből, sietett beengedni. Még ki sem nyitotta a kaput, máris elhadartam, miért menekültem hozzá.

- Otti... Ottikám, kérlek, segíts rajtam!
- Segélek, honne segénék? Akko most, ha jó értem, telefonányi kék mielébb, ugye?

- Igen. Nem érdekel, mit mond anyu, ha felvennének, elmegyek itthonról.
- Hát persze. Itt az isten háta megett csak megpenészené. Na, ne sírj má, gyere, oszt hídd azokat a pestieket.

Reszkető kézzel nyomkodtam a számok gombjait. A másodikat vették csak fel.

- Tessék, Csillag Bt.!
- Jó napot kívánok, Gyöngy Szimonetta vagyok. Dr. Ligeti Viktor pénzügyi főosztályvezető úrral szeretnék beszélni.
- Osztályvezető, parancsoljon, hölgyem, Ligeti Viktor vagyok.
- Bocsánat! A meghirdetett pénzügyi csoportvezetői állás után szeretnék érdeklődni. Áll még az ajánlatuk?
- Nem történt semmi, kitüntetésnek vettem - mondta kicsit barátságosabban. - Még nem késett el. Milyen végzettsége van, mennyi gyakorlattal rendelkezik?

Nagyot sóhajtottam, majdnem elsírtam magam. Erőt gyűjtöttem, mielőtt megszólaltam.

- Hh... Bocsásson meg, de ez nagyon rosszul kezdődik számomra. Főiskolai végzettségem van, szakkollégiumot végeztem a témában, angolból, spanyolból felsőfokú, franciából középfokú nyelvvizsgám van... Na igen... Most következik az, amiért talán jobb is lenne letenni a telefont... Szóval: gyakorlatom annyi van, amennyit a főiskolán szerezhettem.

Viktor hallgatta a kellemes, melankolikus női hangot, tetszett neki az intelligens évvódése. Első hallásra többet feltételezett a lányról, mint a három addigi jelentkezőről.

- Délután három órára meg tudunk beszélni időpontot egy elbeszélgetésre?
- A mai napon sajnos nem, pillanatnyilag vidéken vagyok, de holnaptól bármikor ráérek.
- Akkor holnap délután háromkor várom. Csókolom a kezét!
- Nagyon köszönöm, ott leszek! Viszontlátásra!

Le sem tettem, tárcsáztam Ági nénit. Nagyon örült, hogy végre elszántam magamat, és Pesten próbálok elhelyezkedni.

- Na ládde, millen eccerű, csak cselekennyi kék - fogta át a vállamat Otti. - Oszt akko' hogyan tovább?
- Ági néni azt mondta, odamehetek a kerti házba, de azt rendbe kell előtte tenni. Pénzem nincs, de ha dolgozom, havonta tudok neked törleszteni.
- Ugyan má, emész te a csudába! Csak nem képzeled, hogy pé'zé dógozok néked, te kis hóbortos! - paskolta meg az arcomat. - Az anyagáron megegyezünk, azt bízd ide! Mikor kék a céghö' menned?
- Holnap délután háromra. A reggeli vonattal kell mennünk.
- Mén a rosseb vonatta'! Elkérem a bátyus kocsiját. Hétre érted mék. Átmennyelek véled, beszéljék Tecáva', ho' ne akadékoskoggyék?
- Aranyos vagy, de ezt nekem kell vele lerendeznem. Bebizonyítom neki, hogy kinőttem a gyerekcipőből.
- Oké, úgy is kék! Akko' regge' érted mék!
- Várlak, nagyon várlak! Puszi, te édes, te drága! - öleltük meg egymást a kapuban.

Majdnem boldogan mentem be a házba. Anyu rám sem nézett.

- Holnap reggel Pestre megyünk Ottival. Délután háromra megyek elbeszélgetésre egy cég pénzügyi osztályvezetőjéhez. Beszéltem Ági nénivel is, nagyon örült a döntésemnek.

- Nem mész sehá, megértetted! Ha ellenem cselekszöl, le is út, fel is út! - vágta földhöz mérgében a kést. - Majd adok én néked Pestre futkosnyi! Mi a hét rossebbü akarsz mennyi? Kenyérre nincs pé'z, nemho' vonatra! Verd ki a fejedbü. Há honne, ho' pár hónap múva meg visszagyüsz egy zabigyerekke'!

- Ezzel magad elé állítasz tükröt. Szerintem erkölcsös nevelésben volt részem, de ha te úgy ítéled, hogy utcalányt neveltél belőlem, azt magadon kell számon kérned - fakadtam ki.

- Haggy engem békibe! Menny, ahá akarsz! - rohant be a szobájába.

Utána mentem, leültem mellé, hozzá hajoltam, békítgettem.

- Tégedet nem érdeke' asse, hogy Ágiva évtizedek óta harag van köztünk.

- De igen, érdekel. Anyukám, engem nem bántottak, soha nem haragudtak rám, nekem miért kéne rájuk haragudnom? Az lenne jó, ha végre ti is kibékülnétek.

- Azza' a konok Gyuláva' soha! Asse bocsátotta meg apád haláláig, ho' annak időszakába engem vett feleségü'. Űk gazdag lánt akartak von nékije.

- Lehet, hogy az ottlétem őt is megenyhíti majd.

- Aszt mon meg, mibü akarsz Pestre mennyi?

- Otti elkéri Pityutól az autóját, azzal megyünk.

- Oszt mibü kötesz arra a romos házra?

- Otti kisegít, amit majd a fizetésemből havonta törlesztek neki. Na, békülj már meg velem, nem szeretnék haraggal elmenni.

Engedte, hogy átöleljem, megpusziltuk egymást.

MÁSODIK FEJEZET

ÁLLÁSINTERJÚ HELYETT

1.

Keser-boldogsággal ültem be Otti mellé. Fájt a szívem, amint átautóztunk Bakonyzugon. Vajon milyen minőségemben láthatom viszont? Győztesként? Vesztesként? Agyamba, lelkembe véstem a járdaszéli fasorokat, a házak előkertjeinek virágágyásait, az ősz színeibe öltözött kerteket. Az ablakok színes redőnyeit, amik mögött jól ismert emberi sorsok rejtőzködnek.

- No, ne sírj má, hisz nem hót meg senki - hallottam Otti vigasztaló szavait.

- Hh... olyan rossz elmenni innen a bizonytalanba.

- Majd megládd, milyen hama' hozzászoko' a nagyvárosi forgalomho', a nyüzsgő élethö'.

- Biztosan, de a szívem mindig hazahúz majd.

Néztem a falu végét jelző táblát, akaratom ellenére ontotta a rakoncátlan könnyecsatornám könnycseppjeimet. Magamba zárkóztam, az utat figyeltem és Ottit, milyen magabiztosan előz, fékez, húz bele, ha szabad a pálya.

- Jesszusom, hogy bírod ezt a száguldást?

- Hozzászoktam. Különgyebben hama' fő'mondana a főnök. Van, hogy egy nap alatt az országot kék átrobogni egy-egy anyagé', ott oszt nem nyüszöghet az ember, hogy így meg úgy. Nédde, mán itt is vagyunk Ági nyényémékné' - kanyarodott be a kapu elé.

Rövid üdvözlés után Otti hátrament, körülnézett. Mikor utána siettem, biztatóan mosolygott rám:

- Semmi gáz, hugi! Sokka' kevesebbü kigyön ez, mint gondutam. Egy héten belül ollan lakást rittyentek neked, hogy a legkényesebb királylán is e'irigyené tüled.

- Kösz! El sem hiszed, milyen hálás vagyok, amiért mellém álltál.

- Ugyammá... Mit gondúsz, heába pelenkáztalak én Gyuri helett? - nevetett jókedvűen.

- Jesszusom, ti pelenkáztatok engem?

- Há ki tette vón, ha Teca a határba dógozott?

- Igaz is - nevettem el magam. - Szóval azt mondd, egy hét kell a rendbe tételhez?

- Ha Gyszi bátyám meg Pityu besegéne hétvégén, még annyi se - nézett a közben hozzánk csatlakozó Gyula bácsira.

- Hát persze, hogy besegítek. Azért jöttem, hogy megbeszéljük, mi legyen a szobával. Már tavaly felújítottuk a csatornázást, lecseréltünk mindent az előző lakók után, csak a lambériázás maradt el, bár megvettük azt is, de ha tapétát akarsz...

- Szebb és praktikusabb a lambéria, de nem szeretnék annyira eladósodni.

- Miért adósodnál el? A házat nem tolod el innen. Ha Otti és Pityu beszáll a rendbe hozatalba, nem kerül ez neked egyetlen fityingbe sem.

- Úristen! Ehhez már szavam sincs. Azt sem tudom, mivel háláljam majd mindezt meg.

- Békítsd meg azt a konok anyádat, hadd legyen végre béke a családban - mondta, miközben hol engem, hol Ottit nézte.

- Azt hiszem, nem lesz nehéz, mert ő meg Gyula bácsi haragjától tart.

- Na, akkor majd meglepjük egyszer, és megisszuk a békepoharat. Most pedig gyertek ebédelni.

Délután Otti boszorkányos ügyességgel lavírozott a belváros dzsungelében egyik utcából a másikba. Egy hatalmas, szürke, komor épület előtt állt meg.

- A cím szerint megérkeztünk - nézett rám.

- Szent ég! Ebbe a rideg, barátságtalan épületbe be sem merek menni.

- BemennyeK véled?

- Na, még csak az kéne! Nem vagyok én dedós.

- Szerintem se jó bemutatkozás lenne. Menj, sok szerencsét.

- Drukkolj nekem!

- Naná! Csak ügyesen - simogatta meg az arcomat.

Erős szívdobogással mentem fel a komor lépcsőházban. Tanácstalanul álltam meg a második emeleten, ahova mennem kellett. Jobbra is, balra is hatalmas tölgyfaajtó állta utamat, fogalmam nem volt, merre induljak. A jobboldali folyosón műszaki igazgató, kereskedelmi igazgató, főmérnök, vezérigazgató kiírásokkal találkoztam. Átmentem a bal oldali részlegbe. Ez már barátságosabb volt, pénztár, számlázás, bérszámfejtés, könyvelés. A „T” alakú folyosó hosszú szárának utolsó ajtaján találtam meg a keresett irodát: Dr. Ligeti Viktor pénzügyi osztályvezető kiírással. Kétszer kopogtam be. Mivel senki nem szólt ki, óvatosan lenyomtam a kilincset. Az ajtó zárva volt. Tanácstalanul álltam. Néztam a „T” kalapjában lévő irodákat: szemben a pénzügy, ide pályáznék, ha lenne kinél - gondoltam. Jobbról a könyvelés, mellette „L” alakban a fotószoba, számítástechnika. Vele szemben egy fél falat betöltő, háromszárnyú ablak, ami némileg megvilágította a hosszú folyosó hátsó részét. De hol lehet Ligeti osztályvezető úr? Be kéne kopognom valahova, ha mernék. Inkább megvárom, amíg kijön valaki.

Megálltam hát a lépcsőház ablakánál, és néztem a szűk mellékutcát, ami a pár autót befogadó parkolóba torkollott. Bezártság érzésem támadt, de mielőtt elhatalmasodhatott volna rajtam, hallottam, a nagy főnökség folyosóján csukódott egy ajtó, és valaki kényelmes léptekkel közeledett. Ha szerencsém van, átmegy a másik folyosóra, és nem kell tovább szobroznom. Végig sem gondoltam, nyílt az ajtó. Lassan megfordultam, de kissé zavarba jöttem, amikor láttam, hogy alaposan végigmér a nálam csaknem másfél fejjel magasabb, sportos testalkatú, fiatal férfi.

- Bocsásson meg, Dr. Ligeti Viktort keresem, a szobája zárva van, hol találom meg őt? - kérdeztem magamra erőltetett nyugalommal.

- Csak nem Gyöngy Szimonettához van szerencsém? - kérdezte még mindig engem méricskélve.

- De igen, én vagyok teljes életnagyságomban - mosolyodtam el zavartan.

- Nem kell tovább várakoznia, én vagyok - viszonzta mosolyom.

Furcsa, kellemetlen érzés fogott el, mi lehet rajtam feltűnő. A sminkem a kocsiban még rendben volt. Talán a frizurámat borzolta szét a szél?

- Parancsoljon, hölgyem - szólalt meg végre, és nyitotta előttem a hatalmas tölgyfaajtót, majd mellém lépett. - Magácska mindig ilyen pontos?

- Nem szeretek sehonnan elkésni.

Félszegen mentem mellette a félhomályba burkolózó folyosón. Közben azon töprengtem, mennyivel barátságosabb ez az épület, mint amikben vidéken megfordultam állásinterjúk alkalmával.

- Úgy tűnik, a titkárnőm megszökött - állt meg, majd nyitotta az ajtót rám mosolyogva.

Maga elé engedett. Hunyorogva léptem be a félhomályból a világos, barátságosan berendezett titkárságra. Ligeti úr a bal oldali ajtót nyitotta előttem.

- Megengedi? - segítette le rólam előzékenyen a kabátomat, és akasztotta az állófogasra. - Ronda, fogvacogtató júliusunk van. Foglaljon helyet! - pillantott a kényelmes fotelre.

Velem szemben ült le az asztal túloldalán. Szorongva vártam a szokványos kérdéseket. Egyre jobban zavarba jöttem a közénk telepedő pár másodperc csendtől.

2.

Nyugalmat árasztó hangon szólalt meg:

- Az öltözéke, megilletődöttsége arra enged következtetni, ön valamiféle komoly megmérettetésre számít.

- Hónapok óta keresek a végzettségemnek megfelelő munkát - hiába. Nem egy állásinterjún vagyok túl. Bevallom, mégis nagy bennem a drukk. Vesztett ügynek érzem a helyzetem, amikor elhangzik: mennyi gyakorlattal rendelkezem? Szerintem mindig ezzel bukom el a dolgot.

- Szeretném megnyugtatni, részemről szokványos volt a kérdés. Engem elsősorban nem ez érdekel. Önnel kapcsolatban is, akár csak a három elődje esetében, kötetlen beszélgetés alapján fogok dönteni. Számomra mindennél fontosabb a személyes benyomásom. Nos, mondana magáról és a jövőbeli elképzeléséről pár gondolatot?

- Húha! Mit is mondhatnék? Gimnáziumban az érdeklődésemnek megfelelően választottam a közgazdasági egyetemet. Tanulmányaim lekötöttek. Úgy érzem, ha a tudásomhoz méretezett a feladat, hivatásomnak tudnám tekinteni. Ez esetben maximális teljesítmény várható tőlem. Sajnálom, de előre ennél többet nem mondhatok, felelősségteljesen nem ígérhetek.

- Nyelvvizsgáit hol végezte?

- A királyvári egyetemen, ahol színvonalas nyelvoktatásban részesülhettem. Nyelvtanárom szerint a középfokú francia vizsgánk súrolja a felsőfok határát. Rengeteg szakirodalmat fordítottunk oda-vissza.

- Remek! Módjában fog állni a nyelvtudását hasznosítani. Évente legalább egy, de inkább két alkalommal vehet részt külföldi konferenciákon. Könnyűipari cég lévén elsősorban francia érdekeltségeink vannak, ahol hasznosíthatja az angol tudását.

- Ha a francia nyelvre lesz nagyobb szükségem, maximalista lévén nem érem be a középfokkal.

- Tetszik a hozzáállása, de vigyázzon az ígéretekkel - nevette el magát. - Azokat szigorúan behajtom.

- Velem szemben nem lesz rá módja - mosolyogtam vissza rá.
- Hogy oldjam a szorongását, nem várokotatom a válaszzal, öné a pénzügyi csoport-
vezetői állás.

- Köszönöm... hálásan köszönöm! Ígérem, nem fog bennem csalódni! - rebegtem, és alig
tudtam visszafogni kitörő boldogságomat.

Ezt követően jó negyedórán át tájékoztatott a munkarenddel, egyéb elvárásokkal kapcsola-
latban. Legnagyobb meglepetésemre kétszeres munkabért ajánlott, mint amit vidéken kap-
hattam volna. Kissé kényelmetlenül éreztem magamat, amikor kiderült, a nyelvvizsgán kívül
számítástechnikai tanfolyamot kell végeznem, mert a munkafolyamatok nagy része elektroni-
kusan történik. Ezen a téren komoly hiányosságaim vannak. Bár követelmény volt az egye-
temen, de mivel otthon nem volt gépem, ebből a tárgyból bizony nem remekeltem. Közben
visszajött a titkárnő:

- Hello, Viktor, itt vagyok, csak kávéért szaladtam le - szólt be.

- Rendben, Ilike drága. Főzz, légy szíves, két jó erőset a friss zsákmányodból. Ugye, nem
utasít vissza? - nézett rám.

- Nem vagyok nagy kávézó, de köszönöm, most jól fog esni.

Zavaromban a függöny mintáját tanulmányoztam. Közben titokban kipillantottam, ki lehet a
hang tulajdonosa. Egy csinos, jól ápolt középkorú hölgy szorgoskodott a kávéfőző körül.

- Szabad megkérdezni, min töpreng ilyen erősen?

- A közeljövőbeli feladataim cikáznak agyamban. Azzal tisztában vagyok, nyelvvizsgát a
Rigó utcában tehetek, de hogy hol lesz lehetőségem a számítástechnikai tudatlanságom
pótlására, arról fogalmam nincs.

- Nálunk. Ha nincs toppon a témában, ez utóbbi lenne a fontosabb. A nyelvvizsga ráér. A
kettő nem megy együtt.

- Nekem menne, még slungban vagyok a tanulást illetően, de vidéki lévén hozzá kell szoknom
a nagyvárosi élethez. A diákvári gimnáziumot és a királyvári egyetemet ugyanis bejáróként
végeztem.

- Értem. Már csak ezért is lassabb tempót kell diktálnia magának. Higgye el, ha túlsúfolja az
életét, vagy maga megy rá, vagy valamelyik vállalkozása látja kárát az erőltetett menetnek.
Ha más gátló tényező nincs, elkérhetem az okmányait? A diploma oklevelének, a nyelv-
vizsgáin kapott bizonyítványainak számát a személyi adataival együtt kell gépre vinnem.

Reszkető kézzel vettem elő táskámból a kért dokumentumokat.

- Látom, bejelentett lakása vidéken van. Mikortól tudna munkába állni?

- Hétfőtől, ha lehetséges. Erre a pár napra szükségem lenne a dolgaim rendezésére.

- Ma kedd van. Öt nap elég lesz mindenre?

- Igyekezni fogok, és elég lesz.

- Hol fog lakni?

- Rokonoknál. Bár bejelentkezve nem vagyok még, de a pontos címet meg tudom adni.

- Nem sürgős, de ha biztos, beírom.

- Tizenötödik kerület, Zsupp-köz 2.

- Melyik részén van ez a kerületnek?

- A kertvárosi részben, a nagy lakótelep tövében.

Kis gondolkodás után bólogatott.

- Akkor hétfőn találkozunk - állt fel.

- Hh... Még egyszer nagyon köszönöm a lehetőséget! Kilátástalan helyzetből segít ki engem ezzel az állással - hebegtem, miközben indultam a kabátomhoz megilletődötten.

Megelőzött, rám segítette és egészen a lépcsőházig kísért. Búcsúzóul kezet nyújtottam neki. Melegség futott át rajtam, amint pár másodpercig kezében tartotta a kezemet, és a szemembe nézve mosolygott rám. Amikor leindultam a lépcsőn, akkora volt bennem a boldogság, legszívesebben kettesével szedtem volna a fokokat, de éreztem, engem néz, így amíg az utcára értem, fegyelmeztem magamat. Ott viszont szinte repültem Otti karjai közé:

- Sikerült! Ottikám, édes bátyuskám, sikerült! Hétfőtől itt fogok dolgozni, mint pénzügyi csoportvezető! - lelkenedtem izgatott boldogsággal.

- Na, hál' istennek! Gratulálok, kis tücsök! - ölelt magához. - Akkor irány Újpalota! Amíg itt tétlenykettem, főhíttam a bátyust. Szerencsénk van, Karesz épp Pestre gyűn, mán úton is vannak. Amíg ideérnek, készüjjünk elő, ho' mielőbb munkáho' láthassunk. Bútorod honnét leszen? - ült be mellém.

- Ha anyu megengedi, elhozom a sajátomat.

- Majd beszélek véle. Szerzek teherautót, és segélek neked mindenben. Oszta millen főnököd lesz?

- Fhú, az volt igazán ciki. A kurta telefonbeszélgetés után felkészültem rá, hogy egy karó-nyelő, mogorva fickó fogad, ehelyett egy harminc év körüli, magas, jóképű daliával álltam szemben. Nagyon kedves és főleg udvarias volt velem.

- Nana, hugicám, azza' jó leszen vigyázni!

- Ne félts te engem, immúnis vagyok a férfiakra.

- Hát Dinire biztosan, de amint látom, nem mindegyikre. Jó-jó, tudom én, ho' erkölcsös lány vagy, de nem elég tapasztalt ezekhe' a pesti vagányokho'. Amellik hercigebb az ördögné', igyekszik az illen naivka hölgyeket az ujjá köré csavarnyi.

- Azt hiszem, megfelelő edzést kaptam ezen a téren Dinitől - mosolyodtam el.

- Ó, dehogy! Dini tanulatlan fráter, nem csoda, ho' nem vót rád hatással. Na de a piperkőc, városi vagányok tuggyák ám a móggyát, hogy vegyék le a lábukró' az illen szép hölgyeket, mint amillenné cseperetté.

- Ugyan már, Otti, miket beszélsz?

- Csak vedd komollan. Nikolka igazán gyönyörű még mindig, egyedül te tudod számomra fölümúlni őt.

3.

Viktor hosszan nézett Szimonetta után, enyhe szédülést érzett. Nő még nem volt rá ilyen lenyűgöző hatással, mint ez a fiatal lány, aki nem csak szép, de kivételesen intelligens. Már akkor megakadt a tekintete a kislányos alkatú, de öltözkését tekintve csinos hölgyön, amikor kilépett a lépcsőházba találkozásukkor. Azonnal megmozdított benne valamit a szép vonású

arca, a tiszta, ártatlanságot sugárzó tekintete, az ambivalens bája. Jól illett a válláig érő, világos barna, hullámos hajához a hatalmas, érdeklődő tekintetű, majdnem világos zöld szeméhez a fehér selyem sál - amit hanyag eleganciával vetett át vállán -, az üde zöld kabátja... hogy a csinos kosztümről, drága selyemnek látszó blúzáról említést se tegyen. Erőfeszítésébe került leplezni elfogultságát.

Amíg rendezte fejében gondolatait, meglepetten vizsgálta magát, mi lelte? Csinos nő van körülötte épp elég, ezzel biztosan nem lett volna ekkora hatással rá. Talán a rendkívüli kisugárzásával, a szerény, de közvetlen viszonyulásával vette le a lábáról.

Azonnal ráérezett, a gyönyörű jelenség rendkívüli személyiséget takar. Nem tévedett. Kellemtelenül érezte magát. Kizökkentette megszokott nyugalmaiból. Csak bénultan áll, és máris hiányérzete van, pedig épphogy becsukódott mögötte az utcai bejárati ajtó. Csak nem szerelmes lett bele első látásra? Megfordult, és majdnem rosszkedvűen ment vissza az irodájába. A titkárnője gépelt, így nem kellett vele szót váltania. Megállt az ablaknál, szórakozottan dobolt ujjával a párkányon.

Hihetetlen. Már-már azt hitte, Bella teljesen kiábrándította őt a női nemből. Erre jön ez a tinédzser kinézetű tünemény, és fölkavar benne mindent - nézett a parkoló felé. Bár ne tette volna. Szimonetta épp akkor rohant a középkorú várakozó férfi karjaiba. Hevesen magyarázott neki, miközben beültek a kocsija mellett parkoló Peugeot-ba. Embert még ilyen boldognak nem látott.

Kije lehet a fickó? A különbséget tekintve talán nem a férje, de a közvetlen viszonyulása igencsak megtévesztő. Nem értette, mi a frászkarika történt vele. Baromság. Hát nem mindegy, hogy kije? Bár az lenne! - sóhajtott. - De nem, sajnos nem - állapította meg, hiszen fizikai fájdalmat érez, amint kikanyarodtak a parkolóból. Mintha a szeme láttán csalta volna meg a fickóval.

Ízlelgette nevének dallamát. Szimonetta... Szimonetta. Hogy adhattak szülei ilyen különleges nevet egy kis falucskában? Titokban örült, hogy hétfőtől állandóan a közelében lehet majd.

De tényleg jó lesz ez? Nem valószínű. Sokkal okosabb lenne kivenni a fejéből az egészet. Semmi köze nincs és nem lesz hozzá. Nincs értelmetlenebb a munkahelyi kapcsolatoknál. Eleve halálra vannak ítélve. Szinte kivétel nélkül mind csúfosan végződnek. Ismét sóhajtott, megfordult, hogy munkához lásson végre.

Szórakozottan tette a dolgát. A vezérigazgatói megbeszélés miatt kellett maradnia, de alig volt képes koncentrálni. Dühösen pakolt össze. Ma Bella a soros, ő megy az oviba, bölcsibe a kicsikért.

Imádta a hároméves fiát és az egyéves kislányát, de menekült otthonról, ha nem vele voltak. Bella hol azzal idegesíti fel, hogy odalöki őket az anyjának, hol azzal, hogy folyton ordibál velük és állandóan elzavarja őket onnan, ahol ő van. A ligetbe ilyen hidegben nincs kedve menni. Le kell kötnie magát valamivel, Szimonetta nem válhat a rögeszméjévé. Órájára nézett, ilyenkorra otthon van az anyukája, benéz hozzá, legalább beszélgetnek egy jót, mint hajdanán. Kocsiba ült, jó tíz perc múlva leparkolt a ház előtt.

- Szia Viktorkám! Gyere beljebb! Csak nem valami baj van?

- Vannak gondjaim, de olyan régen voltam már nálad egyedül, jó lenne kicsit dumcsizni veled, mint régen.

- Örülök neked! Gyere, édesem, a konyhába, főznöm kell. Mesélj, mi újság van a kis drágáimmal? A munkahelyeden megoldódott a személyi kérdés?

- Danika és Daniella jól vannak, bár egyre nyugtalanabbak a csiki-csuki állapot miatt. Dancsi minden alkalommal kivágja a hisztit, ha Bella odalöki őket az anyósomnak, és nem alhat az ágyában. Nielka sem az a kiegyensúlyozott baba, aki volt. Éjszaka gyakran felsír.

- Érthető, Viktorkám. A kisgyerekeknek legfontosabb a biztonság. Ők a legérzékenyebbek a környezeti hatásokra. Döntened kell, béküljtek ki vagy válj el, de legyen egyértelmű a szándékom.

- Igazad van, eltökéltem, elválok. A kicsikről nem mondok le semmi áron. Bellának ott a nagyanyjéktól örökölt háza, aminek a felújítása egy vagyonomba került. Ha másképp nem megy, bírósági úton intézem el: vagy lemond a házról vagy odaköltözik.

- Helyes, édesem! Légy határozott és következetes.

- Az leszek. Idegileg én sem bírom tovább a hülye helyzetet. A munkahelyemen talán megoldódni látszik a csoportvezetői állás betöltése. Négyen jelentkeztek, egy vidéki lányra esett a választásom. Friss diplomával rendelkezik, gyakorlata még nincs, de rendkívül értelmesnek, intelligensnek tűnik.

- Szerintem látatlanban jól döntöttél. A kezdők még lelkesek, nincsenek megrögzött szokásaik, teljesíthetetlen elvárásaik. Nem lesz nehéz az igényeid szerint formálni őt.

- Szükségem lenne a tanácsodra a kis hölgygel kapcsolatban. A mondottakon kívül rendkívül csinos. Na, és megvan benne az a közvetlen báj, amit Bellában hiányolok. Sajnos első látásra megszedített. Józanodnom kell, a beosztottamra nem tekinthetek nőként.

- Vigyázz ezekkel a kacérkodó kislányokkal, ők nem csak veled ilyen kedvesek.

- Kacérsággal engem nem lehet levenni a lábamról. Szimonetta ártatlanul tartózkodó, a lényéből fakad a kedvessége.

- Látom a szemedből a viszonyulásod. A szív ellen nincs orvosság. Ha nem akarsz még jobban belebonyolódni a dologba, találj ki valamit. Helyeztesd át valamelyik részlegetekhez.

- Hmm... Lehet, hogy nem is lenne butaság az ötleted. Fehérváron elkelne a szaktudása. Még az otthonához is közelebb lenne, a Bakonyból jött fel Pestre.

- Ha jól emlékszem, oda osztályvezető kéne, nem?

- Igen, de semmi vész, az egész adminisztratív egység alig nagyobb, mint az osztályom.

- Persze-persze. Csak okosan, fiam! Lemeózzuk a vadast?

- Tudod, hogy annak soha nem tudnék ellenállni - mosolyodott el.

- Mit főztél tegnap?

- Semmit, tegnapelőtről maradt krumplipüré, virslit sütöttem hozzá, azt mindketten imádják. Még Nielka is két adagot kért. Fhúú, anya, ez istenire sikerült!

- Vihetsz belőle holnapra, csak körítést kell hozzá csinálnod. Adhatok még?

- Na ne, pofátlan nem akarok lenni. Még eleszem a család elől.

- Dehogy eszed. Legfeljebb ebből nem kerül a jégre. Na, add a tányérod.

Elmúlt kilenc óra, amikor hazaindult. Leparkolt a ház előtt. Látta, csak Bella szobájában van világosság. Ma talán időben elaludtak a kis gézengúzok - gondolta. Első útja a szobájukba vitte. Lehangolt indulattal állapította meg, ismét az anyjánál hagyta őket. Nesztelen léptekkel ment fel a galériára. Hívta az anyósát. Tele volt panasszal. Danielkát még akkor is dajkálgatta a nagyapja, Danika ismét hatalmas hisztit vágott le, úgy sírta álomba magát. Azzal köszönt el, reggel értük meg, ő viszi őket oviba, bölcsibe. Épphogy letette a kézibeszélőt, csörgött.

Felvette, megvárta, amíg beleszól a hívó. Zita, Bella barátnője volt. Ha már így alakult, nem teszi le - gondolta.

- Hello! Mi van, Bellus, ég a ház? Veled van tele az üzirögztőm.

- Hát persze, mert nehezebb téged elérni, mint a miniszterelnököt. Megígérted, beszélsz Ilivel, milyen új pipi került az osztályra, de fütyülsz rá, hogy engem esz a fene.

- Nem értelek, mi ez az izgágaság? Téged állítólag férfiként nem érdekel Viktor, akkor nem mindegy, hogy kiféle, miféle kerül hozzájuk?

- Ne kezd mindig előlről, érdekel és passz! Hallgatlak, mesélj!

- Nem leszel tőle boldog. Állítólag csinos, fiatal csajszi. Most végezte az egyetemet, Ili szerint intelligens, értelmes lány. Viktort elkápráztatta személyiségével. Hallotta, máris beígérte neki a külföldi konferenciákon való részvételt.

- Ej, hogy a fene vigye el az egészet, már csak ez hiányzott! Nem fogom hagyni, hogy egy csitri csábítsa el tőlem.

- Mi a fenéről duruzsolsz? Hiszen döntésed szerint majd egy éve még csak egy szinten sem vagytok a lakásban.

- Mondtam már, ez a múlt, mielőbb változtatni fogok rajta. Nem nyugszom addig, amíg vissza nem fogad az életébe.

- Hmm... Vigyázz, nehogy bakot lőj, Viktort nem olyannak ismertem meg, mint akit rángathatsz ide-oda. Mit képzelteél, facérként fog melletted élni és a kívánságaid lesni? Naná, hogy felcsíp egy-két pipit. Mikor tegye, ha nem most?

- Két gyereke van, és egyelőre a felesége vagyok.

- Hát persze, papíron... papíron, drága barátnőm.

- Jó, csak idegesíts még te is! - csapta le Bella úgy a kézibeszélőt, jó, ha nem törött ketté.

- Ez hülye - hallotta Zita tömör véleményét, mielőtt letette.

Nem tudta, bosszús legyen vagy nevéssen. „Szóval így állunk? Hát ezért lengi be az egész házat a kedvencem, a csirkepaprikás illata! Ó, ti nők, ti nők”!

HARMADIK FEJEZET

MINDEN KEZDET...

1.

Gyula bácsi meglepetésünkre odarendelte az építkezésről a hat tagú brigádját. Így kilencen dolgoztak kora reggeltől késő estig, és szombat délre mindennel elkészültek. Én ez idő alatt elintéztam az ideiglenes átjelentkezésemet. Otti javaslatára szombaton mindannyian kocsiba ültünk, és hazamentünk anyut meggyőzni, jöjjön velünk, nézze meg, hol fogok lakni.

Meglepődött, amikor öten beállítottunk. Gyuszi bácsi egy üveg Tokajival a kezében ment hozzá. Átölelte, megpuszilta és kérte, borítsanak fát a múltra. Anyu könnyes szemmel töltötte tele a poharakat. Az eljövettől kissé vonakodott, hogy nem úgy készült, meg fáj ez, fáj az, de Otti addig beszélt, amíg be nem adta a derekát. Szombat este Pityu kivételével Pesten voltunk újból. Anyu azonnal a kis házba ment. Nagyon tetszett neki minden. Késő este már nem álltak neki lepakolni az autóról, de másnap minden bútor a helyére került. Az ő segítségével raktam fel a szőnyeget, fali szőnyeget, asztalterítőt, hímzett és horgolt terítőt. Még két kép is került a falra, amiket én festettem gimnazista koromban egy iskolai kiállításra. Egyik karácsonyi ajándékom volt, hogy Ottiék bekereteztették. Az immár otthonnak a Zsukc utcára és az udvarra is volt ajtaja. Hihetetlenül boldog voltam, amit fokozott bennem anyu örömtől sugárzó arca.

Vasárnap este kezdődött számomra a nagybetűs élet. Akkor maradtam egyedül a kerti lakban. Fogalmam nincs, meddig ülhettem magamba zárkózva. Azt sem tudom visszaidézni, a félelem vagy az ijedtség volt bennem nagyobb a felismeréstől. Csupán egy gondolat körül cikázott az agyam: én, a Bakony rengetegébe rejtett kicsiny falucska szülöttje, magam mögött hagyva a szülői ház védelmét, ami burokként fonódott eddigi életem köré, beugrom a mély vízbe, eljövök ebbe a hatalmas világvárosba, és itt próbálok bebizonyítani, képes vagyok a saját lábamra állni, önálló életet élni. Talán anyu is belátta azóta, helyesen cselekedtem. Én pedig azt, lépnem kellett, mert elérkezett az utolsó pillanat, amikor még volt merszem, elég bátorságom valami új kezdetéhez. Ez van Szimett, nincs más hátra, mint előre! - biztattam magamat.

Meg kell szerveznem, fel kell építenem az új életemet, amitől a jövőm függhet. Alaposan át kell gondolnom a teendőimet, nehogy felkészületlenül kelljen szembesülnöm az akkor még nem pontosan ismert buktatókkal.

Hirtelen akkora káosz lett a fejemben, képtelen voltam logikusan gondolkodni. Az órára néztem, majdnem éjfél volt. Mielőtt végképp eluralkodott volna rajtam a pánik, megágyaztam és lefeküdtem. Jó ideig néztem a mennyezetet, mire elaludtam. Bár sok értelme nem volt, mert a zavaros álmaimtól reggel fáradtabban, zaklatottabban ébredtem, mint ahogy lefeküdtem.

Reggelizni képtelen voltam. Magamat ismerve, jobbnak láttam időben elindulni, nehogy már az első nap elkéssek az esetleges bolyongás miatt. Reszkető lábbal szálltam fel a buszra, ami könnyörtelenül vitt az ismeretlenbe. Ablaknál ültem, látszólag az utat néztem, de kavargó gondolataim elvonták a figyelmemet.

Határozottnak kell lennem, különben csöbörből vödörbe kerülök. Ági néni ugyanis szívesen átvállalná anyu szerepét, de hát nem azért jöttem én el a félelmetes ismeretlenbe. De nem ám! Úgyhogy „Magad uram, ha még nagyobb hatalmat nem akarsz magad fölé!” bölcseked-

semmel erősítettem szorongó bizonytalanságomat. Szükségem volt rá, hogy úrrá lehessen az idegentől való félelmemen: ezentúl önellátó leszek, ha főzök, eszek, ha nem, hát marad a hideg étel, amit nem nagyon kedvelek. Nagy gyakorlattal nem rendelkezem, de főztem már otthon anyu helyett jónéhányszor. A pénzzel bánni még meg kell tanulnom, hogy okosan osszam majd be a fizumat. Legokosabb lenne valami költségvetésfélét készítenem mankóként. Te jó ég! Saját költségvetésem lesz: ez komoly! „Szimett, valóban felnőtté váltál” - állapítottam meg nem kis büszkeséggel. Elhatároztam, anyut segíteni fogom. Nem engedem meg, hogy tovább kuporgasson.

Nagy töprengésem közepette majdnem továbbmentem a busszal. Egy idős néni csúnya szemekkel nézett rám, amiért az utolsó pillanatban ugrottam fel és szálltam le. Bár körbe sétautóztunk Ottival a környéken, mégis gondot okozott, melyik utcán induljak el. Találomra mentem be az egyikbe, de szerencsére a környék egyre ismerősebbnek tűnt.

Szorongva léptem be az épületbe. A főnök előtt határozottnak akartam látszani, így lassan mentem fel az emeletre, hadd csillapodjon a heves szívdobogásom. A hosszú, félhomályba burkolózó folyosó ezúttal még nyomasztóbban hatott rám, mint kedden, amikor először mentem végig rajta. Az osztályvezető ajtaján reszkető kézzel, de határozottan kopogtam be.

- Tessék - hallottam a megnyugtató hangot.

- Jó reggelt kívánok! - köszöntem tőlem telhető magabiztossággal.

- Csókolom a kezét! Örülök, hogy ilyen megbízható kolleginát kapunk a személyében. Parancsoljon, foglaljon helyet! - mutatott a fotelre, ahol kedden ültem.

- Suliba is mindig jóval előbb indultam. Szeretek kényelmesen felkészülni a feladataimra. Ma pedig a drukks is hajtott.

- Átérezem a gondját, akkor is, ha egyetem után szerencsésebb voltam önnél. A céghez apukám révén kerültem, a jelenlegi pozícióm pedig az elődöm tragikus autóbalesetének köszönhető. Három év gyakorlattal ülhettem a székébe, mert nekem volt az osztályon a legmagasabb végzettségem. Próbaidőt kaptam, ennek két éve. Na, de nem rólam szól a fáma.

- Köszönöm a megtisztelő bizalmát, ami bevallom, jólesik.

A titkárnő még nem volt bent, így az immár főnököm főzte le a kávéját. Gyakorlottan öntötte poharakba.

- Még mindig három cukorral fogyasztja - nézett rám barátságos mosollyal.

- Kedd óta nincs változás - viszonyoztam mosolyát.

- Az osztályomon nem divat a magázódás, ha nem veszi tolakodásnak, rendbontó módon megihatnánk a pertut.

- Megtiszteltetés számomra - vettem kezembe a kávémat.

Annyira remegett a kezem, vigyáznom kellett, nehogy szégyenszemre magamra öntsem.

- Ilyen emberevő lennék én, akitől ennyire kell tartania?

- Erre a kérdésre később tudok válaszolni. Pillanatnyilag a hirtelen bekövetkezett minőségi változásom tart izgalomban. Különös érzés dolgozó nővé válni - nevettem zavaromban.

Megkerülte az asztalt, egy lépés távolságra állt meg tőlem. Poharát finoman az enyémhez koccintotta. Egymás szemébe nézve ittunk pertut. A dióbarna szeméből szokatlan melegség sugárzott, ami némileg bátorított.

- A munkáddal kapcsolatban nagyjából elmondtam mindent - szólalt meg kis hatásszünet után -, a többibe majd belejössz. Ha valami gondod támad, fordulj hozzám bátran!

- Köszönöm, nem fogok vele visszaélni, legfeljebb élni, ha úgy adódik.

Közben megérkezett Ilike, vele is összekeveredtünk. Viktor körbekísért a hozzá tartozó irodákban, és bemutatott a pénztárosoknak, számviteleseknek, könyvelőknek. Majd a pénzügyre mentünk. Itt négy velem hasonló korú és egy kicsit idősebb nő fogadott.

- A csoportvezetőnek pár éve ez az üvegfülke dukál - kísért a terem jobboldali sarkába.

- Munkaköri kötelességem elzárkózni a kolléganőimtől? - kérdeztem elmosolyodva.

- Egyáltalán nem. Egy rigolyás hölgy volt az elődöd, az ő mániája teljesült a kalitkával.

- Nagy gond lenne az ajtót eltávolítani?

- Ó, hogyne, lehetetlenség! - emelte le könnyedén. - Mindjárt küldöm a téemkást, vigye a raktárba - mosolygott rám.

- Köszönöm!

- Jó munkát! - érintette meg a karomat.

Majd a lányokhoz fordult:

- Nos, kipihiztátok magatokat a hétvégén?

- Marhára! Mostam, főztem takarítottam, mint a güzü - dohogott a legidősebb.

- Mondtam már, Zsóka, rossz férjet választottál - nevette el magát. - Na, ha semmi óhaj-sóhaj, eltűnök. Osszátok be magatok között, ki viszi ki a számlákat a külsősöknek, helóztok!

2.

A lányokkal gyorsan összebarátkoztam. Segítőkések voltak. Erika vállalta a postázást, mindjárt magával csalt. Tanácsalankodtam, de kórusban biztattak, menjek csak, ismerkedjek meg a kinti kollégákkal. Mindhárom helyen barátságosan fogadtak bennünket. Mire visszaértünk, Zsóka nekem is szerzett ebédjegyet. Nagyot néztem, amikor a főnök mellém ült. Kellemesen beszélgettek. Igyekeztek bevonni, de még csak csendes figyelő voltam köztük. Ebéd után Erika magyarázta el, nem kell ennyire visszafogottnak lennem, ha Viktor ebédel, mindig köztünk van, hol egyik asztalnál, hol a másikinál. Majd meglátom, milyen közvetlen légkört teremt az osztályon. Az értekezletek is inkább amolyan klubdelutánokhoz hasonlíthatóak. Megegyezés szerint visznek valami rágcslálnivalót, üdítőt, ami nem azt jelenti, hogy a problémák megbeszélése el lenne bagatellizálva. Sőt, Viktor nagyon is ügyel minden apró részletre, de ügyesen fűszerezi mondandóját kedves anekdotákkal, viccelődéssel. A négy csoportot ilyesmivel, na és közös névnapozással, karácsonyozással kovácsolta közösséggé. Azzal fejezte be: verbálisan rendkívül közvetlen, egyébként zárkózott fickó. Örültem, hogy ilyen jó hangulatú légkörbe kerültem.

Viktor keddenként tartott a csoportvezetőknek megbeszélést, ekkor igazolva láttam Erika szavait. Sőt, mint újonc, érezhettem a felém irányuló, megkülönböztetett figyelmét. Minden alkalommal megkért, ha nem sietek, maradjak kicsit a megbeszélések után. Ilyenkor apró részletességgel magyarázott el mindent, amire a többiek előtt nem tért ki, de nekem tudnom kell. Hálás voltam ezekért a magamban „korrepetálás”-nak titulált lehetőségektől, mert ezzel zökkenőmentesen kapcsolódhattam be a meglehetősen szétágazó munkakörbe.

Azt azonban gyanakodva fogadtam, hogy a megbeszélések minden alkalommal sétába torkollottak, mert annak ellenére, hogy Viktor kocsival járt, ragaszkodott hozzá, hogy elkísérjen a buszhoz, ami jó negyedóra járásra volt a céghez. Ilyenkor a munkát félretéve kellemes sztorizással irányította úgy a beszélgetéseinket, hogy lehetőleg minél többet megtudjunk egymásról.

Erikának beszéltem a dilemmámról, de nevetve mondta, nyugodjak meg, a figyelmessége nem a személyemnek szól. Viktor rendes fickó, tőle nem kell tartanom, még egyetlenegy kolléganőjéhez sem közeledett férfiként, de az igaz, hogy mindig megtalálja a módját, hogyan ismerhetné meg minél jobban az újoncokat. Ez a beszélgetés oldotta bennem a feszültséget, mertem vele természetesebben viselkedni.

Szinte repült az idő. A számítástechnikával akadtak gondjaim, gépem itt sem volt, így a tanultak maradtak elméleti síkon, nem tudtam begyakorolni sehol. Bár az oktatónk mondta, hogy a számtech teremben nyugodtan gyakorolhatunk, de hétközben nem volt rá időm, hogy ott maradjak a többiekkel. Erika felfigyelt lehangoltságomra s kifaggatott. Amikor elmondtam neki, rettenetesen dühös lett, elsősorban magára a figyelmetlenségéért, de rám is, amiért nem szóltam neki. Felajánlotta, hozzájuk bármikor elmehetek, nekik több gépük van. Hogy nyomatékot adjon ajánlatának, hétvégére meghívott magukhoz. Örömmel fogadtam el, de csak fifty-fifty alapon. Megegyeztünk, egyik napot náluk, a másikat nálam töltjük. Ezek a hétvégék még közelebb hoztak bennünket egymáshoz.

Hat hete voltam a cégnél, amikor a csoportértekezlet után Viktor nem a munkáról kezdett beszélni. Láthatóan zavarban volt, amit sétálással próbált leplezni. Nyomasztóan hatott rám a közénk telepedő pár másodperc csend. Végre rám nézett:

- Hogy érzed magad nálunk? - állt meg előttem.

- Nagyon-nagyon jól! Igazán örülök, hogy ilyen barátságos légkörbe kerülhettem általad.

- Ugyan már! Nem magamat óhajtottam fényezni a kérdésemmel. Különben ez kizárólag a te érdemed. Kifogástalan a munkád. Utálok az udvariassági köröket, de tény, veled - a kezdővel - sokkal kevesebb gondom van, mint a többiekkel. Ezért is olyan nehéz belefogni a mondan-dómba.

- Igyekszem megfelelni az elvárásoknak. De ugye rám nézve nem kellemetlen, amit mondani akarsz?

- Ezt még nem tudom megítélni, de számomra az. A jó tulajdonságaidra ugyanis rajtam kívül a főnökség is felfigyelt.

Ijedt meglepetéssel kaptam fel a fejemet, majd zavartan az utcát néztem.

- Mitől rémültél meg?

- A felvezetésed rosszat sejtet velem.

- Valójában megtiszteltetés számodra az ajánlat. Tegnap a főosztályvezetőin a fehérvári egységünkről volt szó. Hónapok óta nincs megfelelő képzettségű személy, akire a pénzügyeket bízhatnák. A főnök alaposan lekáderezett téged, és rád esett a választása. Őszintén szólva magam részéről nem vagyok boldog. Az elődöddel rengeteg gondom volt. Megnyugtató volt számomra, végre jó kezekben tudhatom a pénzügyet.

- Köszönöm - rebegtem megilletődötten.

- Ne nekem, kislány, kizárólag magadnak. Fogalmam nincs, hogy bírod, de a tanfolyam-vezetőt is elkápráztatod a tehetségeddel.

- Abban pedig voltak nehézségeim, de szerencsére Erika segítségével megoldódott.

- Mivel nem boldogultál?
 - A gyakorlással voltak gondjaim.
 - Ugye, kértem tőled, szólj, ha valamiben elakadsz.
 - Igen, de ebben nem tudtál volna segíteni. Nincs otthon gépem, és hétközben sem tudtam itt maradni a többiekkel gyakorolni. Azokon a napokon nyelvtanfolyamon vagyok, de mint mondtam, Erikának köszönhetően, ez már a múlt.
 - Értem. Őszintén örülök, de a kérésem továbbra is fent tartom, szólj, ha gondod van. Visszatérve az eredeti témánkhoz: feladatot teljesítek, amikor megkérdezem: vállalnád Fehérváron az osztály vezetését?
 - Fhúú... Ez nem lehet komoly.
 - De igen, komoly. Rábeszélni nem akarlak, de ugye emlékszel, mit mondtam magammal kapcsolatban?
 - Igen, de... főnök... én még itt sem dolgoztam be magamat igazán.
 - Szimonetta kedves, majdnem olyan szép nevem van, mint neked - nevette el magát -, nekem legalábbis tetszik. A főnök titulust pedig utálok.
 - Oké... értem... Viktor, nekem túl nagy falat lenne a főnökség megtisztelő bizalmának elfogadása.
 - Nem fogna ki rajtad. Az egész üzemegység adminisztratív egysége alig nagyobb, mint a mi osztályunk.
- Elhallgatott, ismét csend telepedett közénk, szinte vibrált a levegő. Fogalmam nem volt, mit kezdenék a helyzettel.
- Látom, zavarban vagy. Levezetéképpen sétáljunk el a buszhoz, közben oszd meg velem, mitől félsz ennyire?
- A szívem hevesen dobogott. Az utcán kétszer is elhangzott a nógatása: - Nos?
- Nemcsak zavarban vagyok a tehetségem túlbecsülése miatt, de legalább annyira tanácstalan is.
 - Beszéljük meg!
 - Viktor, én itt érzem magamat a helyemen, ahol vagyok. Itt tudok maximumot nyújtani. Úgy érzem, az ajánlott beosztásban - a legnagyobb igyekezetem ellenére is - egyelőre kudarcot vallanék. Emellett van magánjellegű gondom is, ami miatt mindenképpen visszakoznom kell. Tudom, egyéni „szoc” problémám, de otthonról anyukám legnagyobb tiltakozása ellenére jöttem el. Pesten biztonságban tud a rokonoknál.
 - Értem, értem, de albérletet ott sem kell fizetned, vállalati lakásban élhetnél, igaz, nem egyedül, másodmagaddal.
 - Köztünk legyen mondván, a nagynénémék, unokabátyámék direkt nekem tettek lakhatóvá egy régi szoba-konyhát.
 - Hmm... Értem... Valóban hálátlanság lenne tőled másfél hónap után továbbállni.
 - Mennyi gondolkodási időm van?
 - A feladat megoldása nem tűr sok halasztást, ennek ellenére nem szeretnék sürgetni. Aludj rá, gondold át, és ha dűlőre jutottál, oszd meg velem a döntésedet.
 - Rendben van, ígérem, nem hozlak kellemetlen helyzetbe késlekedéssel a főnökség előtt.

Kiértünk a buszmegállóba, épp hogy fel tudtam ugrani a beálló buszra. Agyamat nem tudtam kikapcsolni.

Rendkívül jólesett, hogy ilyen nagy irányomban a bizalom, de a gondolattal, hogy osztályvezetőként folytassam pár héttel a munkába állásom után, képtelen voltam megbirkózni. Mégis dilemmát okozott a döntés, mert kockázatosnak tartottam a visszautasítást. Könnyen visszaüthet rám. Későbbiekben a fejemre olvashatják majd: bíztak bennem, lehetőséget kaptam tőlük, amivel nem éltem. Ki kellett volna próbálnom magamat, de még a próbaidőt sem vállaltam. Engem pedig pontosan ez tart vissza. Mi van, ha kiderül, magas még nekem az a labda? Biztosan nem válnának meg tőlem, de ide sem kerülhetnék vissza. Erre valóban aludnom kell.

Alig vártam, hogy hazaérjek. Ági néni örült, hogy nem csak beköszönök nekik. Épp vacsorához készülődtek. Gulyásleves és mákos guba volt, aminek nem tudtam ellenállni.

Vacsora közben elmondtam, milyen gonddal küszködök. Ági néni azonnal tiltakozott, és anyura hivatkozott, amit magamtól is tudtam: nem örülne neki, akkor sem, ha nagy dicsőség lenne számomra. Gyula bácsi kijelentése segített a végső döntésben.

Azt mondta, el kell vállalnom. Érvelése erősen hasonlított a már vázolt dilemmámhoz. Majd azzal folytatta, a saját érdekemben abba semmiképpen nem egyezik bele, hogy elköltözzem tőlük. Nyugdíjas, bőven belefér az idejébe, hogy reggel elvigyen, délután hazahozzon. Na, még csak ez kéne! - hárítottam magamban még a gondolatot is. Hangosan azzal zártam rövide, nem kockáztatok, nem megyek Fehérvárra.

Másnap reggel eltökélten léptem be a folyosóra. Jó érzés volt látnom, Viktor a titkárság ajtajában várt. Amint megjelentem, elém jött:

- Csókolom a kezedet! Remélem, nem okoztam rossz éjszakát a főnökség ajánlatával?
- Nyugodtat sem, de döntöttem. Igaz, a nagybátyám hozzáállása segített, de a tegnapi érveléseimet megerősítve: nem megyek Fehérvárra.
- Hatalmas kő esett le a szívemről. Annak ellenére, hogy tapasztaltam az ódzkodásod, arra számítottam, nem tudsz ellenállni a lehetőségnek.
- Többet kaptam már eddig is a sorstól, mint amire gondolni mertem volna. Akárhogy törtem a fejemet, mindig oda lyukadtam ki, jobb a biztos. Különben is azt ígértem neked, nem fogok csalódást okozni - mosolyodtam el.
- Köszönöm. Kávézol velem?
- Bocsáss meg, de ha tegnap nem lett volna csoportértekezlet, maradnom kellett volna túlórázni, úgyhogy most lenne dolgom.
- Köszönöm a bizalmadat, megértem, majd máskor bepótoljuk - kísért az ajtóhoz.

NEGYEDIK FEJEZET

RENDKÍVÜLI CSOPORTÉRTEKEZLET

1.

A következő heti csoportértekezletre nem tudtam elmenni. Aznap, amikor Viktor az asztalunknál ebédelt, megkérdeztem, mikor mehetek be hozzá. Fejcsóválva mondta: „bármikor”. Jogos volt a reagálása, nem egyszer korholt már bennünket azért, hogy ne kerekítsünk akkora feneket ilyesminek. Ő csak annyit vár tőlünk, ha dolgunk van hivatalos időben, tudjon róla. Az ebédlőből hozzá mentem.

- Szia, kislány! - fogadott a tőle megszokott barátságos stílusban. - Ugye, sokszor mondtam már, ha itt vagyok, az ajtóm mindig nyitva áll előttetek. Csak úgy várhatok el tőletek maximumot, ha ismerem a gondjaitokat. Hallgatlak, de most nem menekülsz, engesztelésül velem kávézol - szólt ki két kávéért a titkárnőjének, majd várakozóan nézett.

- Hétfőhöz egy hétre vizsgázunk számítéshől, ezért az oktatónk a jövő keddre összefoglaló órát iktatott be, amiről nem lenne jó hiányoznom.

- Egyetérték, de nekünk is komoly témánk lesz, valamikor pótolnunk kéne a hiányzásodat.

- Ezzel csak az a gondom, a keddet kivéve, minden nap tanfolyamon vagyok.

- Hmm... Ennyire szoros a heti időbeosztásod?

- Sajnos igen. Azért vagyok gondban, ha túlóráznom kell.

- A hétvégédbe sem tudsz beszorítani egy fölösleges órát?

- Kis átcsoportosítással oda biztosan.

- Szombaton vagy vasárnap?

- Ebben tudok hozzád alkalmazkodni - mosolyodtam el.

- Akkor holnapután kettőkor rendkívüli csoportértekezlet veled - nevetett. - Hol is? A helyszínre neked kell ajánlatot tenned.

- Nagy helyismerettel nem rendelkezem, de Erika a liget mellett lakik, vele párszor sétáltunk már ott.

- Oké, kedvenc helyem.

Elfogyott a kávénk, óvatosan az órára pillantottam.

- Látom, sürget az időd, nem tartalak fel - kísért az ajtóhoz.

- Bocsáss meg, kissé tényleg le vagyok maradva.

Mielőtt munkához látott, kiszólt a titkárnőjének:

- Ilike drága, ha telefonon keresnek, egyelőre kérlek, ne kapcsolj senkit, elszámolásokat ellenőrzök.

- Oké, amíg nem szólsz, házon kívül vagy - mosolygott rá.

Maga elé vette a mappát, de annál többre, minthogy ide-oda rakosgatta a számladossziákat, nem jutott. Izgalomba hozta a váratlan lehetőség, végre munkahelyen kívül találkozhat a lánnyal. Hétről hétre jobban szenvedett az egyoldalú szerelemtől, amit a legnagyobb igyekezettel hiába próbált kivenni a fejéből, hiszen nap mint nap látta őt.

Bár mindig kedvesen közlékeny, de igencsak szűkreszabottan, kizárólag a témára kihegyezve társalog vele. Még a mosolyát is szűken méri vele szemben, ami azért feltűnő, mert másokkal felszabadultan mosolygós. Érteni szeretné a megkülönböztetett viszonyulását, mert arra kínosan ügyel, észre ne vegye, talán örökre beköltözött a szívébe. Vagy ezt is ügyetlenül teszi, és mégis sejtheti, hogyan érez iránta? Talán szombaton erre is fény derül.

Nyugtalan idegesség lett úrrá rajta. Felállt, sétával próbált lehiggadni. Megállt az ablaknál, szokásához híven, ha valami erősen foglalkoztatta, szórakozottan dobolt a párkányon. Látta, Bella kanyarodik a parkolóba. Idegesség fogta el. Az ajtóhoz ment:

- Ilike, beülök a számítékh terembe, fejben nem boldogulok egy számítással.
- Rendben. Látom, nagyon ingerült vagy, iszol egy hideg üdítőt?
- Kösz, most nem - indul a fotószobán át.

Csak az irodája felőli ajtót csukta be. Folytatta a sétáját. Hallotta, hogy Bella nagy hangerővel üdvözlö a titkárnőjét, de csakhamar a folyosón kopogtak távolodó lépte. Az ablakból látta, beült a kocsi, telefonált, majd megigazította sminkjét és elhajtott végre. Órájára nézett, neki is indulnia kell, Danika rossz néven veszi, ha nem ő az első, aki eljön az oviból. Majdnem kifutott az időből, ma érte meg először. A ligeti játszóra viszi őket, a nyüzsi talán kiszorítja egy időre gondolataiból a lányt.

Hét óra után értek haza. Amíg ő a fürdetést és a vacsorát készítette elő, Bella beült a kicsikhez. Jövet-menet közben hallotta, nagyon egyezkedik velük valamiben, amiért Danika hevesen tiltakozik. Elgondolkodott. Egy hároméves csöppség hogy képes ilyen határozottan nemeket mondani az anyukájának. Ezek szerint vele nem azt fog csinálni, amit akar - fűzte tovább gondolatait. Danielka még szinte baba, de mindenben a bátyját utánozza. Annyira odavan érte, egyetlen napra nem lehet őket szétválasztani.

Vacsora után Bella rendkívül készségesnek mutatkozott, besegített a fürdetésbe. Amikor ágyba kerültek, Danika kijelentette, anyu menjen aludni, mert az apu meséit szereti jobban.

Viktornak nagyon nem tetszett Bella megváltozott viselkedése. Bár a múltkori telefonbeszélgetés után érti, de nem fogja hagyni, hogy feldúlja ismét az életét. A békéltető tárgyalásra nem ment el, ez az ő malmára hajtja a vizet, de nem lesz olyan sima ügy, mint ahogy azt gondolta. Sebaj, az érvek mellett szólnak, tanúi vannak Bella eddigi viselkedésére, nyernie kell! Ha szerencséje lesz, szeptemberben túl lehet az egészen. Amint kilépett a gyerekszobából, megjelent a nappaliban Bella.

- Szeretnék veled beszélni a válásunkkal kapcsolatban - ült le a dohányzóasztalhoz.
- Szerintem mindent megbeszéltünk - mondta visszafogott bosszúsan Viktor.
- De amit mondtál a nagyanyámtól örökölt házzal kapcsolatban, számomra nem elfogadható, mert az kettőnk nevére lett annak idején átíratva. Akkor pedig nem költözhetek oda, mert te bármikor előállhatsz a jussod követelésével.
- Mert te így ismertél meg engem, ugye?
- Ej, Torikám, tudod, hogy ezek a dolgok nem így működnek.
- Nem tudom. Nem volt olyan elképzelésem, hogy a nevemen marad az örökség - indult fel a lépcsőn.

- Ülj már le egy kicsit! - szólt utána Bella.

- Fáradt vagyok, nincs kedvem a semmin rágódni. Holnap bemegyek a Földhivatalba, és elintézem az átíratást - ment be a szobájába.

Zuhanyozás közben ismét Szimonettára terelődtek gondolatai. Csodálta, milyen remekül boldogul a nagyvárosi életben, egyetlen egyszer nem látta elbizonytalanodni, mintha bele-született volna. A csoport irányítását kifinomult érzéssel tartja kezében. Úgy adja tovább a tőle hallottakat, mintha városi pletykák lennének. Zsóka kivételével mindannyian kedvelik őt.

Szombaton egyértelművé kell tennie, mit gondol róla. Ha többet nem is, ennyit tisztázni akar vele feltétlenül. Kíváncsi rá, engedi-e hazakísérni magát.

2.

Szombaton nem lustizhattam, mert egy napra kellett besűríteni a két nap teendőit. Fél egyig meg kell főznom, ki kell takarítanom, hogy a találkozóra hölgyé varázsolhassam a konyhalányt. Eszembe jutott, azt ugyan megbeszéltük, hogy hol töltjük az egy órát, de a találkozás színhelyét nem. Végig sem gondoltam, megszólalt a vonalas telefonom, amin mindig Otti hív.

- Tessék, Gyöngy-lak!

- Gyöngy-lak... Hmm... csuda jól hangzik - nevette el magát Viktor. - Szia, te kis lakástulajdos!

- Szia, Viktor! Bocsika, nem vagyok hozzászokva, hogy hivatalos hívás jöhet a telefonomra.

- Nehogy már bocsánatot kérj azért, hogyan veszed fel az otthoni telefonodat! - komolyodott el.

- Nem, csak zavarba jöttem a hangod hallatán. Jól működik a telepátiád. Épp az jutott eszembe, nem beszéltük meg, hol találkozunk.

- Részemről nem feledékenységből, mert a szabadtéri találkozók időjárásfüggőek, úgyhogy várom az újabb javaslatodat.

- Te hol parkolsz le?

- Nem kocsival megyek, busszal egyszerűbb.

- Akkor a liget Hermina úti bejáratánál lenne jó.

- Melyik busszal jössz?

- A hetessel vagy piros hetessel.

- Akkor célszerűbb lenne a Thököly-Hungária úti megállójában.

- Rendben.

- Nálam öt perc múlva egy óra, mikor indulsz?

- Húha! Várjál csak... hátra van még egy kis frizura igazítás... mondjuk, tíz perc múlva.

- Ragyogó! Fél kettő és háromnegyed között várlak! Elköszönök, nehogy miattam késs, szia!

- mondta nevetve.

- Igyekszem, nem szeretném, ha szoborrá kéne válnod, szia!

Buszra nem kellett várnom, félkor szálltam le róla, Viktor már ott várt.

- Jártál már erre? - törte meg a csendet Viktor a Hermina úton.
 - Nem. Erika a Dózsa György úton lakik, a ligetnek azt az oldalát ismerem valamelyest, de a troliból láttam, nem messze a megállótól is be lehet menni - mentünk át a szűk mellékutcán.
 - Igen, és ha rám hallgatsz, a Vidámpark felé indulunk. A Hermina út talán csendesebb.
 - Rád bízom magamat.
- Abban igaza volt Viktornak, az út csendesebb volt, de először egy biciklis csoportot kerülggettünk, majd egy hadsereg ovis jött velünk szemben a háromkerekűin és az éktelen csörömpölő kis autóikon.
- Atya ég! Itt beszélgetni sem lehet - méltatlankodtam.
 - Szombat-vasárnap ellepik a környékbeli családok a ligetet, de nézd, ott egy szélesebb ösvény! Besétáljunk?
 - Oké, bárhova, csak innen el - szaladt ki a számon.
 - Itt talán rátérhetek jövetelünk céljára. Kedden a nagy leltár lebonyolítását kell megbeszelnünk. Augusztus végén-szeptember elején minisztériumi ellenőrzést kapunk. Jó fej a revizor, de szigorú. Nem szeretném, ha gondja támadna velünk, mert azért nagy árat kell fizetnünk.
 - Pénzbírság jár ilyesmiért?
 - Nem, de negyedévenként csücsülne a nyakunkra.
 - Nekünk nem lesz nagy meló, rendben vannak a dolgaink.
 - Az aktuális év biztosan, de most öt évre visszamenően kell, hogy oké legyen, amit csak nálam ellenőrizhettek, mert azok a páncélszekrényekben vannak. Ezt szigorúan veszem, mert volt elég gondom, amikor átvettem az osztályt.
 - Jó-jó, ez maximálisan elfogadható, de én mindig az aktuális személlyel együtt tartanám okosnak az ellenőrzést. Nem félsz, hogy kiüldözünk az irodádból? - néztem rá nevetve.
 - Majd felvértetem magam ellenetek. Beülök a hölgyek közé, és hármásban ellenőrzünk - kacintott rám. - Na, mit szólsz, milyen rámenős pali vagyok?
 - Na persze, mert amögé bújhatsz, hogy munkaköri kötelességed. - vágtam vissza.
 - Szerinted nagyon visszaélek a beosztásommal?
 - Áá, dehogy! Csak az élcéldésre reagáltam.
 - Jellemeznél, milyen főnök vagyok, ha megkérlek rá?
 - Ezen még nem gondolkodtam, de biztosan.
 - Hogyhogy biztosan?
 - Hát ha megkérnéél rá, biztosan válaszolnék, mert a kérdéseket nem szokásom elengedni a fülem mellett.
 - Írásban, vagy elfogadod szóban is?
 - Írásban, uram, mert a szó elszáll - kacagtam fel.
 - Aranyosan kislányos a kacajod. Két hónapja dolgozunk egy osztályon, de eddig még nem volt szerencsém hallani.
 - Azt hiszem, nem vagyok túlzottan nevetgélős, de mostanában sok okom sincs erre. Mielőtt félreértenél, elégedett vagyok az életemmel, de nagyon lefoglálnak a vállalt teendőim.

- Figyelmeztettelek előre.

- Igaz-igaz, de nem bántam meg semmit. Különben sem szeretem a feladataimat magam előtt toloncolni. Belevágtam, egyszer csak túl leszek rajta, és de jó lesz akkor nekem - nevettem ismét.

- Cáfolhatatlan. Szóval kerítettem íróalkalmatosságot - hajolt le egy botért, és írni kezdett az ösvény porába:

„Drága hölgyem!

Legmélyebb tisztelettel kérem, jellemezze főnöki mivoltomat! De a legkegyetlenebb őszinteséggel, mert aszerint fogok viszonyulni, amilyenek gondol engem.

Hódolattal: Ligeti Viktor ov.”

- Hallgatlak nagy figyelemmel!

- Hh... Ez aztán feladat! Amíg lelkiileg felkészülök rá, beszéljük meg a hivatalos témánkat.

- Már csak annyit akartam mondani, össze kell hangolnunk a teendőket, hogy olajozottan menjenek a dolgok. Én is írásban szeretném majd kérni tőletek az ütemterveket.

- Ezt bizony nehéz lesz összeegyeztetni.

- Ettől tartok én is. Tutira veszem, a többség túlórában akarja majd letudni, pedig tudják, hogy kötöttek a délutánjaim.

- Velem akkor biztosan nem tudják - jegyeztem meg elgondolkodva.

- Nem én, az idő sürget bennünket. Az írásban benyújtott kérdésre a válaszod nem szeretném elodáztatni, mert valóban érdekel.

- Hmm... Hogy is fogalmazzak... Ne udvariasságnak tudd be, de magam részéről csak elismeréssel nyilatkozhatok. Kis kivételtől eltekintve jó vezetőnek tartalak.

- Hallani szeretném a negatív véleményedet.

- Eddigi tapasztalatom szerint magaddal szemben sokkal szigorúbbak az elvárásaid, mint velünk. Ezen változtatnod kéne.

- Mire gondolsz pontosan?

- Reggel hétre mindig bent vagy, míg legtöbbször fél nyolc után esnek be, és még nem hallottam, hogy kifogást emeltél volna ellene. Ebből adódik a határidők betartatásával kapcsolatos aggodalmad is.

- Te mit tennél a helyemben?

- A munkaidőre vonatkozóan, azt hiszem, lenne módszerem. Kis cédulákat nyomtatnék ki csupa-csupa nagy, színes betűkkel: „a munkaidő kezdete hét óra harminc!!!” Fél nyolc előtt öt perccel körbejárnék, és a hiányzókat ezzel fogadnám, mindaddig, amíg nem értenének belőle.

- Hmm... Nem rossz, de drága kislány, felnőtt emberekkel szemben?

- Véleményem szerint ne csak számonkéréskor legyen valaki felnőtt, hanem elsősorban teljesítéskor.

- Tökéletesen igazad van, azt hiszem, kipróbálom a módszeredet.

- Engem bosszant, hogy pontosan a notórius késők azok, akik a munkaidő végét soha nem lépnek túl, inkább tíz perccel előbb pakolnak össze, mint egyel később.

- Ezt sem cáfolhatom. Sőt, ők érzik leginkább sértve magukat, ha valamiért maradniuk kell. Milyen hiányosságaim vannak még?

- Ez volt szembetűnő, a többi csupa-csupa pozitívum. Tetszik, hogy nem a főnökségnek kijelölt asztaloknál ebédelsz. Rengeteg energiát fektetsz a kollégáid megismerésére. Nem csak hasznosnak tartom, de szép emberi tulajdonságod, hogy a kezdők mellé állsz. Nagy érdemed, hogy a hozzád tartozó beosztottjaiból közösséget formáltál. Tetszik a közvetlen, mégis némi távolságot tartó viszonyulásod. Biztosan van több is, de pillanatnyilag ennyi jut eszembe.

- Hmm... Egyik sem megerőltető számomra, mondhatnám a lényemből fakadnak.

- Biztosan, de akkor annál többre értékelendők.

- Kezdetben voltak ugyan vállrángatások, szájhúzogatók, de úgy ítélem, minden kezdet nehéz. Ha elérem, hogy a többség jobb hangulatban végzi ezáltal a munkáját, máris nyertem.

- Bizton állíthatom, nyertél. Zsókát ugyan nem tudom megítélni, de a többiek kedvelnek téged, jó főnöknek tartanak, és kedves gesztusnak az ötleteidet - pillantottam az órámrá.

- Ennek örülök, de annak, hogy az idő rabja vagy, kevésbé. Néha muszáj lazítani.

- Igazad van, de ma nem lehet. Estig még mosnom és vasalnom kell. A holnapot Erikáéknál töltöm, kicsit nyüstölöm a gépet.

- Megoldódtak a problémáid?

- Nagyjából igen. Az elmélet á-tól cet-tig a fejemben van, de a gyakorlatban nem mindig akar működni. Biztosan bennem van a hiba, de az utasítások néha makacskodnak velem, nem azt csinálják, amire kitalálták őket - nevettem el magam.

- Ha elfogadod a segítségemet, engedelmességre neveljük őket.

- Igazán kedves tőled, és ígérem, ha végképp nem boldogulok, szólok - mentünk át a sarokra, ahol bejöttünk.

A Hermina úton szaporáztam lépteimet. Amint átmentünk a Thököly úton, jött a buszom. Kezet nyújtottam gyorsan Viktornak, és futottam, hogy elérjem még. Épphogy felugrottam, csukódott az ajtó. A hátsó ablaknál kapaszkodtam. Viktor akkor ért a megállóba. Szemében csalódottság tükröződött. Szoborként állt és nézett. Az utolsó pillanatban jutott eszembe, hogy intessem neki. Meg sem mozdult. Vajon mit vétettem? - töprengtem. Fél óra múlva jön a következő, ezt ő is tudja. Magam sem értettem, miért, de rossz kedvem lett.

ÖTÖDIK FEJEZET

A LEVÉL

1.

Amint Szimonetta kezét nyújtott Viktornak, és faképnél hagyta - ő így élte meg -, mintha tört döftek volna a szívébe. Nincs mese, le kell mondania a lányról, de hogy a csudába tegye, amikor minden porcikája őt akarja. De hiába, ő csak a főnököt tiszteli benne, a megmentőt, aki a munkába helyezésével egzisztenciát teremtett számára. Hát persze, de soha nem tudhatta volna meg, hogy Gyöngy Szimonetta a világon van, ha nincs a meghirdetett csoportvezetői állás. Mázsás súlyként nehezedett lelkére a reménytelen szerelem. Fogalma nem volt, hogy szabadulhatna meg a kínzó érzéstől. Ha soha többé nem kéne vele találkoznia, talán bezárhatná őt lelke legmélyebb rekeszébe. De nincs kegyelem, minden nap látnia kell. Hazafelé bement az anyukájához a gyerekekért. Danika odarohant hozzá. Karjába emelte, össze-vissza puszilta, bementek a nappaliba.

- Miért vagy ilyen lehangolt? - nézte fürkésző tekintettel az édesanyja.

- Butaság. Sejtettem, mire számíthatok Szimonettánál, mégis pokolian fáj. Mindig ilyen édes kislányra vágytam. Anya, nekem ő a végzetem. Érzem, nem fogok tudni kigyógyulni ebből az átkozott, egyoldalú szerelemből.

- Hh... Kár, hogy nem sikerült a fehértvári elképzelésünk. Igazán nem tudom, mit lehet tanácsolni ilyen lehetetlen helyzetben.

- Semmit. Vagy belepusztulok, vagy elköltözőm innen valahova messze, hogy véletlenül se találkozhasak vele. Azt nem tudom sokáig elviselni, hogy nap mint nap ott járkál körülöttem, és semmi közöm hozzá. Mágnesként vonz magához.

- Melegítem az ebédet. Mit kérsz a sült és rántott húshoz? Rizibizit vagy süssek egy adag hasáburgonyát?

- Ne fáradj, nem vagyok éhes.

- Viktorkám, ne csináld ezt, édes kisfiam! Mi lesz a kicsikkel?

- Kizárólag miattuk tartom magamat.

- Egyél, édesem, legalább Danielka is eszik veled. Ma még alig tudtam belediktálni valamit.

- Atyám... nehogy lebetegedjen. Mindig akkor étvágytalan - tette a kislány homlokára a kezét.

- Fáj valamid, pici tündérem?

- Nem - mondta pityeregve, és a hasiját simogatta.

- A hasikád fáj?

- Nem - biccentett igent a fejecskéjével.

- Azél fáj a hasija, mel mind megette aztat a sok csokit, amit az anyu adott neki - magyarázta Danika.

- Neked nem adott belőle?

- Nem, mel nekem nem kell, amit anyu ad, mel akkol aztat akalja, hogy ne alkaljak veled lenni. Én meg csak veled alkalok.

- Nekem miért nem mondtad el ezt a csoki ügyet - kérdezte Danikától a nagymama.
 - Mel nem jutott eszembe, csak amikor apuci kérdezte.
 - Oké, ne aggódj, adok neki kúpot, és holnapra kutya baja. Azt mondd meg, mit kérsz a húshoz - nógatta Viktort.
 - Egy kis rizibizit. A kúpot majd én lerendezem. Evés után kiviszem őket a játszóra, lehet, hogy az is elég lesz, ha kifutkossa magát.
- Mosás és vasalás közben folyamatosan azon töpiztem, mi a csudát vétettem, mivel bántottam meg Viktort. Az elválásunkig jó kedve volt. Nem jutottam ötről hatra.
- Vasárnap tízre mentem Erához. Azzal fogadott, egyedül van. A szülei felmentek a Mátrába, a barátjának hirtelen vidékre kellett mennie. Klassz lenne, ha vele tölteném az egész napot. Kész tervvel várt:
- Arra gondoltam, amíg összedobok valami kajcit, te gyakorolsz. Ebéd után átvesszük az utasításokat, és elkísérlek a buszhoz, közben csavargunk egy jót. Mit szólsz hozzá?
 - Kicsit fáradt vagyok, biztosan jót tenne egy kis kikapcsolódás.
 - Amint látom, nem kicsit vagy te fáradt. Szimi, nem szabad ennyire belesavanyodni a munkába, tanulásba. Meglátod, megcsömörlesz mindentől, és depis leszel, mint én voltam évekig.
 - Ha befejezem a számtehet, franciát, pihizek kicsit.
 - Miért, mi a további elképzelésed?
 - Úgy gondoltam, amíg független vagyok, ledoktorálok.
 - Ez igen! Csak nem góré akarsz lenni?
 - Nem. Olyan ambícióm nincs. Az adottságaim sem felelnének meg komoly vezetői beosztáshoz. Csupán az vezérel, hogy lekössem magamat.
 - Ebben lehet, hogy követlek. Na jó, csüccs a géphez, én pedig bevetem magamat a konyhába.
- Négy óra után fejeztük be az agytornát. Era úgy gondolta, a ligeten át elsétálunk az állatkertig, és a Hermina úton kimegyünk a Thököly útra. Egy nagy játszótér mellett mentünk el, amikor megláttuk Viktort a közeli utcai kútnál két kicsi gyerekkel.
- Hello, Viktor! - üdvözölte Era nagy hangon.
- Meglepetten fordult meg. Egy pillanatra elmosolyodott, majd csodálkozó tekintettel engem mért végig.
- Hellóztok, kislányok! Délutáni séta?
 - Igen, kicsaltam Szimit, ne gubózzon annyira a tankönyvei közé.
 - Okosan tetted. Ők az én kicsi pöttömeim - nézett a hároméves körüli kisfiúra és a karjában tartott síró kislányra.
 - Azél síl Nielka, mel elesett, és jól beütötte a téldét - magyarázta nagy hangon a kisfiú.
 - Ó, az kutya, holnapra elfelejti - nevetett Era.
 - Vértzik kicsit, beragasztjuk, és már nem is fáj - simogatta a kicsit Viktor.
 - Nem tartunk fel, ellátogatunk Szimivel a cirkuszhoz, bedobunk egy-két fagyit. Holnap találkozunk, szia, sziasztok pöttömkék!

- Szia, Viktor - köszöntem én is, megsimogatva a síró kislányt, és rámosolyogtam búcsúzóul a kisfiúra.

- Aranyos apuka lehet Viktor - jegyeztem meg, miközben sorba álltunk fagyíért.

- Az, bizony. Mikuláskor ismertem meg a csöppségeket. A kicsi akkor még tíz hónapos volt. Nagyon félt a Mikulástól, Viktornak haza kellett vinnie, annyira sírt. A karácsonyfa azonban annál jobban tetszett neki, állandóan valamelyik színes gömb után nyújtózkodott. Danika - ha jól emlékszem a nevére - csuda közvetlen, cserfes kisgyerek. Azonnal összebarátkozott velünk. Azt hittem, szavalni kezd most is, de meg volt ijedve a kishúga miatt.

Visszafelé jól elfáradtam, mire a buszhoz értünk. Era is velem jött, mert valahol arra lakott a barátja, és benézett a szüleihez megkérdezni, melyik vonathoz menjen ki eléje.

Viktor hosszan nézett a két lány után. Tűz és víz - gondolta. Erika életrevaló, amolyan tűzről pattant jelenség, míg Szimonetta visszafogott, komoly lány. Hihetetlen gyöngédség áradt a tekintetéből, amikor Nielkát megsimogatta. Biztosan szereti a gyerekeket - fűzte tovább gondolatait. Majd elnyomott egy sóhajt. Leültek a padra, lekezelte a kicsi lábát. Le akarta tenni, hadd szaladgáljon tovább, de belekapaszkodott, az ölében maradt.

- Dancsuskám, akarsz még bicajozni?

- Igen, de még nem plóbáltam ki minden hintát sem.

- Amint abbahagyja Nilcsi a nyafizást, visszamegyünk a játszóra.

Fölpattant a háromkerekűjére, és a környékükön karikázott. Minden fordulóban megkérdezte:

- Nyafizol még? - Aztán hajtotta tovább a biciklit.

Viktornak egyre rosszabb lett a kedve. Megszólalt a zsebében a mobilja.

- Szia Tibi! Parancsolj velem! - üdvözölte a főnökét.

- Szia Viktor! Elnézésem kérem, hogy vasárnap délután zavarlak, de hallottad pénteken, Szirmai Tomi haláleset miatt lemondta a pécsi utat. Te vagy a negyedik, akivel próbálkozom. Elmennél helyettem? Tudom, nem vagy üzletkötő, de belekóstolhatnál, nem ördögösség, hiszen közgázon végeztél. Égetően szükségünk lenne erre az új üzletágra, ha ki akarunk kecmeregni valahogy a gödörből.

- A feladat nem idegen, nem egyszer kísértem el Tomit üzleti útjára. Az ügymenettel tisztában vagyok, tárgyalni tudok. Mennyi időt vesz igénybe?

- Pár napot biztosan. Előtte körül kéne szimatolnod, nehogy valami veszteséges buliba másszunk bele.

- Rendben. Maradjunk annyiban, beszélek anyukámmal, tudja-e vállalni a két kicsit jövő hétre, és visszaszólok neked.

- Pozitív esetben ne hívj, hanem gyere ide hozzám az anyagért.

- Rendben van. Jelenleg játszótéren vagyunk, összepakolom a lurkókat, és akcióba lépek.

Berakta a biciklit, babakocsit a csomagtartóba, beült és indult az anyukájához. Szerencséje volt, tudta vállalni a gyerekeket, így mehetett tovább a főnökéhez. Útközben arra gondolt, talán a komoly munka, a pár nap távollét segít a lelki baján is.

2.

Hétfőn azzal az elhatározással indultam munkába, megkérdezem Viktortól, mivel bántottam meg. Beléptem a nagy tölgyfaajtón, nyomasztó csend fogadott. Furcsa érzés fogott el. A két hónap alatt nem volt még ilyen. Gyors léptekkel mentem a pénzügyre. Meglepetten láttam, mindenki helyén névre szóló boríték van, csak nálam nem volt semmi. Talán ebből, vagy női megérzésből sejtettem, Viktor van a dolog mögött. Felvettem a köpenyemet, leültem. Magam elé vettem a félbehagyott összesítést, de sehogy nem tudtam a figyelmem összpontosítani. Elővettem a francia jegyzetemet, a feladatot nézegettem, de akkora volt bennem a feszültség, képtelen voltam értelmes tevékenységre kényszeríteni az agyamat. Két könyökömre támaszkodtam, és bambán néztem a falat.

Autó fékezett a parkolóban. Reménykedve álltam fel, talán ez ő, de csalódnom kellett, a kereskedelemre érkezett meg Tamás. Nyílt az ajtó, megfordulnom sem kellett, Erika, Noémi és a kicsi Anca érkezett nagy nevetgélés közepette. Amint meglátták a borítékokat, hirtelen elhallgattak.

- Szia, Szimi! Jó hír van a borítékban? - szólt oda Era.

- Sziasztok! Nem tudom, csak ti kaptatok, én nem.

Erika egyetlen mozdulattal tépte fel, és hangosan olvasta:

„Hellóztok, kislányok!

A héten nélkülözniök kell becses személyemet, de azt kérem, vegyétek komolyan Szimontetta mondandóját. Legkésőbb hétfőn reggelre készítsétek el az ütemterveket, halogatásra nincs időnk. Nem tudom, hívni tudlak-e benneteket, egész napos elfoglaltságaim lesznek.

Bízom bennetek! Viktor”

- Mi a csuda ez? - nézett rám Era.

- Fogalmam nincs, de ami rám lett bízva, elmondom, amint Zsóka és Szilvi itt lesz.

Alighogy kimondtam, megérkeztek ők is. Megvártam, amíg elolvassák Viktor üzenetét, majd tájékoztattam őket. Nem voltak boldogok. Estek már át minisztériumi ellenőrzésen. Állítólag Viktor jellemzésével ellentétben szerintük a revizor mogorva, fapofa. A kákán is csomót keres, beleköt az élő fába is. Azt ajánlották, kössem fel a felkötnivalómat, mert Anna - az elődöm - is majdnem idegosztályon kötött ki. Mit mondjak, a véleményüktől nem voltam boldog. Na, nem mintha különben sok okom lett volna erre.

Érdekes módon pánikba sem estem. Bízom Viktorban. Biztosan figyelmeztet, ha komoly hiányosságokat tapasztal nálam. De a viszonyulását nem tudtam hova tenni. Létezik, hogy tegnap délután még nem tudott semmit? Áhhh, a frászkarika tudja, hogy működik az ilyesmi a főnökségen. Közben hallottam, Zsóka azt mondja:

- Szirmainak kellett volna Pécsre mennie, a kocsija itt van, biztosan helyette ment Viktor.

- Igen. Pénteken reggel halt meg az édesanyja - mondta Noémi.

- Csak az a bibi - szólalt meg Era -, tegnap délután Szimivel jártunk egyet a ligetben. Összefutottunk Viktorral. A két kis lurkójával volt a nagy játszón. Beszéltünk pár szót, de erről egyetlen szót nem szólt, ugye Szimi?

- Nem, de lehet, hogy a síró kislánya kötötte le a figyelmemet.

- Jó-jó, ez igaz, nagyon sírt a kis drága, de akkor is. Elég nagy horderejű a dolog ahhoz, hogy megfélekezzen róla.

- Nekünk, de nem neki. Volt már ilyen, hogy valaki helyett őt rángatták be. Ő a legfiatalabb, jó Jolly Joker a főnökségnek - kontrázott Zsóka.

A hallottak megnyugtattak kissé. Bár a köztünk történetek miatt volt lelkiismeretfurdalásom, de legalább neki tudtam állni az összesítésnek.

Délelőtt folyamán egyeztettem a számvitelen Gabival és a könyvelésen Ernával. Nagy riadalom fogadott mindkét helyen. Ők az általam hallottakról részletesen lettek tájékoztatva. Gabi mutatta a levelét. Meglepődtem, milyen szájbarágósan írt le neki Viktor mindent. Kicsit büszke voltam magamra, hiszen mi két-három mondatban megbeszéltünk minden lényegeset. Őszintén szólva utólag nem értettem, miért kellett ezért külön találkozoznunk. Lehet, hogy eredetiben úgy ítélte, értetlenkedni fogok? Mindegy, bizonyítottam neki.

Borzalmasan lassan teltek a napok. Mindent egyre nyűgösebbnek éreztem. A kedélyállapotom egyre vacakabb lett. Ráadásul amikor csütörtökön este hívtam anyut, elkeseredetten beszélt velem, amiért három hete nem voltam otthon. Hiába magyaráztam neki, egy óra szabadidőm nincs, nem hogy egy hétvége, sírt, és nem tudtam megnyugtani. Ettől végképp kiborultam. Végigsírtam az éjszakát.

*

Reggel csak komoly sminkkel sikerült eltüntetni arcomról a sírás nyomait. Egy görcsben állt a gyomrom, nem is mertem Ági néniék szeme elé kerülni. Még a végén hajba kap anyuval, miért nyaggat állandóan. Háromnegyed hétkor értem be. El akartam kérni a számtechterem kulcsát, hogy kicsit gyakoroljak, de a portás nem találta a helyén. Magam elé nézve, kedvetlenül mentem végig a folyosón.

- Csókolom a kezedet! - köszönt rám a titkárság ajtajában Viktor.

Ijedten kaptam fel a fejemet.

- Vik...tor... te hogy kerülsz ide? - hebegtem.

- Előbb végeztem, gondoltam, szétnézek köztetek - mosolyodott el.

- Mitől vagy ilyen gondterhelt?

- Rosszul érintett, hogy nem találtam a számtechterem kulcsát a portán.

- Amikor itt vagyok, én hozom el. Ha gyakorolni szeretnél, semmi akadály - nyitotta ki a fotószoja ajtaját, maga elé engedve.

Meglepetten léptem be és torpantam meg a sötét helyiségben.

- Itt is át lehet menni - irányított a szemközti ajtóhoz, épp csak érintve a karomat.

- Köszönöm! - hebegtem belépve a terembe.

- Elsősorban ezért jöttem ma be. Mert tudod, kislány, én nem csak a kérdéseket, de a bizonytalan válaszokat sem engedem el a fülem mellett. Szombaton úgy éreztem, nem vagy magabiztos a tanfolyam anyagában, gondoltam, nem árt, ha átvesszük.

- Igazán aranyos vagy, de a viláért nem szeretnék feltartani - ültem le az egyik gép elé.

- Nem tartasz fel. Biztos vagyok benne, arra nem számíthatok, hogy szólsz, ha gondod van, de remélem, a segítségemet elfogadod.

- Akkor szóltam volna, ha Era nem lett volna végig olyan készséges velem - mondtam bizonytalanul.

- Szimonetta, ennyire félsz tőlem?

- Egyáltalán nem félek.
 - Akkor miért remegsz egész testedben? Látom, ki van sírva a szemed. Megoszthatod velem, vagy magánügy?
 - Ez is, az is - válaszoltam halkán.
 - Mondd el, hátha segíthetek.
 - Nem, sajnos nem tudsz segíteni... de mire fel lennék én veled őszinte, amikor... - haraptam bele a szám szélébe.
 - Amikor? Folytasd.
 - Nem folytatom. Nincs értelme.
 - Így nem jutunk ötről hatra, kéérlek, ne makacskodj!
 - Mit mondhatnék? Utálom, ha levegőnek néznek. Te pontosan tudod, mi bajom lehet, nem akarok értelmetlenségeken rágódni.
 - Rendben van, látom, csak az idő múlik. Vedd elő a számtech jegyzeted.
- Kivette a kezemből, átlapozta, majd felnyitotta a gépet.
- Oldd meg a kimaradt feladatokat, látni szeretném, hol akadsz el.
- Nekiláttam, és a legnagyobb meglepetésemre folyamatosan dolgoztam.
- Úgy tűnik, egy átsírt éjszaka kellett hozzá, hogy végre értsem, amit csinálok - motyogtam szinte magamnak.
- Több, mint felét megcsináltam. Az órára néztem, felálltam.
- Köszönöm, sokat segítettél.
 - Bizony-bizony, rengeteget. Meg sem szólaltam. Hogy magabiztosan menj vizsgázni, megcsinálad előttem a többit is ebéd után, vagy hétfőn előbb jössz be. A délelőttöt a vezérnél töltöm, meg kell tartanom a beszámolót a pécsi kiküldetésemről.
 - Hogy értetted azt, hogy hétfőn előbb jövök be? Ma háromnegyed hétkor voltam itt.
 - Délután kettőkor lesz a vizsga, nemde?
 - Igen, de délelőtt...
 - Arról szó nem lehet! Hogy képzeled, kifacsartan vizsgázni? De ha ma nem érsz rá, szeretném, ha hétfőn tizenegyre itt lennél.
 - Ráérek. Elmarad a francia.
 - Akkor ebéd után. Mondd csak, te azért orrolsz rám, amiért egyedül neked nem hagytam levelet?
- Hallgattam, összeszorítottam az ajkam, és kifelé néztem az ablakon. Viktor gyengéden az állam alá nyúlt, maga felé fordította az arcomat. Hirtelen tört ki belőlem a sírás.
- Szimonetta, miért nem hallgatsz rám? Miért nem beszéljük meg a dolgainkat? - mivel hiába várt, ismét ő szólalt meg.
 - Oké, ha nem beszélsz, majd beszélek én. Borzalmasan rosszul érintett a hirtelen elköszönésed.
 - De hát jött a busz!

- Dolgok nem egy busz érkezésén múlnak. Én úgy gondoltam, még a kollégának is kijár a méltó elköszönés. Haza szerettelek volna kísérni, hogy közben is beszélgethessünk, de te ugyebár...

- De én ezt honnan tudhattam volna?

- Gondolom, mondtam volna, ha módot adsz rá. Úgy éreztem, menekülsz tőlem. Még a buszról is csak az utolsó pillanatban, mielőtt végképp eltűnünk egymás szeme elől, integettél.

- Igen, mert meglepődtem, amikor a csalódottságot láttam az arcodon. Azóta nem tudtam rájönni, mit vétettem ellened. Hétfőn úgy jöttem be, megkérdezem, de akkor meg te ugyebár...

- Vasárnap, miután továbbcséltatok, hívott a vezér, hogy Szirmai Tomi helyett kéne Pécsre menni. Neked azért nem hagytam levelet...

- Tudom, ne folytasd. Törleszteni akartál.

- Nem egészen, de gondolkodásra bírni igen. Amint látom, túl jól sikerült, amiért elnézésed kérem, mert ha valamit nem, hát kellemetlenséget semmiképpen nem akartam okozni neked. Megnyugodtál kicsit?

- Talán. Bocsáss meg, nálam a kulcs, mennem kell.

- Rendben, akkor ebéd után ne kelljen szólnom, gyere, és megcsinálod a maradék feladatokat, belekérdezek kicsit az elméletbe is, ha nem veszed rossznéven.

- Nem veszem. Szia - indultam az ajtóhoz.

Odakísért, megsimogatta a karomat:

- Jó munkát, kis lelkiismeretem - nyitotta az ajtót rám mosolyogva.

- Köszí, neked is!

Bementem a pénzügyre, hirtelen jóleső nyugalom szállt meg.

HATODIK FEJEZET A MAKACSSÁG ÁRA

1.

Amint az asztalomon tettem-vettem, tekintetem a határidőnaplómra tévedt. Meglepetten láttam, egy rózsaszín cédula volt gémkapoccsal hozzátűzve. Kezembe vettem:

„Azon, hogy a gond madarai a fejed fölött repkedjenek, nem tudsz változtatni, de azt megakadályozhatod, hogy fészket rakjanak a hajadba.”

(Közmondás)

Hát ez meg mi a csuda? Hogy került ide, amikor a kulcs nálam volt? - morfondíroztam. Eszembe jutott Era, ő beszélt nekem vasárnap arról, hogy belesavanyodok a munkába, tanulásba. Nem, az effajta romantika rá nem jellemző. Ő a földre szállott realitás. A lányokkal nincs közvetlen kapcsolat. Viktorról el tudnék képzelni ilyesmi figyelmeztetést, de ma reggel nem juthatott be a terembe. Ezt tegnap tette ide valaki. Era robogott be:

- Jó reggelt, hello, Szimi! Láttad, hogy bent van Viktor?
- Szióka! Sőt, alaposan meg is ijedtem tőle, amint rám köszönt.
- Fogadjunk, szokásodhoz híven elvárásoltan ballagtál végig a folyosón - nevetett.
- Hát valahogy úgy - fordultam meg kezemben a cédulával.
- Nocsak-nocsak szerelmes üzeneteket kap az én kis barátnőm? - pillantott rá.
- Ez nem szerelmes üzenet - nyújtottam neki.

Eloolvasta, rám nézett elgondolkodva.

- A vasárnapi dumánk után lehettem volna én is, na de rózsaszín cédula... közmondás... nem, nekem ilyen eszembe nem jutna - adta vissza.

- Ötlet?

- Nincs, de hogy fickótól származik, az hétszentség!
- Era... Miféle fickó? Senkivel nincs kapcsolat.
- Mittom én... talán így akarja felhívni magára a figyelmedet.
- Atyám! Most aztán figyelhetek ezerrel, nehogy lecsapjon rám valahol valaki.
- Ó, édes jó istenkém! Micsoda csapás! Ennél nagyobb baleset soha ne érjen!
- Jaj, Era, te mindent elbagatellizálsz.
- Aha, te pedig túlfilozofálsz. Na, ha a kisleány engedélyt ad, levirgácsolnék egy forró cappuccinoért.
- Egy esetben, ha engem sem hagysz ki az élvezetből - nyújtottam neki a pénzt.
- Tedd el, a vendégem vagy - hagyta el szélsébesen az irodát.

Délelőtt belevetettem magamat a munkába, hogy ne rajtam múljon Viktor délutáni fejtágító szándéka. A lányok duruzsolásszerűen beszélgettek. Hallottam, hogy bejött Viktor, váltottak pár szót, és kiment. Majd egy idő múlva ismét bejött. Az órára néztem, elmúlt fél tizen-

kettő. Hozzám ezúttal sem jött oda. Na persze, tudom én, hogy megy ez: belép, azonnal minden szempár rá szegeződik, csak én bújok az aktáimba. Vehetném természetesnek, ha figyelemre sem méltat, mégis rosszul esett. Lehet, hogy meggondolta magát, és a tanulásból sem lesz semmi? Nekikeseredtem ismét, sírás fojtogatott. Ki kell kapcsolódnom a hülyeségeimből - gondoltam. Összepakoltam a cuccaimat, fogtam a retikülöm, és annyit mondtam a lányoknak:

- Ma nem megyek kajcizni, van egy kis dolgom, de egyre itt vagyok. Jó étvágyat nektek!

Gyors léptekkel mentem végig a folyosón, nehogy valahol Viktorba botoljak. Fellelegeztem, amikor az utcára értem. Futólépésben rohantam végig a szűk utcán, ki a Duna-partra. Ott lassítottam. Jó tíz percet sétáltam, majd leültem egy padra. Térdemre könyököltem, arcomat a tenyerembe temettem. Akkora nyomás volt a fejemben, majd szétrobbant.

Életemben először vagyok szerelmes, miért éppen nő emberbe? Miért gondoltam úgy, ő is hasonlóan érez irántam? Miért képzelek be magamnak baromságokat? - bosszankodtam, hiszen ha úgy érezné, mint én, jeleznie kéne valahogy. Atya ég! Hogy juthat ilyen idiótaság eszembe? Még csak az kéne, hogy szerelmes legyen belém! Na ne! Ha valaki, hát én tudom, mit jelent elvált férfi második házasságában felnőni. Az ellenségemnek nem kívánnék ilyet, hogy kívánnék a saját gyerekemnek?

Ezenfelül anyukám szavai, a szomszédok rosszízű megjegyzései jártak a fejemben, amikkel nap mint nap szembesít, ha telefonon beszélgetünk. A keserűség könnyeket csalt a szemembe. Kisírtam magamat, majd a retikülöm kis tükrében próbáltam eltüntetni arcomról a nyomokat. Épp indulni akartam, amikor valaki lehuppant mellém a padra. Szemem sarkából láttam, Budai Péter, a kereskedelmi osztály csoportvezetője.

- Csóközön, Szimonettka! Mi a baj, miért keseregsz?

- Szia Péter! Kösz az érdeklődésedet, semmi komoly, csupán buta női könnyek. Ilyenek vagyunk. Minden kicsiségeken könnyen érzékenyülünk. De semmi gáz, kiűrtjük könnycsatornáinkat, és minden megy tovább - álltam fel. - Te hol jársz erre?

- Az ebédidőmet kocogással töltöm. Kétszer is elmentem előtted úgy, hogy észre sem vettél.

- Igazán? - csaltam mosolyt az arcomra, majd bocsánatkérően folytattam: - Ne harizz, mennem kell, vége az ebédidőnek.

- Szigorú a főnököd? - lépett mellém.

- Még nem próbáltam ki, mennyire, de nem is lenne jó az oroszlán bajszát húzogatnom - nevettem az együgyű érvelésemen.

- Hallottam a csajoktól, vidékről jöttél, albérletben élsz - kezdett beszélni, miközben indultunk vissza. - Gondolom, ebből adódnak a gondjaid. Nem esne jól megosztani valakivel?

- Nem pontos az információd. Rokonoknál lakom, velük szerencsémre semmi bajom. Kicsit összetornyosodtak fölöttem a viharfelhők. Azt hiszem, többet vállaltam, mint amit elbírok. De már tényleg minden oké.

- Nem úgy tűnik, de te tudod. Jó ideje figyellek, nekem tetsző, szimpi lány vagy, szívesen csavarognék veled délutánonként, ha időm engedi. Nagyokat dumcsiznánk, bohémkodnánk és viselhetőbbek lennének a terhek.

- Kedves vagy, de egyelőre nem szeretném elkötelezni magamat.

- A séták, beszélgetések nem köteleznek semmire. Sok időm nincs ilyesmire: külkerre járok, sportolok, de néha szívesen tölteném az időmet értelmes lány társaságában.

- Köszönöm a megtisztelő véleményedet. A hétköznapijaim nekem is tanulással telnek, két tanfolyamra járok párhuzamosan. Hétvégén tanulok, és ha tehetem, hazamegyek az özvegy anyukámhoz, úgyhogy szabadidővel nem nagyon rendelkezem.

Felértünk a második emeletre. Péter irodája a szemközti folyosón van, de továbbra is velem tartott. Amint beléptünk a félhomályba, Viktor akkor jött ki tőlünk. Meglepetten nézett bennünket.

- Jó lenne, ha mondjuk holnap szakítanál időt egy kiadósabb sétára.

- Nem lenne rossz, de számtech vizsgára készülök - mondtam, amikor Viktor mellém ért.

- Téged kerestelek - nézett rám kissé indulatosan.

- Beteszem a táskámat a kuckómba, és ha ráérsz, máris mehetek.

- Ráérek, várlak - ment be a titkárságra.

- Hát ennek meg mi a fene baja van velem? - méltatlankodott Péter.

- Hogyhogy veled?

- Nem láttad? Majd felnyársalt a tekintetével.

- Arra figyeltem, amit mondott.

- OK. Nem veszed rossz néven, ha máskor is próbálkozom nálad időegyeztetéssel?

- Nem azon fog múlni. Bocsáss meg, most elköszönök.

- Természetes, tudom, jelenésed van, szia!

- Szia! - mondtam már bentről.

- Hello Szimcsi, keresett Viktor - mondta Zsóka a munkájába temetkezve.

- Köszí, tudom, összefutottunk a folyosón, máris megyek hozzá - tettem a székemre a retikülömet.

2.

Mintha bűnt követtem volna el, úgy vert a szívem, amikor kopogtam a titkárság ajtaján.

- Tessék! - szólta ki Viktor.

- Szia - köszöntem alig hallhatóan.

- A minisztériumból várom a főosztvezetőt. Amíg megérkezik, belefoghatnánk az anyagba, ha ráérsz.

- Ráérek - mondtam kurtán.

- Akkor menjünk át a számtech terembe - nyitotta az ajtót.

Amint a napsütésből a sötét fotóterembe léptem, megszédültem. Viktor alig érezhetően átfogta a vállamat, úgy irányított a másik ajtóhoz. Mintha áramütés ért volna, beleremegtem az érintésébe. Egyenesen a géphez mentem, leültem. Viktor a torkát köszörülve szólalt meg:

- Szépen kérlek, válaszolj őszintén, mit vétettem ellened?

- Ellenem? Semmit a világon. Hiszen neked kö...

- Hagyjuk ezeket a butaságokat! - vágott közbe ingerülten. - Inkább azt mondd meg, miért menekülsz előlem? Miért van ismét kisírva a szemed? Mivel adok minderre okot?

- Nem vettem észre, hogy menekülnék.

- Szimonetta kedves, szeretném, ha nem térnél ki, és főképpen azt, ha minden kérdésemre válaszokat kapnék. Látom a zavart tekinteteden, te pontosan érted, miről beszélek.

- Hmm... Igazán? Ilyen beszédes szemeim lennének?

- Szépen kérlek, ne játsszunk egymás idegeivel! Hajlandó vagy őszintén válaszolni?

Fogalmam nem volt, mit vár tőlem. Mit vétettem azzal, hogy Péter elkísért az irodáig? Hallgattam hát.

- Esküszöm, az örületbe kergetsz! Kérve kérlek, beszélj!

- Viktor, vannak problémák, amiket magunknak kell megoldani, mert más ügysem tudja beleélni magát.

- Mert így a felnőtt, ugye?

- Nem tudom. De utálok össze-vissza nyavalyogni. Azzal nem mennek előbbre a dolgok.

- Ne kertelj, kislány! Nem nehéz kitalálni, a véleményed kizárólag rám vonatkozik, ugyebár? Hogy ne legyek talányos, elutazásom előtt véletlenül elkaptam egy velem kapcsolatos mondatfoszlányodat, amikor kettesben voltatok Erikával a pénzügyön.

- Te őszinteséget vársz tőlem, holott magad is csak célozatsz erre-arra.

- Igazad van. Azt hallottam meg, amikor a sétáinkkal kapcsolatban aggályoskodtál.

- Volt ilyen. Akkor még meg tudott nyugtatni, hogy nem személyre szóló tőled az effajta viszonyulás, de úgy érzem, egy ideje kezdenek ezek az alkalmak átsiklani más szférákba kettőnk között, amit szeretnék kivédeni.

- Mert a főnököd vagyok?

- Igen, elsősorban azért.

- No meg azért, mert egy házasság van mögöttem, amiből a két kicsi angyali hozadéka képezi a családomat. Te pedig független lévén, miért hoznád magad hírbe velem, ugye?

- Ha sértegetni akarsz, inkább fejezzük be! - álltam fel.

- Szimonetta kedves, őszinteséget vártál tőlem, nem? - fogta meg a kezemet.

- Igen, de...

- Nincs de, kislány! Csücsülj szépen vissza, a dolgokat meg kell beszélnünk, akkor is, ha azok nem éppen kellemesek számunkra. Szóval hogy hol voltál ebédidő alatt, arról van sejtésem, de miért kisírt szemmel jöttél vissza?

- Jézusom! Miket gondolsz te rólam... hh... Viktor, fogalmad nincs az egésztől, feltételezésből ítélsz - sírtam el magamat.

- A feltételezésemnek alapja van. Ettől függetlenül nem ítélek.

- De igen! - fakadtam ki. - Annak, amit láttál és a távollétemnek semmi köze egymáshoz. Péterrel a véletlen hozott össze. Én őszintén hoztam tudomásodra, nem akarom, hogy köztünk több legyen kollegiális kapcsolatnál... és igen, ennek elsősorban a függő állapotod az akadálya, de nem holmi előítélet... sokkal inkább a rossz tapasztalataim tartanak vissza.

- Volt már kapcsolatod nős férfivel? - kérdezte döbbenettel a hangjában.

- Közvetlen szerencsére nem, de vannak ismerveim ezekről a kapcsolatokról.
- Természetesen, hiába is kérnélek, erről nem beszélnél nekem bővebben.
- Ha érdekel, beszélhetek róla, de ehhez kicsit jobb lelki- és idegállapot kell, mint amilyenben jelenleg vagyok.
- Ebben, látod, maximálisan igazad van. Drága kislány, bocsáss meg a kirohanásomért, amiben több hónap keserősége gyűlt össze. Érdemtelenül zúdítottam rád, de kezdtem tehetetlenné válni az elutasító viszonyulásod kezelésében.

Ilike kopogott, hogy megérkezett a főosztvez.

- Most mennem kell, de keresni foglak, mert a tanulás semmiképpen nem maradhat el.
- Aranyos vagy, de...
- Köszönöm, maradjunk ennyiben kis félős tündér - kísért a folyosó ajtóhoz.

Leültem a helyemre. Mint egy daráló, járt az agyam. Képtelen voltam a gondolataimat rendezni. Egy dolog zakatolt bennem rendületlenül: nem kell hétköznapi szerelem! Akkor sem, ha belepusztulok! Talán soha nem fogom elfelejteni Viktort, de akkor sem leszek második... ki tudja, hányadik számára. Nem, és ezt meg kell értenie! Különben is ő van jobb helyzetben. Gyerekei, otthona van, neki nem lehet olyan kilátástalan a jövője, mint nekem. Persze-persze, fiatal vagyok, előttem az élet - mondanák sokan -, de én tudom, nehezen fogadok el valakit, még ennél is nehezebben szeretek meg, de ha igen, az számomra eldöntött tény. Viktorba pedig hh... észrevétlenül szerettem bele a hónapok alatt.

- Szimonetta... Szimonetta, mi történt veled? - zökkentem ki Viktor hangjára gondolataimból.
- Te jó ég! - néztem körül. - Észre sem vettem, hogy magamra maradtam.
- Na és azt sem, hogy bejöttem, hogy beszéltem hozzád.
- Fhúú, de ciki! Hjajj, Viktor, csak ezen a vizsgán legyek túl, esküszöm, nem hajtom magamat ennyire. Örült fáradt vagyok, nehéz a fejem, úgy érzem, összecsuclok.
- Azért arra megkérhetlek, gyere át velem a számítékh terembe?
- Igen, megkérhetsz.
- Ragaszkodsz az íráshoz vagy elfogadod szóban is? - nevetett.
- Elfogadom - néztem rá mosolyogva.
- Szimcsi drága...

- Jaj, ne! Borzongok a nevemnek ettől a változatától. Megkérlek, szólíts Szimettnek.
- Szimett... Hmm, Szimett... kedvesen hangzik. Ó, te drága Szimett-jelenség, megkérlek, emelkedj fel a székről, és gyere át velem a számítékh terembe - simította meg a karomat.

Összepakoltam, magamhoz vettem a válltáskámat és átkísértettem magamat a szomszéd terembe.

3.

Egymás mellé ültünk le. Pár másodpercig némán nézett, majd megszólalt:

- Komolyan mondod, hogy fáradt vagy az anyag átvételéhez?

- Az élethez vagyok fáradt. Összekeveredett bennem minden, és nem tudok, nem akarok magamban, körülöttem rendet csinálni. Érted ezt?

- Ha azt mondom, hasonló cipőben járok, hitelesnek tartasz?

- Hmm... Erre most hogy válaszoljak úgy, hogy te tarthass engem annak? Utálok pletykálni, mások őszinteségével visszaélni, de a minap azt hallottam, a minisztériumi revizor egy undok alak, aki a kákán is csomót keres, az élő fába beleköt, aki miatt az elődöm majdnem diliházba került. Én ezzel szemben egyetlen pillanatig nem kételkedtem abban, amit te mondtál róla. Jelent ez neked valamit?

- Jelen esetünkben a legtöbbet, amit eddig tőled kaptam! Ennél szebb vallomásra nem is vágyódhatnék.

- Viktor, ez nem vallomás, ez a véleményem.

- Bár ilyen őszinte válaszokat kaptam volna tőled a kora délutáni kérdéseimre.

- Azt kaptál. Ha mégsem úgy érzed, te tetted fel rosszul a kérdéseidet.

- Hmm... Hogy lehet másképp feltenni azt, miért sírtad át az éjszakát? Igaz, benne volt az is, amit mondtál, de úgy érzem, sokkal nagyobb horderejűnek kell ahhoz lennie, hogy átsírd miatta az ebédidőt is.

- Ebben igazad van. Hát jó, te akartad, halld a keserűségeim áradatát, a teljes igazságot. Az elmúlt napokat egyre nagyobb lelkiismeretfurdalással éltem át, mert nem jöttem rá, mivel bántottalak meg. Eközben döbbsentem rá arra is, valami olyasmi történik velem, amit mindenképpen kerülnöm kell. Ráadásul tegnap este beszéltem anyuval, alaposan kiborítottuk egymást. Végigsírta a beszélgetést, amiért hetek óta nem voltam otthon, és ígéretet is csak a jövő hétvégére tehettem. Amikor próbáltam elmagyarázni neki, milyen szoros életritmusban élek, kiabált velem, hogy ezt én választottam magamnak. Azt mondta, nem nyugszik addig, amíg végleg haza nem megyek. Majd ő keres nekem munkahelyet. Nem tűri el, hogy egészen magára hagyjam még én is. Ezzel sokalltam be. Elkészöntem, és végigsírtam az éjszakát.

- Ez valóban komoly. Mit fogsz tenni, engedsz az erőszaknak, és hazamész?

Ránéztem, élénken tiltakoztam.

- Hogy képzeled, engem csak úgy, kötélén lehet rángatni?! Én mindent elkövettem, hogy otthon maradhassak, ő üldözött el. Jó munkahelyem van, kezd rendbe jönni az életem, ahogy megyek én innen haza! - mondtam már-már indulatosan.

- Oké... oké, nyugodj meg, drága.

- Nem tudok... Nem akarok!

Nézett, majd felállt, sétálni kezdett. Kis idő múlva megállt előttem:

- Gyerek-szülő háborúba nem tanácsos beleavatkozni, de ha számít neked valamit, drukkolok a győzelmedért.

- Annyit feltétlenül, mint neked az én véleményem.

- Folytasd, drága, mert amit eddig mondtál, rendkívül szomorú, de áradatnak azért nem nevezném.

- Megrémültem, amikor felismertem, szerelmes vagyok. Boldognak kéne lennem, amikor a célzott személy ugyanezt próbálja velem elhitetni magával kapcsolatban, nekem mégis ijesztő a felemás vallomása. Viktor, nekem nem kell a hétköznapi szerelem! Abba a szűk utcába nem tudsz becsalogatni. Nekem vagy minden kell, vagy semmi.

- Csacska kislány, szerinted miről szól a szerelem?

- Kizárólag erről, és nem volt feleségről, annak áskálódásairól, megosztott gyereknevelésről, ahol anyu ezt meg azt mondja apuról, az új párjáról. Apu pedig minimum megalázó védekezésre, magyarázkodásra szorul a gyerekei előtt. Rosszabb esetben az új asszonyon veri le az általa elszenvedett gyerekei sérelmét. Én sem mondanék le a saját gyerekről, de megkülönböztetés nélkül férnének bele az életembe azok az ártatlanságok, akiket nem én hozok a világra. Persze, nem egy ármánykodó volt nej árnyékában, aki folyamatosan ellenem nevelné a gyerekeit, akikhez joga van természetesen, ugyebár. Én ilyen családban nőttem fel. A mostohabátyám ez elől az élet elől menekült tíz évvel ezelőtt Ausztráliába. De ismerem az általam hétköznapi szerelemnek ítélt kapcsolatnak azt a formáját is, amikor a férj megszeret valaki mást, de a családját sem hajlandó elhagyni. Ragaszkodik a megszokáshoz, a felesége nyújtotta biztonsághoz... egyszóval a múltjához, miközben szegény házasságon kívüli áldozatától teljességet vár, kisajátítja magának, levegőhöz jutni nem engedi, amit ellopott fél/egy órákkal viszonz. Elvárja, hogy a hölgy az élete minden pillanatában arra várjon, mikor méltóztatik leereszkedni hozzá. Próbálsz engem követni... netán megérteni?

- Azt hiszem, tökéletesen. Ez utóbbi példabeszéded szólt a barátnődről, ugye?

- Igen, róla, akinek három éve rabságra van ítélve az élete. Nem akkor veszi ki a szabadságát, amikor a legkedvezőbb lenne neki, hanem amikor az úrtól erre engedélyt kap. Társai ekkor is csak a könyvei lehetnek, mert különben jön a retorzió, holott a férfi természetesen éli a világát.

- Hmm... Engem melyik variációdban tudsz elképzelni?

- Bocssás meg, nem akarlak egyikben sem. Viktor, én nagyon makacs természetű vagyok, nem akarok csalódní, és hogy ez be se következhesen, azért mindent elkövetek.

- Nem félsz, hogy túl sok könnyedbe fog kerülni a harcod?

- Mindennek ára van. Mostanában sokszor jut eszembe, jobb lett volna, ha... Áhh, butaság, nincsen ha, ez van és kész!

- Fehérvárra céloztál?

- Igen arra, de nem okos a menekülést választani megoldásként, azzal csak hárítjuk, magunk előtt toljuk a problémákat.

- Oké, megértettelek. Vegyük át az anyagot!

Felállt, sétálni kezdett, majd elfojtva sóhajait, ügyes összefoglaló kérdésekkel mentünk végig a vizsgatételeken. Azon kaptam magam, közben teljesen besötétedett.

- Köszönöm, hogy rám áldoztad a délutánodat. Haza kell mennem, későre jár.

- Ezúttal nem fogadom el az ódzkodásod, valóban késő van, ma hazakísérlek.

- Ha eljössz velem a buszig, azt jónéven veszem. Bevallom, félek a szűk, sötét utcákban, de hazakísérned nem kell, mert ha későn indulok, a nagybátyám vár a megállóban.

- Ahogy gondolod - sóhajtott, miközben kiértünk az utcára.

- Talán gyerekes butaság, de örülök, hogy átvettük az anyagot. Vizsgától én még így nem félttem, mint ettől. Oldódik bennem a feszültség a magabiztosságtól, és ezt neked köszönhetem.

- Ugyan már, kérlek, hagyd ezt a buta hálálkodó szöveget!

- Hagyhatom, de attól ez még így van.

- Utálom az udvariassági köröket, de örülök, hogy segíthettem.

Autó fékezett mellettünk. Egy csinos nő mosolygott ki belőle Viktorra:

- Szia, drágám! Hát ezért nem találalak én a munkahelyeden, mert kislányokkal sétálgatsz.

- Szia Bella, amint látod, nem érek rá, szia!

Rám nézett, felgyorsította lépteit.

- A nejem. Pár hét, és végre végleg kilépünk egymás életéből. Leskelődik utánam, de mielőbb ennek is véget vetek.

- Ez mégiscsak ciki - jegyeztem meg halkan.

- Remélem is, de neki, nem nekünk.

- Viktor, egy féltékeny feleség nagyon veszélyes tud lenni.

- A magam elképzelése is az volt, hogy semmi közös nem maradhat köztünk, de a példa-beszéded sokszorosan erősített meg ebben. Hol is tartottunk? Na igen. Ne vedd tolakodásnak, de ez a Péter-ügy csak nem hagy békén. Eszem ágában sincs a szavadban kételkedni, számon-kérni a cselekedeteidet végképp nincs jogom, de a hangodból nem az elutasítás csengett ki a találkozásra vonatkozó felvetésére.

- Lehet, de időpontban sem egyeztem meg vele.

- Oké kislány, nekem azt is tudomásul kéne vennem, ha igen. Egyszerűen nem tudok napirendre térni afölött, hogy kölcsönös egymás iránt az érzelmünk, és még egy kísérletet sem ér meg neked, köztünk hogy működhetne, holott mindketten szenvedünk az érzéseinktől.

- A gyerekkorom, a három év rettenetesen hosszú idő ahhoz, hogy a zsigereimbe ivódjon, kerülnöm kell a hasonló szituációkat. De fülemben cseng, amit anyukám vágott a fejemhez eljövetelem előtt: eljövök Pestre, összeszedek egy... áhh... borzalom, még végigmondani sem tudom.

- Ez bizony súlyos útravaló egy fiatal lánynak. Mondd meg őszintén, te el tudod képzelni, hogy nap mint nap egy osztályon legyünk, közös ügyért dolgozzunk, anélkül, hogy közünk legyen egymáshoz?

- Nem tudom. Meg kell próbálnunk.

- Vasárnap örültem a lehetőségnek, egy hétig nem kell szenvednem a közelségedtől, de eddig bírtam. Pedig szépen elterveztem, felhívom anyut, rábeszélem, jöjjenek el, és töltsük együtt a hétvégét a gyönyörű városban, de ehelyett azt közöltem vele, végre jöhetek haza.

Elhallgatott, némán mentünk egymás mellett, majd ismét ő szólalt meg:

- Kompromisszumot kéne kötnie az agyadnak és szívednek.

- Próbáltam, de nem megy, pedig bevallom, tartok én is attól, hogy állandóan egymás közelében kell lennünk.

Kiértünk a Kossuth Lajos utcára. Öt percet várt velem a buszra. Leírhatatlanul rosszületett magára hagynom őt. Útközben állandóan körülötte jártak a gondolataim. Eszembe jutott, fel kell hívnom Gyula bácsit, induljon el. Kétszer időzített le a telefonom. Hívtam a vezetékes telefont, azt sem vették fel. Kezdtem ideges lenni, mi történhetett? Munkaidő végén beszél-tünk, nem mondta, hogy nem lesznek otthon. Majdnem továbbmentem a busszal.

Leszálltam, gyors léptekkel mentem végig az utcán. Amint a Zsupp-közhöz értem, egy kéz megmarkolta a karomat, berántott a sötét zsákutcába. Ijedtemben sikítani akartam, de nem jött ki hang a torkomon.

- Hello, baby, régóta várok rád - emelt fel fél karjával egy dromedár alak, másik kezével a szoknyám alá akart nyúlni.

- Ne kapálózz, nem vagyunk egy testsúlyban... ne karmolj, te, add meg magad! - zihálta.

Próbáltam szabadulni, karmoltam, rúgtam, ahol értem, de egyre jobban szorított. Hallottam, a főúton csikorogva fékez egy autó. Végre engedett a szorításból, a földre huppantam. Felugrottam, ahogy bírtam, futni kezdtem. Közben megbotlottam egy fa kiálló gyökerébe. Megpördültem saját tengelyem körül, és hanyatt vágódtam.

HETEDIK FEJEZET

KÖSZÖNÖM, HOGY MARADNI AKARTÁL!

1.

Amint távolodott a busz, Viktor elhatározta, tőle telhetően kerülni fogja a lányt, döntsön az idő kettőjük sorsa fölött. Ha igazán úgy érez iránta, mint ő, feladja az elveit, mert nem tehet mást. Eszébe jutott Péter. Nem csal a szeme, az a fickó bele van habarodva Szimettbe. Lehet, hogy ő lesz a megoldás. Rettenetesen fájna látni, mint jönnek össze, de ez biztosan kigyógyítja majd reménytelen szerelméből. Lehangoltan ballagott a kocsijához. Közben Szimett kemény szavai jártak a fejében. Igaza van, el kell érnie, hogy Bellától ne csak elváljon, de végérvényesen megszabaduljon. A bíróság biztosan láthatást fog elrendelni, amit nem vétőzhat meg, de minden lehetőséget felhasznál rá, hogy a kicsik eltávolodjanak tőle. Bella bosszúálló, de nem harcos típus. Azt is nehezen viseli, hogy Danika minden elvárásában szembeszáll vele, dacoskodik.

Amint kimondják a válást, át kell költöznie az örökségébe, hogy végleg elzárkózhasson tőle. Ha magától nem megy, kényszeríteni fogja rá. Számlákkal tudja igazolni a milliókat, amit a ház felújítására költött különélésük alatt. Ez utóbbit is bizonyítani tudja, nem csak rokonai, szomszédai révén, de ismerősei által is. Igaz, nem az ő, de Bella jóvoltából, aki fünek-fának panaszkodott, és elsőként velük közölte döntését. Ő már csak a tényt érzékelte, a galériáról leköltözött tőle a földszintre, és közölte vele, elválni nem akar, de a házastársi kötelességének nem óhajt eleget tenni. Bár felajánlotta, továbbra is mos-főz rá, de ő nem tartott igényt rá. Megalázottnak érezte magát és annak ellenére, hogy szerette, szinte egy pillanat alatt ábrándult ki belőle. Beült a kocsijába. Az édesanyjához ment. A kicsik édesdeden aludtak, így nem vihette őket haza. Az anyukája rávette, aludjon ő is ott. Fáj a jövőjére gondolni, de igaza volt Szimettnek, ha hiányosan is, de az ő élete lehet rendezett így is. Honnan van ennyi bölcsesség egy ilyen fiatal lányban, aki élettapasztalattal alig-alig rendelkezhet még. Szimett... Szimett, mindenről ő jut eszébe - sóhajtozott esti készülődése közben. Nehezen tudott elaludni.

Reggel flottul ment minden, alig múlt el negyed nyolc, amikor beért. Meglepetten vette tudomásul, ő az első, neki kell nyitnia a lépcsőház ajtót. Mi történhetett a lánnyal, amióta náluk van, hétkor mindig bent van. Aggódott miatta, de nem tehetett semmit. Fél nyolckor Erika kopogott be hozzá:

- Hello Viktor! Szimi szabin van?
- Bár indokolt lenne, ma vizsgázik, de nincs róla tudomásom.
- Ez furi. Még soha nem késett.
- Nyolcig várunk, ha nem jelentkezik, felhívom az otthoni számát.
- Hülyeség! Rég felhívott volna téged vagy engem, ha közbejött neki valami komoly.
- Igaz-igaz... Oké, várj, hívom.

Háromszor várta meg, amíg a vonal leidőzít. Idegesen vette maga elé a telefonkönyvet, hátha a cím alapján megtudhatná a rokonai számát, de a Zsupp-közben egyetlen számot nem talált.

- Te ismerős vagy a környéken, ahol lakik?

- Hogyne, nem egyszer voltam már nála. A rokonai háza nem a Zsupp-közsze nyílik. Az ugyanis egy szűk zsákutca, ahova egyedül Szimi kerti háza néz, de általában ő sem ott közlekedik. Várjál csak, mi is az utcájuk neve... Úristen, megőrülök, ha nem jut eszembe! Tájház utca. A páratlan oldalon az első ház.

Mindketten a telefonkönyv fölé hajolva keresgéltek. Viktor talált egy számot:

- A nagybátyja nevét tudod?

- Winkler Gyula.

- Stimmel, ebből talán nincs olyan sok - tárcsázott, de hiába, ott sem vette fel senki.

- Viktor, telefonon keresnek, beadhatom? - szólt be a titkárnője.

- Természetesen, Ilike drága, kapsold!

- Jó reggelt, Winkler Gyuláné vagyok - szólt bele egy síró női hang.

- Kezét csókolom, Dr. Ligeti Viktor. Csak nem Szimonetta nagynénjéhez van szerencsém?

- De igen, én vagyok. Rettenetes dolog történt az esti órákban. Szimike telefonált, hogy nyolc körül ér haza. Ilyenkor a férjem mindig a buszmegállóban várja, de este vacsora közben rosszul lett, kórházba kellett vinnem. Kilenc körül értem haza. Már lefeküdtem, amikor csörgött a telefon. Egy nővérke hívott az Uzsoki kórházból, ahova a férjemet is vitte a mentő, hogy Szimike náluk fekszik eszméletlenül. Megtámadták, egy idegen férfi hozta be. Súlyos, életveszélyes állapotban van. Mint egy örült, rohantam vissza a kórházba. Borzalmasan néz ki. A feje sérült meg a legjobban, de több komoly seb van a kis drágámon. Amióta itt vagyok, kétszer vitték be a műtőbe. Állítólag egyszer magához tért, de nagy fájdalmai voltak. Az orvosok úgy látták jónak, ha pár napig altatják.

- Rettenetes! Köszönöm, hogy hívott, azonnal odamegyek.

- Akkor megvárom az osztályvezető urat - zokogta.

Elhadarta Erikának a hallottakat, megkérte, egyelőre a lányoknak csak a legszükségesebbeket mondja el. Kocsiba ült, és a kórházba robogott.

*

Egy kórházi ágyon tértem magamhoz. Viktor ült az ágyam szélén. Értetlenkedve néztem körül, majd rá.

- Szia Viktor... Hol vagyok és te...

- Kórházban vagy. Baleset ért két napja. Egy férfi hozott be, ő mondta, hogy megtámadtak. Amikor a Zsupp-közhöz ért, annyit látott a kocsiból, viaskodsz egy dromedárral. Amíg ártalmatlanná tette a gazembert, te menekülés közben megbotlottál, az útestre zuhantál. Ennyit tudunk. Te mire emlékszel?

- Nem tudok gondolkodni... Alig hallom a hangod, annyira zúg a fülem, fáj a fejem és minde-nem sajog.

Viktor becsengette az ügyeletes orvost, aki mosolyogva üdvözölt. Örült, hogy magamtól ébredtem fel. Viktort kiküldte, amíg vizsgált. A két karomon és lábamon kívül rögzítve volt a testem az ágyhoz.

- Megszabadítom a bilincseitől, a fejét ne mozgassa. Növeljük a fájdalomcsillapítót, és jó lenne, ha ébren tudna maradni.

- Nehéz lesz, de megpróbálom. Súlyos az állapotom?

- Az életveszélyen szerencsére túl van. A fájdalmai miatt altattuk, de féltő, hogy ha elalszik, kómába esik, ami nem lenne kívánatos.

- Értem. Igyekszem az utasításokat követni, nem szeretnék meghalni.
 - Ez a veszély, mint mondtam, elhárult. Külsérülései vannak, a fején nagy seb van, azért a nyakmerevítő, a turbánkötés, amit hamarosan át kell kötnöznünk, mert kicsit átvérzett. Látom az arcán, enyhülnek a fájdalmai.
 - Igen, és a fülem sem zúg annyira.
 - A fiatalember közeli hozzátartozója?
 - A főnököm.
 - Rettenetesen izgult magáért. Amióta tudja, mi történt, itt ül az ágya szélén.
 - Akkor lesz mit köszönnöm neki.
 - Beküldöm. Kilenc után átkötjük a sebét. Remélem, lekerülhet végleg a turbánja.
- Viktor visszajött hozzám. Aggódás tükröződött a szemében.
- Köszönöm, hogy vigyáztál rám. A doktor úr mondta, hogy két napja őrzöl. Biztosan ezért élhettem túl az egészet.
 - Borzalmas lelkiismeretfurdalásom van, miért engedtelek el. Ha nem hallgatok rád, most nem itt feküdnél.
 - Viktor drága, ne magad okold. A „ha”-knak semmi értelme. Ennek valamiért így kellett történnie. Amióta anyukám elüldözött otthonról, sokszor láttam igazolva, amit nem egyszer hallottam már: véletlenek nincsenek. Hidd el, ebben az esetben is igaz.
 - Édes vagy, hogy épp te vigasztalsz.
 - A doktor úr azt mondta, túl vagyok az életveszélyen, de én nagyon félek. Érzem, valami rossz, végzetes zajlik a fejemben. Viktor, történjék velem bármi, higgy nekem, a makacságom mindennek az oka, nem te.
 - Ne beszélj butaságokat, kicsim! Erős vagy, nem lesz semmi baj. Meglátod, ha nagyon akarod, hamar felgyógyulsz.
 - Nagyon akarom, de ez most kevés. Bocsáss meg, utálok a nyavalygást, de érzem, ha elalszom, nem ébredek fel többé. Nem szeretnék tőled rossz érzésekkel elbúcsúzni. Ha nem lennék elhanyagolt, most hh... - sóhajba fojtottam a vágyam, nem mertem végigmondani, de Viktor fölém hajolt, épp csak érintve ajkamat, megcsókolt.
- Beleborzongtam. Akartam, hogy örökké tartson a pillanat. Összeszedtem minden erőm, bátorságom, visszacsókoltam.
- Meglátod, ettől feltétlenül erőre kapsz és meggyógyulsz.
 - Olyan jó lenne! Mit tudsz a nagynénéméről?
 - A nagybátyád lent fekszik a második emeleten. Azért nem várt, mert vacsora közben rosszul lett. Előtted hozta be ide a mentő.
 - Ó, szegény Ági néni...
 - Ő értesített engem, mi történt veled. Mielőtt felébredtél, küldtem haza pihenni. Éjjel-nappal itt ült az ágyad mellett. Nemrég fent volt a nagybátyád is. Ő már szerencséire sokkal jobban van.
 - Te nem dolgozol?
 - Szabin vagyok. Eldöntöttem, amíg magadhoz nem térsz, itt leszek melletted. Csak a délutánokat töltöttem a kicsikkel. Amint letettem őket aludni, jöttem hozzád.

- Hogy köszönjem ezt meg neked? Olyan undok voltam veled, meg sem érdemlem a viszonyulásod - gurult végig az arcomon egy kövér könnycsepp. - Pedig biztosan érzem, a jelenléted tartott életben. Többször éreztem úgy, távolodom, de szerencsémre mindig volt egy láthatatlan kéz, amibe megkapaszkodhattam.

- Köszönettel én tartozom, amiért vissza akartál jönni. Nem tudom, azt érezted-e, de végig fogtam a kezedet.

- Biztosan... Atyám! Azt hiszem, értem jön az a kocsis. Viktor, drága Viktor, rettenetesen félek, hogy nem látlak többé!

- Ott leszek a műtő előtt, ezerrel drukkolok. Erre gondolj, és meglátod, nem engedlek elmenni!

Minden porcikámban remegtem. Elaltatnak, és soha többé nem ébredek fel. Majdnem elsírtam magamat, amikor áttettek a műtőasztalra. Tele voltam fájdalomcsillapítóval, de újabb adagot kaptam. Szerencsémre nagyobb volt az ijedtségem, mint a fájdalom. Viktor kint várt, csak azután köszönt el, miután képtelen voltam ébren maradni.

2.

A félálomszerű állapotomból, amikor már nagyjából érzékeltem, mi történik körülöttem, nehezen tudtam teljesen felébredni. Az járt az agyamban, nem szabad elaludnom. Belemarkoltam az ágy vasába, erőszakkal kinyitottam a szememet. Pontról pontra néztem végig mindent a kórteremben. Éreztem, félre van csúszva a párnám. Amint igazgattam, egy rózsaszín cédulát pillantottam meg. Elmosolyodtam, hát mégis csak ő volt az ominózus pénteken a tettes. Szétnyitottam:

„Töröld le könnyedet, kisírt szemedben mosoly legyen és derű,
minden nap kezdődik valami, valami nagyszerű, valami gyönyörű.”

(Nagy László)

Aranyos... nagyon aranyos, de hogy töröljem le, amikor olyan megható az egész.

Vacsora után, amint az éjjeliszekrényemen matattam, a terítő alól is egy cédula kandikált ki.

„Nem volt több.
Csak jött és elszaladt.
De valamit magával hozott a pillanat.
Sötétben jött, lopva és csendben
De örömfényt gyújtott két csillag-szemedben.

Hozott magával egy tétova mosolyt
S letette nálad: itt lesz az otthonod.
A jövőt hozta - a múltat kergette
S a jelenben épp a magányt temette.

Fogta a kezedet, kezembe helyezte
Nyíló virágot ültetett szívembe
Pedig nem volt - csak pillanat csupán
S mégis más lett a világ ezután.
Mert szívemben örökre megmaradt
Hisz első csókot hozta a pillanat.”

Hmm... csuda romantikus. Ilyen egyformák lennénk? - néztem morfondírozva a két cédulát.

Az állapotom napról napra javult. Jobb volt a közérzetem, kezdett visszatérni belém az élet. Az evés ment még nehezen, de azért ha tudtam, magamba erőltettem pár falatot.

Viktor, ha rövidke időre is, minden nap bejött hozzám. Telefonon viszont napjában többször érdeklődött hogylétem felől. Erika általában Ági nénivel látogatott meg. Ilyenkor pletyzett a munkahelyi eseményekről.

- Ne izgulj, kislány, mennek ám nélküled is a dolgok.

- Jaj, Era, tudom én, hogy senki sem pótolhatatlan.

- Na, csak ne legyél te ebben annyira biztos, mert közelegnek fejünk fölött a viharfelhők. Viktor helyetted is egyeztet. Baró rendes, még az ütemtervedet is igyekszik betartani. Azt üzeni, gyógyulj meg mielőbb, nagyon hiányzol az üvegkalitkából.

- Igyekszem - mondtam elérzékenyülve.

Kopogtak az ajtón. Egy idegen férfi jött be. Mosolyogva jött az ágyamhoz.

- Csókolom a kezét! Engedje meg, Klán Tihamér vagyok. Örülök, hogy jobban van végre. Nagyon elkeserítő állapotban volt egy hete, amikor először jártam itt.

- Önnek köszönhetem az életemet?

- Ez talán kissé túlzás, de annyiban igen, hogy sikerült időben orvoshoz juttatni önt. Nagyon drukoltunk apával, nehogy komoly baja legyen.

- Köszönöm, amit értem tettek. Nagy szerencsém, hogy épp arra jártak.

- Két utcával arrébb lakunk. Apa vette észre, hogy valami nem stimmel, álljak meg. Rettegetően dühös lettem a vadállatra, derékon kaptam, és bevágtam a bokorba. Ráfogtam a komoly fegyvernek tűnő vízi pisztolyomat - vette elő a zsebéből mosolyogva. - Bejött a dolog, mert mozdulni sem mert a rohadék, amíg a rendőrség ki nem jött. Mire apu önt behozta, elvitték azt is. Remélem, lakat alá teszik a gazembert.

- Undorító alak volt. Szörnyen rám ijesztett.

- Nem csodálom. Jártak itt a rendőrök kihallgatni önt?

- Nem, de nem is sokat tudnék nekik mondani.

- Szerintem akkor már nem is jönnek. Apa látta az esetet, én adtam át nekik a gazembert, tudhatnak minden részletet.

- Én nem tudnám beazonosítani. A történetből is csak annyit mondhatnék, minden erőmmel szabadulni akartam tőle. Nem is tudom, ön hogy tudott elbánni azzal a dromedárral.

- Birkózó vagyok, ismerem a fogásokat.

- Értem... Milyen szerencse.

- Tényleg örülök, hogy jobban van, de nem szeretném fárasztani. Mielőbbi felgyógyulást kívánok, bejövök még, ha nincs ellenére.

- Köszönöm az érdeklődő látogatását! Szívesen fogadom, ha időt szán rám.

Amikor elment, Erika is elköszönt, találkája volt a barátjával. Nem sokáig maradtam magamra, Viktor jött be hozzám. Mosolyogva ült az ágyam szélére.

- Csókolom a kezecskédet! Öröm látnom, jobban vagy.

- Igen, még hozzá lényegesen.

- Mid fáj, drága?
- Azt hiszem, nincs olyan porcikám, ami ne sajogna időnként. De azért tényleg jobban vagyok. Tűnnek el rólam a kötések.
- Ez jó hír. Én is csupa-csupa kellemes hírekkel érkeztem.
- Jaj, de jó! Mindenekelőtt azonban azt szeretném neked megköszönni, hogy helyettem is helytállsz.
- Ejha! Milyen pletykás verebek röpködnek körülöttem?
- Era van itt nálam minden nap, ő hozza a híreket. De mesélj, nehogy kilyukadjon az oldalam!
- Nézd, mit hoztam neked - adta kezembe a számítékvizsga okleveletem.
- Hát ezt hogy csináltad, te varázsló? - néztem a jeles minősítésemet.
- Elbűvölted az oktatódat. Állítólag a vizsga előtti héten egyedül veled tudott értelmesen dolgozni.
- Ó, istenkém, annyira boldog vagyok!
- A francia nyelvoktatód mielőbbi felgyógyulást kíván, és azt üzeni, ne nyugtalankodj, nem maradsz le semmiről, egyelőre ismételnék és gyakorolnak jó pár órán keresztül.
- Ezek tényleg mind nagyon jó hírek. Van nekem is, ha nem is olyan sok, mint neked. Képzeld el, van egy titokzatos hódolóm.
- Nem szívesen képzelődöm ilyesmiről, de mesélj, miket művel?
- Üzenget nekem. Az első cédukkát rejtélyes módon pénteken reggel csempészte a határidő-naplómra. Hiába töröm a fejemet, nem tudok rájönni, hogy csinálta, amikor nálam volt a kulcs. Azóta kaptam tőle még kettőt. Nézd, milyen aranyos üzenetek! - vettem elő a párnám alól.
- Hmm... és mit gondoltál magadban, amikor olvastad? - mosolygott sejtelmesen.
- Azon túl, hogy nagyon meghatódtam, rendkívül jólesett. Tudod, amióta itt vannak velem, még az egyedüllétet is könnyebben viselem.
- Akkor tényleg kedves figyelmesség a hódolódtól.
- Nagyon. Jó lenne nekem is tudni, ő miket gondol, amikor írja őket.
- Háát, miket is... Ha én írnám, azt, bárcsak én lehetnék itt veled helyettük.
- De jó lenne nekem. Az a gondom, mivel viszonyozhatnám neki.
- Azzal feltétlenül, ha nem lenne rád panasz, mert engem bizony nem jó hírekkel fogadott a főorvos úr sem, de Ági néni is kétségbe van esve miattad. Na, és ha számít valamit, nyugtalankodom én is.
- Számít, sokat számít. Gondolom, az étvágytalanságomra van panaszotok.
- Bizony-bizony, és ha így folytatod, nagyon le fogsz gyengülni.
- Tudom. Hidd el, én mindig próbálkozom, de két-három falatnál több egyszerűen nem megy le a torkomon. Olyan érzésem van, mintha degeszre ettem volna magamat.
- Na, majd körbeérdeklődöm, mit lehetne ellene tenni.
- Köszönöm. Tartok tőle, hogy a főorvos beváltja ígéretét, és innen szanatóriumba kell mennem. Ezt nagyon nem szeretném.

- Most az a legfontosabb, hogy ne izgasd fel magadat ilyesmikkel.
- Igyekszem megfogadni. Attól félek, Ági nénit könnyen megfűzi a doki.
- Beszélek vele, de ennek feltétele, hogy javulást tapasztaljon az állapotodban.
- Mindennél jobban fogok törekedni rá, hogy így legyen.
- Sok látogatód volt? Nyúzottnak nézel ki.

Elmeséltem neki mindent részletesen.

- A két napban, amíg aludtál, járt nálad egy rendőrtiszt. Nekem azt mondta, csak az állapotodra kíváncsi, a tanúktól tudnak mindent, de a fickó is vallomást tett. Lehet, hogy igaz van a megmentődnek, téged nem fognak zaklatni. Most elmegyek, hogy pihenhes, de holnap szeretnék levinni a parkba levegőzni. Elfogadod?
- Örömmel! De ugye, te nem tolószékben, mint a betegápoló?
- Óhajod számomra parancs! Le fogom beszélni róla a nővérkét.
- Kezdem kellemetlenül érezni magamat a kedvességedtől.
- Ennek nem örülök, mert azon túl, hogy szeretném, ha mielőbb felépülnél, a legfontosabbá kezdesz válni az életemben. Fájna, ha te ezzel szemben ezt csupán kollegiális szolidaritásnak tudnád be.
- Nem úgy ítélem az ittlétedet, az értem aggódásodat, de rengeteg gondot okozok neked.
- Jobban szerettem volna, ha nem ilyen körülmények között kéne kifejeznem az érzéseimet irántad, de ha a sors valamiért így rendelte, örülök, hogy végre nem utasítod el a közeledésemet. Adhatok búcsúzóul egy gyógypuszit?

Rámosolyogtam válaszként. Hozzám hajolt, hosszan puszlta az arcomat, majd óvatosan ajkamra csúsztatta ajkát egy röpké pillanatra.

Űrt hagyott maga után, amikor elhagyta a kórtermet. Percekig a hatása alatt voltam a puszi-csókjának. Közben arra gondoltam, igaz van, talán esélyt kéne adnom magunknak. Lehet, hogy kísérletet kéne tennem arra az ominózus kompromisszumra a makacsul öntudatos agyam és az érte vágyakozó szívem között. Jó lenne. Persze így minden olyan egyszerűnek tűnik, de vajon neki ki merném mondani?

3.

A következő örömteli hetem az előző ambivalens hétvégével vette kezdetét. Örömteli volt, mert végre nem kellett a halál gondolatával foglalkoznom, hihettem a felgyógyulásomban, hiszen egyre erősebbnek éreztem magamat. Csak az volt a rossz, hogy magamra maradtam, mert két szobatársam hétvégére, egy végleg hazament. Ha csak órákra is, de megtapasztalhattam, milyen kegyetlenül rossz, elviselhetetlen a magány, az elhagyatottság. Ha ugyanis látogatóm nem volt, napközben a kutya sem nézett rám. Még a konyhás néni is csak az asztalra tette a reggelit, ebédet, vacsorát. Jó étvágyat kívánt, és rohant tovább. Rettenetesen nehezen teltek az órák.

A két délelőtt Era, délután Ági néni volt nálam Gyula bácsival, aki hétvégén ugyancsak hazamehetett. Üresnek, érdektelennek éreztem mindent. Eleinte nem értettem a dolgot, de rájöttem, Viktor hiányzott rettenetesen, annak ellenére, hogy mindkét nap felhívott legalább négy-

szer. Ebben a két napban ébredtem rá igazán, nem csalás, nem ámtás, beleszerettem végérvényesen!

Vasárnap estére végképp elromlott a hangulatom. Viktor óramű pontossággal hívott. Amikor meghallottam, hogy neki sem rózsás a kedve, elhagyott a színészi tehetségem. Faggatott, mi bajom, de nem tudtam, azaz nem mertem őszinte lenni. Az keserített el, közölte, hétfőn nem akkor hív, amikor akar, mert egész nap a minisztériumban lesz. Amint lenyomta a „Non” gombot, magamba zuhantam. A mennyezetet néztem, és visszavonhatatlanul folyt a könnyem. Észre sem vettem, hogy nyílik az ajtó. Viktor jött oda hozzám, de amíg meg nem fogta a kezemet, nem vettem róla tudomást.

- Szia, rossz kislány! Mi a baj, miért itatod az egereket - mosolygott rám.

- Szia Viktor! Bocsanat, nem akarok rossz lenni, csak nehéz elviselni az egyedüllétet. Hogy tudtál eljönni? Hol hagytad a kicsiket?

- Anyuék korábban jöttek haza a Mátrából, átjött, hogy be tudjak hozzád jönni.

- Köszönöm, nagyon örülök neked!

- Hadd lássam, mennyire?

- Nagyon... Nagyon-nagyon - mosolyogtam rá a könnyeim át.

- Lenne kedved kicsit a parkban sétálni?

- Nagyon is.

- Szóljak a nővéreknek?

- Köszí ne, próbálom önállósítani magamat.

- Ennek mindennél jobban örülök. Kimegyek, de kérve-kérlek, óvatosan mozogj, nem lenne jó, ha elszédülnél - simította meg a karomat, és kiment a folyosóra.

Ülve öltözködtem, csak a fésülködéshez mentem a tükörhöz. Mit mondjak, nem voltam magamtól elragadtatva, amikor egy végtelenül sápadt, beesett arcú valaki nézett velem szembe. Két hét hogy meg tudja törni az embert - morfondíroztam. Kimentem hozzá. Olyan biztonságosan tartott karomnál fogva lefelé a lépcsőn, egyszer sem szédültem meg. Elég sokat sétáltunk, de jólesett kicsit napozni a lemenő napban.

- Rettenetesen hiányoztál! - szólalt meg. - Örült rosszkedvem lett, amikor eszembe jutott a független és függőséggel kapcsolatos példabeszéded. Ugye, valami ilyesmiért áztattad a kis párnádat? - simította meg az arcomat.

- Azt hiszem... Nem tudom.

- De igen, most már biztos vagyok benne, tudod.

Nem válaszoltam, csak megszorítottam a kezét, amiben a kezemet tartotta.

- Köszönöm! A kézszorításod többet ér minden kimondott szónál.

- Miért tetted nélkülözhetetlenné a személyedet... mondd, miért?

- Mert nélkülözhetetlenné váltál számomra... mert nélküled üressé, érdektelenné váltak a napjaim. Szimett, adj esélyt rá, hogy bebizonyítsam neked, a mi szerelmünk más lesz, abban nem fordulhatnak elő azok a negatívumok, amikről beszéltél.

- Szeretném, de félek... mindennél jobban félek a csalódástól. Viktor, Bella viszonyulása nem tőled függ. Nem tudom, milyen kapcsolatokat volt, de Anett példáján keresztül azt igen, hogy egy elhagyott feleség akkor válik igazán ragaszkodóvá, gonosszá, amikor feltűnik a harmadik.

- Tőled függetlenül is minden vágyam volt Bellától szabadulni, de ezek után mindent elkövetek, hogy ez mielőbb megvalósuljon, és ne csak papíron. Szavaid ismertették fel velem, ezt kell tennem a kicsik miatt is, mert megviseli őket az ide-oda rángatás. Ezért merlek felelősséggel biztatni, adj esélyt a bizonyításra.

- Hajlok rá. A hétvégén éreztem először, nagyon hiányzol, de a láttatást nem fogod tudni kivédeni.

- Lehet, hogy könnyebben, mint gondoltam. Nem tudom, hogy sikerült Bellának, de Danikát máris maga ellen fordította. Semmi mást nem kell tennem, csak erre kicsit rájátszani. Danielkát a bátyja nélkül sehova nem tudja vinni. Annyira ragaszkodik hozzá, csak vele hajlandó bárhova menni.

- Hát jó, szótfogadok neked, csak meg ne bánd.

- Nem lesz könnyű az együttléteinket összeegyeztetni a munkámmal, gyerekneveléssel, de nem bírom nélküled! Látom, fáradsz, fel kell mennünk. Megígéred, hogy nem sírsz, ha holnap csak este tudlak hívni?

- Igen, hiszen ígéretem van rá, igyekszem meggyógyulni, akkor pedig jónak kell lennem - mosolyodtam el. - Ági nénivel behozattam a francia jegyzeteimet, tanulni fogok.

- Okos gondolat. Hoztam neked magam kreálta krumplipürét csirke husival, csemege ubival. Eszel belőle? - ültetett az ágyra.

- Igen, és nagyon köszönöm!

- Amíg átöltözől, megmelegíttetem valahol.

Annyira jóízűen, mint akkor, rég nem ettem. Magam is meglepődtem rajta, megettem az összeset, pedig a krumpli legalább egy literes tálkában volt, két ropogósra sütött combival. Amikor elkészült, vállára tettem a kezemet, hogy jelezzem, a csókjára vágyom.

Hétfőn, kedden igyekeztem bebizonyítani, jól vagyok, már semmi szükségem kórházi ápolásra. Kedd délután kibuliztam a főorvosnál, hogy szerdán látogatás után Ági nénivel hazamehessek. Nehezen, de beleegyezett. Kedd este boldogan közöltem Viktorral a jó hírt. Velem örült. Szerdán, a nagyvizit után megjelent:

- Nos, kislány, egészségesnek lettél nyilvánítva, öltözködj, pakolj össze, drága, hazaviszlek.

Örömben felsikítottam. Átöleltem Viktort, és kacagtam, kacagtam. Ági néniék is igencsak meglepődtek, amikor beállítottunk.

- Előkészítettem a szobádat, ahol addig laksz, amíg teljesen rendbe jössz - mondta mosolyogva.

Bekísért bennünket, majd magunkra hagyott. Viktor mellém ült a heverőre, szokásához híven megfogta a kezemet:

- Remélem, itt még gyorsabban erősödsz majd.

- Úgy lesz. A főorvos szigorú parancsa szerint legalább két hétig nem mehetek dolgozni, de én úgy helyesbíték, legfeljebb.

- Csak akkor jöhetsz, ha újból a régi Szimett leszel.

- Abban nem lesz hiba. Idegileg, lelkileg máris stabilabb vagyok, mint voltam. Neked köszönhetően visszatért a régi étvágyam, úgyhogy a kilóimat könnyen visszavarázsolja rám Ági néni.

- Hajrá, kislány! Most vissza kell mennem dolgozni. Anyuval megbeszéltem, ma nála alszanak a kicsik, este jövök hozzád. Jó lesz így?

- Igen, várlak!

Felálltam, vállára tettem a kezemet, és vágyakozva néztem. Magához vont, hosszan csókolóztunk.

- Köszönöm, kicsi félénk angyal! Édes vagy! - simogatott.

- Annyira örülök, hogy te hoztál haza - gurult az arcomon végig egy könnycsepp meghatottságomban.

- Láttam, nincs maradásod, csak azt nem tudom, ide is jöhetek, amikor tudok?

- Természetesen igen. Felnőtt nő vagyok, ha ez nem is látszik rajtam.

- Hogyne látszana, kicsi csacska lány! A határozottságod, komoly gondolkodásod nagyon is felnőtté tesz - érintette ajkát ajkamhoz.

Kikísértem a kapuhoz. Édesen integetett, mielőtt kifordult a főútra.

NYOLCADIK FEJEZET

VIKTOR ÖTLETEI

1.

Első héten harmadnaponként kellett kötözésre visszamennem. Viktor megbeszélte Ági néni-vel, ő jön értem. Tudtam, a következő héten megy a revizor, ezért mindent elkötvettem, hogy felerősödjek annyira, hogy járművel mehessek. Bár Ági néni nem engedett el egyedül, de egyre magabiztosabban közlekedtem.

Anyut sem lehetett egészen kihagyni a dologból, mert így aztán végképp nem tudtam hazamenni. Neki csak azt mondtam, egyik este később értem haza, az utcán megijedtem, és futás közben elestem egy fa kiálló gyökerében. Hogy pánikba ne essen, Ági néni rábeszélte, akkor jöjjön el, amikor már otthon leszek, addig úgyis csak látogatáskor láthatna. Első héten nem jöhetett, Otti fuvarban volt, nem tudta kire hagyni az állatokat. Négy napot töltött Pesten. Végigjajveszékelt az ott-tartózkodását, ami eléggé fárasztó volt. Ismét felvetette, menjek haza. Szerencsémre Ági néniék is kikeltek magukból emiatt, így jobbnak látta, ha hallgat.

Az osztályunkon egy hétig tartott az ellenőrzés, ez idő alatt Viktorral telefonon beszélgettünk. Kissé megijedtem magamtól, amiért egyre nehezebben viseltem a hiányát, de az jólesett, hogy ő is az enyémet. Szombaton szabaddá tette magát, és egész nap velem volt. Rábeszélte, menjünk ki a ligetbe. Bár Ági néni aggályoskodott kicsit, de Viktor megnyugtatta, ha rosszul érzem magamat, azonnal hazamegyünk.

Meglepődtem, csak egyszer kellett leülnünk hosszabb időre pihenni. Viktor komoly témával állt elő:

- Ugye emlékszel rá, már a felvételedkor beszéltem róla, évente egy-két konferenciára kapunk meghívót.

- Igen, emlékszem.

- Délelőtt behívott a vezér. Jelezte, hogy december elején rendezik meg a könnyűipari vállalatok konferenciáját, ahova a mi cégünk képviselőjére is számítanak. A pontos időpontra, helyre vonatkozóan később, a részletes programmal együtt kapunk értesítést. Erre az időszakra tehető a testvérvállalatunk új fehérneműkollekció bemutatója is, amit - ha nincs időütközés vagy nagy eltolódás -, szeretne a főnök egy kiutazással megoldani. Azt kérte, gondolkozzam, kit viszek magammal. A személyre vonatkozóan, gondolom, nincs kételyed... annál inkább van nekem a válaszoddal.

- Most kedvem lenne megsértődni. Ennyire megbízhatatlannak tartasz?

- A munkában nincs nálad megbízhatóbb beosztottam, de a magánéleti kérdések döntéseiben bizony nem kis bizonytalanság van bennem.

- Akkor arra válaszolj, te bizonytalan főnök, mi a csudának vágtam bele a nyelvvizsgába?

- Szóval tényleg velem jönnél?

- Ha rajtam múlna. De kételkedem benne, hogy a főnökségnek egy olyan kezdőre esne a választása, akinek akkor még mindössze hét hónap munkaviszony van a háta mögött.

- Általánosságban igazad van, de esetedben nem így áll a dolog. Bár abban biztos vagyok, alaposan lekaderez, mielőtt dönt, de kedvező helyzetben vagyunk, mert a lányának a tanfolyamoktatód a gimnáziumi osztályfőnöke. Tőle közvetlen információt kaphat rólad.

- Hmm... nem is tudtam, hogy máshol is tanít. Ez esetben talán nem vagyok esélytelen. Hh... nagy a kihívás, de ha rám esik a választás, nem hagyom ki a ragyogó lehetőséget, akkor sem, ha tartok a lányok véleményétől, akik kezdenek féltékenykedni rám.

- Szerintem Zsóka keverhet be. Évek óta nyúzó, tanuljon nyelveket, mert a gimnáziumban szerzett tudása kevés, de nem hajlandó. Állítólag a túlsúfolt életébe nem fér bele a tanulás. Sajnálom, mert emiatt csoportvezetők jönnek-mennek, ő pedig marad az adminisztratív munkakörben. Nem egyszer tett már ezért nekem rosszízű megjegyzést. Ezzel a részével ne foglalkozzunk, ha ellened fordul, válaszút elé állítom, mert azt nem engedem, hogy az áskálódásával szétverje a közösséget.

- Igyekezni fogok, hogy megfeleljek a megelőlegezett bizalomnak.

- Efelől nincs kételyem. Mi a baj? Eltorzult az arcod.

- Semmi különös, sétáljunk kicsit. Fáj a hátam. Deréktájon gyakran fájdul meg a gerincem. Biztosan ott ütöttem meg esés közben.

- Az utókezelésedhez nem tartozna hozzá gyógytorna, masszírozás?

- Ilyesmiről nem tett említést a főorvos. Én meg inkább hallgatok, nehogy szanatóriumba küldjön.

- Nem tartom helyesnek. Szimmetkém, ennek komoly szövődménye lehet, arra nem gondolsz?

- Nem jutott eszembe, de bízom benne, kiheverem majd.

- Bocsáss meg, nem engedem, hogy elhanyagold az egészségedet. Ha nem teszel valamit, esküszöm, én foglak gyógykezelni.

- Na nee... Abba még nekem is lesz beleszólásom - mosolyodtam el.

- Most komolyan beszélek. Van egy masször-ismeretségünk apu révén, kár, hogy fickó az illető. Egyébként sok fogást eltanultam tőle.

- A kórházban csak gyógytornásznő foglalkozott velem.

- Szerintem ő biztosan tudna női masszört ajánlani. Gondolkodj megoldáson, mert nem fogom annyiban hagyni a dolgot.

- Oké... Köszönöm, hogy így aggódsz értem.

Épp csak érintve a derekamat, beirányított a fák közé. Szembe állt velem, átkarolt, hosszan nézett a szemembe.

- Szimett... drága kislány, vedd komolyan, a legfontosabbá váltál az életemben. Érted? Imádom a gyerekeimet, de te még náluk is előkelőbb helyet foglalsz el a szívemben, lelkemben.

- Kissé ijesztően hat rám, de te is bennem - mondtam bátortalanul.

Gyengéden magához vont, hosszan csókolóztunk. Közben egyik kezével finoman masszírozta a csigolyáimat. Eddig mindig menekültem az intimitásokból, most szerettem volna, ha örökké a karjaiban lehetnék.

- Ölelj át, merj hozzám simulni! - suttogta vágyakozva.

- Óhh, Viktor... Drága Vikó... Hova viszel a szenvedélyeddel?

- Mondd még egyszer! Ilyen édesen még nem becézett az anyukám sem.

- Így tetszik a neved, de...
 - Egy örült, forró szerelembe, ha velem tartanál.
 - Van még bennem némi ellenállás, de alakul a kompromisszum.
 - Boldoggá tettél a válaszoddal. Fájnak még a csigolyáid?
 - Nagyon jólesik, amit csinálsz velük.
 - Ha mernél közel engedni magadhoz, előbb leküzdhetnéd a gátlásaidat, ódzkodásodat. Bízz bennem, esküszöm, soha nem fogok visszaélni a bizalmaddal, viszonyulásoddal! Nekem nem az a legfontosabb, hogy megkapjalak, sokkal inkább az, hogy elfogadj.
 - Pontosan ez az, ami megfogott benned, ami akaratom ellenére hozzád köt.
- Visszasétáltunk a kocsihoz, kimentünk Hűvösvölgybe. Hangulatos kisvendéglőben ebédeltünk, majd a Nagyrét körül sétálgattunk. Közben kellemes pihenőhelyet találtunk. Jólesett lepihenni.
- Olyan jó volt, hogy Viktor magához vonva dőlt velem végig a puha, vastag pléden! Még fel-fújható matracpárnát is hozott magával.
- Te a megbeszélésünk nélkül felkészültél erre a kirándulásra?
 - Bár a kimenetelben nem lehettem biztos, de szándékomban állt a mai napot a szabadban tölteni. Szükséged van a jó levegőre, a környezetváltásra.
- Kissé ijesztő volt, amikor combját áttette a combomon, de vágytam a közelségére.
- Hogy érzi magát az én kicsi rabmadárkám?
 - Jól, nagyon jól. De leginkább biztonságban.
 - Mondd meg őszintén, a személyem nem jelentett gondot a konferencián való részvételed döntésében?
 - A kórházi tartózkodásom előtt biztosan nem vállaltam volna, de azóta minden megváltozott bennem. Már hiszel benne, nincsenek véletlenek?
 - Nagy árat fizettél a meggyőzésemért. A három és fél hónap alatt betekintést nyertem a szilaj természetedbe. Egyre jobban tetszik a kislányba bújtatott ellenállásod, ami vonzóan nőiessé teszi a lényedet. - Első vagy az életemben, akibe szerelmes vagyok, aki magához ölelhetett úgy, mint ahogy az imént tetted, akivel merek így feküdni a mindenkitől távoli, romantikus környezetben.
 - Köszönöm az édes vallomásodat.
 - Elárulod, hogy csempészted be a kuckómba az első üzenetedet?
 - Előző este mentem be, úgymond anyagért. Drukkoltam, hogy te vedd észre, ne valaki más. Muszáj volt valamit tennem, mert egyre jobban szenvedtem az egyoldalú, reménytelen szerelemtől. Ezzel próbáltalak közelebb hozni magamhoz.
 - Nem is volt egyoldalú, mert a hirtelen eltűnéseidet, távollétedet megszenvedtem én is.
 - Milyen szerencse, hogy a sorsunk sokkal okosabb nálunk. A gyönyörű vallomásodat meg kell pecsételniük - vont magához.
- Elnyújtott, valódi csókolózásba fojtottuk érzelmeinket.
- Vikókám, a jövő héten végleg lekerül a kötés a fejemről. Eljössz velem parókat választani?

- Természetesen, ha szeretnéd, boldogan, de szerinted nem lenne jobb, ha szabadon erősödhetne meg a fejbőröd, nőhetne a hajad?
- Eléd sem mernék kerülni. Szerintem nagyon szalonképtelen lehetek.
- Ha most egészséges lennél, nem úsznád meg, elporolnám a popsidat. Milyen szerelem az, ahol ilyesmi gondot jelent?
- Csúnya. Oké, megígérem, előtted nem teszek parókát, de ha utcára megyek, muszáj lesz.
- Hétfőn még nálam lesz a revizor, de keddtől bármikor rendelkezésedre állok - csókolt meg.

2.

Még egy hetet maradtam otthon, aztán kiharcoltam a főorvosnál, hogy nyilvánítson egészségesnek. Neki is meggyűlött a baja velem, ki is jelentette, nem volt még ilyen betege, aki makacsul megy a feje után. Nevetve mondtam: hát ki menne utána, ha még én sem? Fejcsóválva korholt, vigyázzak, mert ezzel a mentalitással nem kellek majd senkinek feleségnek. Mondtam is Vikornak, jól gondolja meg, még hagyom elmenekülni tőlem. Nem volt sikerem, de azért engedte magát kiengesztelni.

A vezér első héten behívott magához. Cidriztem rendesen, de kedves és barátságos volt. Részletesen beavatott a feladatba. Odaadta az anyagot, hogy tanulmányozzam át, készüljek fel belőle.

Hat hét volt az utazásig. Fejemben azonnal megszületett a merénylet Viktor ellen. Elhatároztam, vele fogom feldolgozni, hátha közben rákap a tanulás ízére, és megszerzi az angol, német, olasz mellé a francia felsőfokúját is. Épp csak említést tettem róla, jó lenne, ha segítene a szótárazásban, azonnal ráállt. Keddenként bent maradtam este nyolcig. Gyorsan haladtunk, ezért kitaláltam, próbáljunk meg franciául beszélni a témáról. Kezdetben kicsit döcögősen ment, de egyre nagyobb kedvvel csinálta. Belevetette magát a tanulásba. Javaslatára, amikor Bella láttatásra vitte a kicsiket, az egyik napot a gyakorlásra szántuk. Remekül ment neki. Bekapcsoltam a rábeszélőkémet, mérettesse meg magát középfokon. Még utazás előtt bejelentkezett vizsgára.

Kapcsolatunk furcsán, felemásan alakult. A munkahelyünkön nem akartuk nagy dobra verni, ezért ott maradt a szigorú kollegiális viszonyulás. Kettesben ritkán találkozhattunk, mert hétközben Viktor nem ért rá, a kicsikkel kellett lennie. Nem vettem zokon, mert láttam, komolyan veszi, el akar szigetelődni Bellától. Így intimitás terén nem jutottunk előre a hűvösvölgyi történetnél.

Viktor aranyosan ragaszkodott hozzám. Bár egyre sűrűbben hívták be a minisztériumba, a kora reggeli találkozásainkhoz ezen alkalmakkor is ragaszkodott. Háromnegyed héttől fél nyolcig voltunk kettesben a számtech teremben vagy a fotószobában. Ekkor beszélhettük meg nyugodt körülmények között a dolgainkat. Viktor egyre gyakrabban vetette fel, költözzünk össze. Bár szerettem volna én is vele lenni éjjel-nappal, de sokkal jobban féltettem annál a kapcsolatunkat, hogy felelőtlenségbe belemenjek. Egyik reggel becsukta a fotószoba mindkét ajtaját, az ölébe vont:

- Mondd el őszintén, miért ez a makacs ellenállás benned, amikor érzem, szeretsz, ragaszkodsz hozzám.
- Pontosan ez a két dolog, Vikókám. Gondold végig, mivel járna! Ismersz engem, képtelen lennék elfogadni a felemás életet. Tisztában vagyok vele, rengeteg nézeteltérés adódna Bella

jelenlétéből, a hétvégi láttatásokból, hiszen néha még így is alig tudom visszafogni magamat. Sokkal jobban szeretlek annál, hogy ilyesmi miatt kockáztassam a kapcsolatunkat. Reménykedem benne, nem tart évekig ez a csiki-csuki állapot, és a mi életünk is rendeződhet. Hiszel nekem, hogy kizárólag kettőnk érdekében ódzkodom és próbállak téged türelemre ösztönözni?

- Nem kételkedem benned, de a szigorú korlátok közé szorított együttléteink sem használnak a kapcsolatunknak. Gondold te is át, ha hallgatnál rám, nem arra kéne pazarolnunk az energiánkat, hol, mikor hozhatunk össze fél órát. Vágyom az intimitásokra, ami meglátásom szerint neked is legalább annyira hiányzik, mint nekem. Itt a munkahelyi légkör zavaró, nálad Ági néniék nyithatnak ránk bármikor, hozzám pedig nem akarsz eljönni, így még megcsókolni is alig merlek.

- Igazad van, megszenvedem én is a hiányodat, de csak ismételhetem magamat, félek, kiábrándultságához vezetne az engedékenységem.

- Azzal még gondolatban sem foglalkozol, hogy összeházasodjunk?

- De igen. Nagyon szép lenne egy húsvéti esküvő - simultam hozzá.

- Elképzelésed szerint addig szó sem lehet közös hétvégékről?

- Nem pontosan értelek, mire gondolsz.

- Arra, hogy pénteken összecsomagolnánk a kicsiket, és itt hagynánk Pestet.

- Nem hiszem, hogy egy ilyen ajánlatnak ellenállnék.

- Értsem úgy, erre akár máris hajlandó lennél?

- Jelenleg az egészségi állapotomat érzem akadálnak.

- Amennyiben?

- Amennyiben túlzottan fáradékony vagyok, időnként sajnos vannak még fájdalmaim. Szerintem nagyobb nyűgöt jelentenek neked, mint a két kicsi.

- Soha! Nekem szükségem van erre az édes nyűgre - csókolt forrón a nyakamba.

- Hova ruccannánk ki, ha mondjuk zöld utat kapnál?

- Fent, majdnem a Bükk tetején, örökölttem egy családi házat a nagyszüleimtől. A fenyvesekben isteni a levegő, na és ott lehetnének nyugodt körülmények között, mindenkitől távol.

Közlése gondolkodóba ejtett. Ági nénit sem lenne könnyű meggyőzni, anyukámról nem is beszélve, aki előtt nem állnék meg.

- Szeretnék most a gondolataidba látni.

- Én nem nagyon örülnék neki, ha sikerülne - mosolyodtam el. - Tartok tőle, hamar kiábrándulnál belőlem.

- Mert? Netán a pokolba kívánsz az ötleteimmal?

- Nem lenne vonzó számodra, mint gyözködik bennem a felnőtt, dolgozó nő a kislánnyal, aki még mindig fél a konvencióktól, rokonaitól, legfőképpen anyukájától.

- Melyikőjük áll vesztesre?

- A kislány, de még el-elbizonytalanítja a nőt az újabb csatározástól. Melletted minden olyan egyszerű, szeretném, ha teljesülhetne a vágyad, csak ne lenne minden olyan átkozottul bonyolult körülöttünk.

- Hajrá, te édes felnőtt nő, drukkolok neked! Van még három napod a győzelem eléréséhez. Bizonyítsd be, bízol bennem.

- Jut eszembe, ez a hétvége nem Belláé?

- De igen. Azt hiszem, kezd beérni az aknamunkám. Tegnap hívott, mikor viheti el a kicsiket. Danika kijelentette, csak Nielkáért jöhet, mert ő velem marad. Vitakoztak egy darabig, majd Bella lecsapta a telefont. Ma reggel hívott újból. Azt javasoltam neki, adjon időt Danikának, mire kis hallgatás után azt mondta, akkor addig Nielkáért sem jön, úgysem tudná elvinni Danika nélkül.

- Ígérem, példát veszek a kisfiadról - nevettem el magamat.

Csütörtökön reggel mondtam neki igent. Pénteken háromkor jöttek értem. Este fél hétkor kanyarodott a kapu elé. Valóban szép nagy ház fogadott bennünket.

Amikor Viktor kiszállt, hogy nyissa a házat, behordjon mindent, Danika utána szaladt, de ő visszaparancsolta a kocsiba. Hogy lekössem, verseket mondtunk, énekeltünk. Eleinte nem rám figyelt, de mire az apukája behordott mindent, nem akart kiszállni az általuk kitalált autós oviból. Megtörtént a keresztelőm is, Nielka elnevezett Obininek. Bár Danika próbálta párszor javítani, hogy óvónéni, de az nem jött neki össze. Azóta mindketten így szólítanak, aminek örültünk Viktorral, így legalább nem derülhetett ki, ki volt az az idegen néni velük hétvégén.

Amikor végzett a bepakolással, körbemutogatott nekem mindent a házban. Vacsorára rizses húst hozott, ami majdnem kevés lett annyit ettünk mindannyian.

- Hol töltöd az éjszakát? A földszinten, vagy velünk az emeleten? - nézett rám kérdően.

- Nem vagyok én olyan bátor, hogy őrizzelek benneteket - mosolyogtam rá.

Az emeleten két-két szoba volt egymással szemben. Én a Viktorral szemköztit választottam, és kérésére az ajtómat nyitva hagytam. Jó érzés volt este a csókjával elaludni és reggel azzal ébredni.

- Te már fel is öltöztél? - néztem elszégyellve magamat.

- Igen, mert pizsiben utálok kávéfőzni - dőlt le mellém.

- Mindig meglep, milyen hasonló tulajdonságaink vannak. Nem tudnám elviselni, hogy kávé- vagy hagymaszagú hálóingben bújjak ágyba.

- El sem tudlak képzelni másnak, mint talpig nettnék, parfümtől illatozónak, de azért ugye lesz olyan, hogy mondjuk kánikulában ruha nélkül láthatlak?

- Na-na, ne rosszkodj!

- De bizony! Bár tartanánk már ott. Csak nem képezed, hogy megtűrök rajtad fölösleges göngyöleget?! Majd meglátod, mennyi csibészséget kell mellettem átélned - ölelt magához.

Paplannal együtt fordított maga felé. A szabaddá vált hátamat simogatta, a fájós csigolyáimat masszírozta. Ajkát ajkamra tapasztotta, és gyengéden bár, de egyre szorosabban ölelt magához.

- Istenien csúszik a selymen a kezem. Szólj, ha fáj, amit csinálok.

Olyan fogást alkalmazott, mintha a csigolyáim alá akart volna nyúlni. Másik kezével zongorázott rajtuk. Szélsébesen futamoztak ujjai le-föl. Nagyon jól esett, de kezdtem zavarban lenni, mert csókolózás közben egyik kezét a fenekemre csúsztatta.

- Hékás... Ne tévelyegj a hátamon!

- Ja, bocs, azt hittem ott is fáj - mosolyodott el.

- Olyan ciki ez az egész...

- Nyugi, kicsi félénk babám, nyugi. Életem legdrágább ajándéka vagy. Még mindig lelkiismeretfurdalásom van a szörnyűségtől. Úgy érzem, vezekelnem kell a szenvedésedért.

- Ne butáskodj, mert én elfenekelhetlek ám - pusztam meg. - Bár amikor napokra elutaztál, ébredtem rá, szeretlek, de lehet, hogy nem tarthatnál még így a karodban, ha nincs az a borzalmas este.

- Ilyen áron inkább lemondtam volna róla - takargatta be a hátamat.

Épp csókolózni kezdtünk, felsírt Nielka.

- Látod, nem tetszik neki, hogy elrabollak tőlük - nevettem.

- Nem, de se baj, majd kifogunk mi a kis huncutokon - kelt fel mellőlem.

Amíg felöltöztette őket, én is elkészültem. A konyhában ketten készítettünk reggelit. Ebédre az én mélyhűtőm tartalmát tüntettük el, úgyhogy délelőtt, délután sétáltunk. Estére nagyon elfáradtam, már a vacsorához sem volt energiám. A vasárnap délelőttöt ismét az erdőben töltöttük. Ebéd után mi is lepihentünk a kicsikkel. Négykor indultunk vissza.

Csodát tett velem a hegyi levegő. Úgy éreztem, visszakaptam a régi fizikumomat. Mire Párizsba mentünk, a hajam is majdnem kinőtt. Végleg múltnak tekinthettem a sok szörnyűséget, amin átmentem.

KILENCEDIK FEJEZET

EGYSZER LENT, MÁSSZOR FENT

1.

Az utazás előtti két hetet szívesen kitöröltem volna az életemből. Viktor úgy döntött, a hátralévő két hétvégét a kicsikkel tölti. Természetesnek vettem, hiszen tíz napig nem látja majd őket. Hétfőn reggel hat órakor felhívott, Nielka egész éjszaka hányt, nagyon magas a láza, óránként kell vizes lepedőbe csavarnia, csak így tudja normál szinten tartani testhőmérsékletét. Akkor úgy tervezte, amint anyukája fel tudja szabadítani magát, vállalja a kicsi ápolását, de a sors mindig másképp rendelkezik. Délután már azzal hívott, felhívta a minisztériumi főosztályvezető, és közölte vele: januártól ötödmagával neki kell levezenyelnie a hozzájuk tartozó vállalatoknál az országos leltárt. Ehhez pedig előtte el kell végeznie egy tíz napos fejtágítót. Mivel két hét múlva külföldre megy, őt keddtől iskolázták be, ami annyit jelent, ez idő alatt végig ott kell lennie.

- Szóval értsem úgy, utazásig nem találkozunk - jegyeztem meg lehangoltan.

- Az előadások kilenckor kezdődnek, a reggelekről nem mondok le.

Be sem tudta fejezni a mondatot, Nielka felsírt. Lógatott orral mentem munkába. Csütörtökön én vittem ki a külsősöknek a postát. Mivel a számviteliek késtek az anyaggal, későn indultam. Mire visszaértem, a lányok túl voltak az ebéden. A második fogásba kezdtem, amikor rám köszönt Péter:

- Hello, Szimonettka! Ez aztán a szerencse! Ide ülhetek?

- Szia, parancsolj!

- Hol bujkálsz, hogy téged soha nem lehet látni?

- Beteg voltam, na és mint mondtam, tanfolyamra járok.

- Aha, már emlékszem. Mi lett a számtech vizsgáddal?

- Túl vagyok rajta.

- Sokat gondolkodtam azóta, egyre jobban tetszel nekem. Szeretném, ha komolyan vennéd az érdeklődésemet.

- A véleményem nem változott, egyelőre nem szándékozom lekötni magamat.

- Ezt tiszteletben tartva, azért találkozgathatnánk.

- Hello, Szimcsi, kétszer keresett Viktor - jött oda Zsóka.

- Szia, kösz! Végeztem, megyek veled - álltam fel.

- Jó étvágyat! - néztem Péterre, és Zsókéval tartottam.

Közben elővettem a mobilom, miért nem azon hívott. Annyira lemerült a nyavalyás, hogy ki is kapcsolt. A helyemről hívtam, de az ő telefonja is ki volt kapcsolva. Többször próbálkoztam, hiába. Másnap reggel hatkor csengettek. Mivel nem néztem ki, folyamatosan nyomta az illető a gombot. Összekapkodtam a holmijaimat, és indultam át Ági néniékhez, amikor megszólalt a mobilomon a Török induló.

- Szia Vikó! - szóltam bele izgatottan.

- Szia, légy szíves, nyisd ki az ajtót!

Meglepetten engedtem be.

- Mondd, hol jártál tegnap, amikor az ég zengett? - támadott le.

- Hogyhogy hol? Nem mondták a lányok?

- De igen, Zsóka mondta, hogy Péterrel vagy ebédelni.

- Ezt nem értem - mondtam, miközben ment fel a pumpa.

- Nem úgy volt?

- De igen, és képzelj el, megkérte a kezemet - fordultam el tőle dühösen.

- Szimett, mi történik itt?

- Semmi a világon! Elvégre szabad vagyok, azzal járok, akivel akarok! Van munkám, a főnököm csapja nekem a szelet, ha éppen ráér. Mi a franc bajom lehet?

- Állj... Állj! Oké, azzal tisztában vagyok, Zsóka nem zárt a szívébe, de szíveskednél normálisan tájékoztatni?

- Igaz-igaz, nem vagyok a szíve csücske. De mit vétettem ellene, hogy szimatol utánam, és bemószerol a főnökömnél? Hát elmegy ám ő a jó fenébe!

- Csillapodj! - fogta meg a karomat, de kirántottam a kezéből, és leültem a heverőre.

- Lehet veled normálisan beszélni?

- Minek? Túlzottan is jól vagy informálva.

- Meg akarsz teljesen őrjíteni?

- Viktor, ennek semmi értelme. Én nem tudlak hívni, tegnap egész délután a hívásodat vártam, hiába, mert neked az a fontos, amit más mond. Nem vétettem semmit, én nem fogok magyarázkodni. Ha ezért jöttél ide, kár volt.

- Délután nem tudtalak újból hívni, de igazad van, bedurrant az agyam, szépen kérlek, beszéljünk meg!

- Nincs mit. Reggel majdnem tízig vártam a számvitel anyagára. Későn értem vissza, már a második fogást ettem, amikor Péter lejött az étterembe. Ketten voltunk, miért ült volna külön asztalhoz? Épp el akartam köszönni tőle, amikor odajött Zsóka, és közölte, kétszer kerestél. Két percen belül a helyemen voltam. Azt persze nem érdekelttem meg, hogy harmadszorra is próbálkozz. Mindegy, ennyit mondhatok. Most az én agyam durrant be, úgyhogy jobb lesz, ha elmész és békén hagyasz.

- Sehova nem megyek, amíg meg nem békülsz velem - ült le mellém.

- Látod, igazam van, nem szabad nekünk összekötni az életünket. Nem tűröm el a számonkérést. Viktor, ha nekem Péter kell, akkor az ő közeledését fogadom el. Ez ilyen egyszerű.

- Meg sem próbálsz magad a helyembe képzelni?

- Amíg mások szava ér neked többet, és látszathelyzetekből ítélsz, nem.

- Hajlandó vagy velem jönni, hogy bevigyelek a céghez?

- Még el sem készültem.

- Kiülök a kocsiba, és várlak.

- Azt csinálsz, amit akarsz.

Felállt, lesújtva ment ki. Elkészültem, első felindulásomban úgy döntöttem, busszal megyek, de a kert közepén visszafordultam, és kimentem hozzá. Beültem mellé, de rá sem néztem.

- Fáj a viselkedésed, de megérdemlem - kezdett beszélni. - Az összeköltözésünkre vonatkozó megjegyzésedben nincs igazad. Szimmetrikém, ha ezekben a napokban nem lennénk egymástól elszigetelve, ez nem fordulhatott volna elő, mert este megbeszélhattük volna a történeteket.

- Ha egy kapcsolatban nem működik a bizalom, megette a fene.

- Ezt nem cáfolhatom, de nem tehetek róla, azonnal pánikba esek, ha köztünk nem működik valami.

- Én sem arról, hogy ezt nem tudom, nem akarom elviselni. Épp elég dologban kell kompromisszumra jutnunk, bizalom terén nem vagyok hajlandó, abban nincs részemről pardon. Jön a busz, a két megállóra felszállok arra.

Fancsali képpel lassított, hogy kiszálljak. A beálló busz előtt állt meg. A következő megállóban pechemre Péter szállt fel, és jött hozzám széles mosollyal.

- Hello, baby! De örülök neked! Látod, a véletlenek is nekem kedveznek.

- Szia Péter!

Sejtettem, hogy valahol vár rám Viktor, nem voltam boldog az újabb aduásztól, ami őt látszott igazolni.

- Gyönyörű idő mutatkozik a hétvégére, engedd elcsábítani magadat egy rövidke sétára.

- Két hét múlva részt veszek életem első konferenciáján, erre kell felkészülnöm a tanfolyam mellett. Ha szeretnék, sem tudnék beleszorítani lazítást. De én komolyan mondtam, nincs szándékomban senkit sem áztatni magammal kapcsolatban. Mielőtt eljöttem otthonról, volt egy komoly kapcsolatom, aminek ez a munkahelyem vetett véget, mert a srác meg akarta tiltani, hogy elvállaljam. Nem tudtam vele megértetni, nincs más lehetőségem, ezért szakítottunk. Szerettem őt, de terrorizálni nem engedem magamat senkinek. Még messze nem vagyok túl a csalódáson. Amíg ki nem heverem, más irányú elfoglaltságot keresek.

Közben beértünk a céghez. Amint beléptünk, odajött Viktor:

- Szia, rád várok! - köszönt rám visszafojtott dühvel.

- Szia - köszöntem.

Péter megállt, nézett pár másodpercig, majd megszólalt:

- Köszönöm a bizalmadat. Tudomásul veszem a mondottakat, de erről még beszélnünk kell. Most megyek, szia!

- Szia, jó munkát!

- Rendeltem neked is forró capuccino-t, hajlandó vagy velem elfogyasztani? - kérdezte lehangoltan.

- Köszí, bár nincs szükségem doppingszerre - mentem vele a büfé mögötti asztalhoz.

Leültem, és vártam az újabb kifakadását.

- Szerinted, ugye, nincs okom a kiborulásra?

- Nincs, de előtted a választás lehetősége.

- Szimett, miért flegmáskodsz velem?

- Nem annak szánom, komolyan gondolom. Viktor, most talán nem feltételezheted, hogy megbeszélt találkozó volt. Kollégák vagyunk, ez munkaidő keretében bármikor előfordulhat. Arra nem teszek fogadalmat, hogy a kollégáimmal bunkó leszek miattad.
 - Nincs ilyen elvárásom. De azt miért nem veszed komolyan, a fickó bukik rád. Nem igaz, hogy nem látod, hogy néz rád.
 - Addig örülj, amíg így van. Nem figyelem, hogy néz rám, és nem is érdekel. Kösz a cappuccino-t, megyek - álltam fel.
 - Szimett, esküszöm, nem látsz többé, ha most itt hagyasz! - fogta meg a kezemet.
 - Ne zsarolj! És itthagylak, ha nem hagyod abba a cirkuszoslást.
 - Nem zsarollok és nem cirkuszosok. Felmegyek a szobámba, áthívlak a tegnapi elmaradt beszélgetés miatt. Átjössz?
 - Át - mondtam kurtán, és indultam a lifthez.
- Meglepődtem, amikor Ancsika azzal fogadott, hív Viktor, és azt kéri, vigyem magammal a külsősöktől behozott anyagot, a számítépteremben vár. Összepakoltam a dossziékat, és ámentem hozzá.
- Bocsáss meg, nem tudlak elveszíteni! Szimett, nekem az életet jelentetted! - ölelt magához, amikor letettem a dossziékat.
 - Kompromisszumra lehet életet alapozni, de bizalmatlanságra nem.
 - Csak benned akarok bízni. Meg tudsz nekem bocsátani?
 - Nagyon rám ijesztettél a viszonyulásoddal. Ha belepusztulok, sem tudom elviselni a terrorizálást és bizalmatlanságot.
- Átöleltem, átadtam magam a szenvedélyének. Csókolt, ahol ért, amíg vissza nem csókoltam.
- Megőrülök érted! Mikor leszel egészen az enyém?
 - Mi ez a lerohanás? Itt és most óhajtod? - nevettem el magamat.
 - Érzem, nem bírom sokáig nélküled.
 - Akkor legyél jó, és ne törd össze a szívemet!
 - Ígérem, jó leszek. Adj még egy csókot! Mennem kell, mert elkések. A dossziékat magammal viszem, holnap hozom.
 - Mikor jössz be?
 - Háromnegyed hétre, ahogy szoktam... és várlak... örülten várlak!
 - Oké, itt leszek! Jó munkát! - csókoltam meg.

2.

Anyu nem volt boldog, amikor megtudta, hogy a főnökömmel tíz napra Párizsba megyek. Azonnal letámadott, hogy vállalhatom fel nyíltan a munkahelyemen, hogy a főnököm szeretője lettem. Először kikértem magamnak a felvetését, majd próbáltam megmagyarázni, ha ez lenne az óhajunk, ahhoz nem kéne Párizsba mennünk, a mendemondákért pedig nem fogok lemondani ekkora lehetőségről. Egyszer különben is visszautasítottam már a főnökség ajánlatát, nem vágom magam alatt a fát. Nehezen, de elfogadta az érveléseimet. Örömmel újságolta,

Gyuriék hazajönnek karácsonyra. A jó hírnek én is örültem. Nem csak azért, mert így talán végre helyreáll a családi béke, de jó lesz vele találkozni. Amikor hívott Viktor, elmondtam neki, nem volt tőle boldog.

- Arra számítottam, a karácsony első és másnapját kettesben töltjük. Egyik nap a keresztszülei viszik el a kicsiket, másik nap az anyjuk.

- Vikókám, hónapok óta nem voltam otthon, karácsonyra mindenképpen hazamegyek pár napra, de gondolj már bele, tizenegy éve nem láttam a bátyámat.

- Oké-oké, megértem... majd keresek magamnak más elfoglaltságot.

- Ezt vegyem fenyegetésnek?

- Bár elkeseredésemben fogalmaztam így, de nem annak szántam.

- Édeske, tudomásul veszem, a munkád lassan teljesen szétválaszt bennünket, de nem vehetem ennek alá az elfoglaltságaimat, kötelezettségeimet.

- Nem várok el tőled ilyesmit, de megoldást kell keresnünk, mert egyszerűen nem bírom nélküled.

- Semmivel nem könnyebb nekem, mint neked, de abban egyetértek veled, valami kiutat kell keresnünk. Hallom, sürgetnek, elköszönök, szia, várom, hogy hívj!

- Hívlak, amint tudlak! Csókollak, drága!

Nehezen, de csak eltelt a két hét. Nagy izgalommal pakoltam össze. A bőröndömet Vikornak kellett bezárnia, mert legalább öt centire ágaskodott a teteje.

A repülőtéren a hivatalos ügymenet zökkenőmentesen zajlott. Miután elfoglaltuk a helyünket, Viktor szólalt meg:

- Figyeld meg, milyen frenetikus érzés a táj fölé emelkedni, látni, mint válik egyetlen kicsi ponttá Budapest. A repülésben ezt élvezem a legjobban.

- Engem elszomorít. Olyan érzés, mintha elszakítanának valamitől, ami addig az enyém volt.

- Első alkalmakkor, azt hiszem, éreztem én is ilyesmit. Végleg nem is tudnám elhagyni a hazámat.

- Na, azt én sem. Nem is értem, a bátyám hogy volt rá képes. Bár ismerem az indítékát, a helyében én is menekültem volna otthonról, de az országból biztosan nem.

- Annyira rossz sora volt?

- Rossz sorom nekem volt, neki egyszerűen elviselhetetlen. Anyunak egyetlen kedves szava nem volt hozzá gyerekkorában, később pedig valósággal üldözte. Apu anyun, anyu Gyurin verte le a sérelmeit. Apu szerette őt, de ahelyett, hogy foglalkozott volna vele, a kocsmában töltötte az idejét. Nem volt az édes testvérem, de szeretetet egyedül tőlem kapott. Miután kiment, én leveleztem vele. Esküszöm, fájt, hogy anyu még elolvasni sem volt hajlandó, amit írt. Képzeld el, amióta Pesten vagyok, két felbontatlan levelét küldte utánam.

- Érthetetlen... borzalmas. Arra emlékszel, a srác hogy viszonyult hozzá?

- Gyerekkorában félt tőle, később pedig a barátainál húzta meg magát. Mióta meghalt apu, többször kért, békítsem össze anyuval. Az utolsó levelében azt írta, óriási honvágyuk van, haza akarnak jönni. Felhívtam anyut, minden kommentár nélkül olvastam be neki a levelét. Közben jól felpaprikáztam magamat, csúnyán kikeltem ellene. Akkor ugyan lecsapta a telefont, de pár óra múlva visszahívott, beolvasta, mit válaszolt neki. Azóta leveleznek.

- Hogy tudott anyukád ilyen kegyetlen lenni?

- Mindig azt mondta, hozzá is kegyetlen volt az élet. Szó, ami szó, sorsrontó csillagzat alatt született, de mit tehetett erről Gyuri, mit tehettem én? Ekkora távolságból meg tudom bocsátani a sok kegyetlenséget, amit elszenvedtem mellette, még sajnálom is őt, de ha otthon maradok, biztosan gyűlöletté nő bennem a félelmem az agresszivitásáért.

- Miért szidott állandóan?

- Keserűségében rajtam kérte számon a mostoha gyerekkorát, nehéz fiatalságát, az egész elrontott életét. Dühbe hozta az állandó pénzhány. Az egészségi állapota miatt komoly munkát nem vállalhatott, tőlem várta volna el, hogy a taníttatásom ellenében eltartsam őt. Mivel nem állt módomban, kikiáltott mindenféle ingyenélő naplopónak. Mostanában pedig azért gyötör, amiért magára hagytam.

Felszólítottak bennünket, kössük be magunkat, készüljünk fel a leszállásra. Viktor kezébe kapaszkodtam. Nagyon rossz érzés volt. Mintha a fejem el akart volna szakadni a testemtől. Azért túléltem.

A párizsi tartózkodásunk idejére Viktor autót bérelt a testvér cégtől. Meglepődtem, milyen otthonosan mozog Párizsban. Persze ő már sokadszorra van itt, és mindig ugyanabban a szállodában szállt meg, ahol a konferenciát szervezték. A bejelentkezés olajozottan ment. A szobáink a legfelső emeleten voltak, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a Szajnára, a városra.

A két hangulatos berendezésű szoba közös előtérből nyílt. Volt bennük tévé, telefon.

- Nagyon elfáradtál? - kérdezte, mielőtt bementem volna a szobámba.

- Kicsit igen, de nem veszélyes.

- Arra gondoltam, bemegyünk a városba. Gyönyörű parkok vannak, de felmehetnénk a diadalívre, hogy lásd, milyen az esti fényben az aranycsillogásba öltözött Párizs. De ha ehhez nincs kedved, sétálhatunk a környéken.

- Hogyne lenne kedvem! Mindent szeretnék látni, ami az időnkbe belefér. Izgalmas lesz mindenfelé francia beszédet hallani, amerre megyünk.

- Kíváncsi vagyok én is, mire jutottam a tanulásban. Ha úgy érzem, úgy van, ahogy állítod, szótfogadok és ebből is megszerzem a felsőfokút.

- Klassz lenne. Gyorsan átöltözöm, és mehetünk. Szerinted mehetek farmerben?

- Hogyne jöhetnél? Öltözz laza öltözkébe, kényelmes cipőbe!

Hallottam, kiment valahova a szobájából, de nem zárta kulcsra az ajtaját. Pár másodperc múlva kinéztem a folyosóra, nem láttam sehol. Belopakodtam a szobájába, a szék hátára terített zakója zsebébe csempésztam egy cédulát:

„AKAROK!
Egy kemény rövid szó,
melyben benne az egész életem.
E szó miatt még sokat könnyezem.
De történjék bármi,
ha fél világ fog ellenállni,
ha egyedül is maradok;
nem csüggedek, mégis AKAROK!”

(Goethe)

Épphogy átmentem, visszajött. Tíz percen belül az utcán voltunk. Buszra szálltunk, ami végigvitt bennünket a Szajna partján. Élveztem a rengeteg látnivalót. Tényleg sétára csábító parkokat láttunk. Varázslatosan szép volt a nagy diadalív, de ezúttal nem mint nevezetesség kötötte le a figyelmemet.

Felmentünk a legfelső szintre. Egyszerűen elkápráztatott a látvány. Rövid időre magunkra maradtunk, amit Viktor azonnal intimitásra váltott. Ilyen heves szenvedéllyel még nem ölelt magához. Jólesett, de kissé ijesztően hatott rám, hiszen az éjszakákat leszámítva tíz napig leszünk együtt. Végül eldöntöttem, szeretem őt, történjen, aminek történnie kell.

- Mi a baj, kicsim, nagyon elsápadtál? Csak nem rosszul vagy?

- Nem, csupán barátkozom a különleges helyzettel - bontakoztam ki öleléséből.

- A közelségedre vágyom. Persze-persze, férfiből vagyok, de nem a nadrágomban ficáncoló szervem irányít. Pusztán magával ragadott a pillanat varázsa. Hol szeretnél sétálni, a Szajna partján, vagy valamelyik parkban?

- A folyóparton, amíg el nem fáradunk.

Jó két óra múlva értünk vissza a szállodába. Amikor kinyitottam a bőröndöt, egy rózsaszín cédula mosolygott rám:

„A boldogság könnyelmű fruska,
nem időz sokat egy helyen,
hajad szemedből elsimítja,
megcsókol, s tűnik hirtelen.

(Heinrich Heine)

Ez ütős volt. Épp ilyesmitől tartok. Majd az jutott eszembe, ennél frappánsabb viszontválaszt nem kaphattam volna akkor sem, ha az én üzenetemre adta volna.

A farmerommal újabb cédula hullott a szőnyegre:

„Lehet, hogy gyenge még a hangunk,
lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
de indulunk, a szépet, jót akarjuk,
érezzük, hogy hitünknek szárnya van.”

(Juhász Gyula)

Aranyos. Pech, nincs itt az idézetgyűjteményem, így fejből nem tudok válaszolni. Boldogan feküdtem le, még nincs minden veszve.

TIZEDIK FEJEZET

ROSSZ MONDATOK ROSSZKOR

1.

Kora reggel furcsa mocorgásra ébredtem. Felültem, hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok. Felkapcsoltam a kislámpát, fél hat volt. Kellett pár perc, mire tisztult az agyam. Ilyen vékonyak lennének a falak, így áthallatszik minden? - morfondíroztam. Viktor elköhintette magát, abból sejtettem, kint van az erkélyen. A kellemes, langyos víz felfrissített. Összekaptam magamat, és megegyezésünk szerint megcsörgettem a mobilját. Azonnal visszahívott:

- Jó reggelt, kis akarnok, kipihented magadat?

- Én igen, de te nem tudtál aludni?

- Nem szokatlan nálam, de ilyenkor már otthon is talpon vagyok. Lemegyünk reggelizni, és sétálunk kicsit fél tízig, benne vagy?

- Örömmel.

- Mikorra készülsz el?

- Kész vagyok, akár indulhatunk.

Egyszerre jöttünk ki a szobáinkból.

Amint mentünk lefelé, mosolyoghatnékom támadt.

- Min mosolyogsz?

- Az új szokásaimon, amik melletted kezdenek kialakulni. Régen el nem tudtam volna képzelni a kora reggeli sétákat.

- Sráckoromban én enélkül nem tudtam volna elképzelni a napomat. Később le kellett róla szoknom, mert a partnerem sem tartott velem, a teendők is sokasodtak.

- Én ugyan szívesen csatlakozom hozzád, amíg tehetem, de ha lesz közös életünk, nekünk sem fog beleférni a reggeleinkbe.

- Szerinted lesz?

- A hódolóm egyik üzenete ezen a téren nem mondható biztatónak.

- Viszont frappáns válasz volt az üzenetedre.

- Igen, de nem töltött el boldogsággal.

Üdvözöltük a portást, elhagytuk az épületet.

- Remélem is, mert engem sem az „akarok” üzeneted. Hallod, magyarul csipognak a madarak - nézett fel mosolyogva a fa tetejére.

- Jé, tényleg! Csodálkoznak rajta, kik lehetünk, hogy ilyen butaságokról beszélgetünk.

- Könnyen ítéleznek, ők élhetnek együtt.

- Ne panaszkodj, hiszen éjjel is csak egy vékony fal választott el bennünket egymástól.

Séta közben megreggeliztünk. Mire visszaértünk a szállodába, megtelt az aula. Hirtelen Viktor mellett termett egy csinos, szőke bombázó:

- Hello, Torikám! Mit szólsz, hogy feltörtem? Ugye számíthatok rád, bevezetsz ebbe az idegen világba? - akarta megpusztilni, de ügyesen kitért előle.

- Hello, hölgyem, ha nem vetted volna észre, nem vagyok egyedül - pillantott rám.

- Remélem, nem vele cserélted fel Bellust? Különböztettem rád, amikor hallottam, hogy elváltatok, és még csak fel sem kerestél engem.

- Részben utálok a tolongást. Másrészt, kétszer nem lépek ugyanabba a folyóba.

- Pedig nem rossz a kitaposott út.

- Volt szerencsém, aztán csak szorgalmasan, szorgalmasan - fogta meg a karomat.

Bementünk a díszterembe, amit közben nyitottak ki.

- Egy régi szerelem? - néztem rá kérdően.

- Szerelem az nem volt. Bellán kívül egy másik régi ballépés. Mindössze egy hónapig tartott. Hamar rájöttem, nem vagyok egyedül a pályán.

Amikor mindenki helyet foglalt, mint az egyetemen, jelenléti ívet írtunk alá. Majd pár ünnepélyes mondat után megkaptuk az eligazítást, és mindenki ment a választott előadásra. Itt együtt voltunk. Az előadó azzal kezdte, a mobiljainkat helyezzük üzemben kívül. Láttam, Viktor csak lehalkítja az övét, én is így tettem. Folyamatosan jegyzeteltem. Könnyű dolgom volt, az előadó egyszerű mondatokkal fogalmazott.

Viktor javaslatára nem mentünk a többiekkel ebédelni, a szomszédos restaurant-ban ettünk melegszendvicseket, a desszert után kávé ittunk, és több, mint fél óránk maradt a sétára.

A délutáni fakultatív megbeszélésen Viktor az „L” alakú folyosó egyik, én a másik végében voltam. A foglalkozás baráti hangulatban zajlott. Sikeresnek mondhattam magamat, kétszer szóltam hozzá a témához franciául. Itt is szorgalmasan jegyzeteltem. Nem tartottunk szünetet, így négy óra előtt befejeztük. Átsétáltam Viktorhoz. A csoportunkból egy srác mellém szegődött. Pár szóváltás után kiderült, Királyvárról jött a barátnőjével. Kis egyeztetés után az is, hogy a városi könyvtárból voltam neki ismerős. Bár ezt követően a fali képeket, plakátokat néztem, de a szemem sarkából láttam, nem tágit mellőlem. Végre nyílt az ajtó, az előadó professzor jött ki elsőként. Viktort kerestem a tekintetemmel, őt nem, de a srác barátnőjét azonnal kiszúrtam, aki szikrázó tekintettel nézte a mellettem álló srácot. Valahonnan oldalról megjelent Viktor is.

- Szia, látom, nem unatkoztál, amíg várakoznod kellett - jött oda hozzám.

- Nem. Érdekes plakátok vannak a falon. Képzeld, a srác - pillantottam feléje - királyvári.

- Igen? Na és, ismeritek egymást? - kérdezte furcsa hangsúllyal.

- Mint ahogy a pár mondatváltásból kiderült, ő engem a városi könyvtárban látott néhányszor. Csak nem emiatt vagy lehangolt?

- Nem vagyok tőle boldog, hogy nem csak számomra vagy izgalmas jelenség, de a témavezetőnk borított ki. Képtelen volt kordában tartani a társaságot. Az állandó közbekotyogásukkal ment el az idő.

- Bánom, hogy nem mentem inkább átöltözni. Az aulában vársz rám?

- Nem. A szobámban, az legalább nem fertőzött terület.

Amikor elkészültem, bekopogtam hozzá.

- Nyitva az ajtó, gyere be - szólt ki kedvesen.

Amint beléptem, magához ölelt:

- Majdnem huszonnégy órája, hogy az ajkad ízét érezhettem - csókolt felhevülten.

Magával ragadott a szenvedélye. Alig voltam képes uralkodni az érzéseimen. Pedig észnél kellett lennem, mert gyorsan veszélyes szférákba lendült, ahova majdnem magával rántott. Még időben sikerült kibontakoznom öleléséből.

- Mesélj, hányan akarták előttem elrabolni a szívedet?

- Ha indulunk, elmondom, de hogy jön ez most ide?

- Nem jött, én hoztam - nevetett. - Érdekelne, egy ilyen csinos kislány hogy maradhatott meg ártatlanul tisztának?

- Talán úgy, hogy nem vagyok bolondulós.

- Nem? Én mintha mást tapasztaltam volna az imént.

- Mostanában bizony előfordul, hogy nehéz blokkolnom az érzelmi kitöréseidet, de valójában azt hiszem, későn érő típus vagyok. Eddig rajtad kívül közömbösen érintettek az éretlen kamaszok próbálkozásai.

- Péter nem éretlen kamasz már. Huszonnégy éves.

- Ő egy igazi pesti vagány, aki tisztában van az adottságaival. Idegen a szövege, a modora. Úgy érzem magamat a társaságában, mint az elefánt érezheti magát a porcelánboltban.

Viktor hangosan felnevetett, majd vállgödrömbe temette arcát:

- A viszonyulásodból arra következtetek, időnként így érzed magadat a társaságomban is.

- Nem. Te az első pillanattól veszélyes voltál rám. Már az unokabátyám figyelmeztetett, vigyázzak, nehogy a hálódba kerüljek, pedig csak abból ítélte, ahogy beszéltem rólad.

- Jól leplezted az érzéseidet, de majd gondoskodok róla, hogy ne sikerüljön - szorított magához.

Ajkát ajkamra tapasztotta, simogatva masszírozta a hátamat.

- Fúj, ronda provokátor! - toltam el magamtól gyengéden.

- Fúj, ronda, megjátszós, buta kislány! - csiklandozott meg.

Kézen fogtam, indultam ki a folyosóra. Lementünk, beültünk a kocsiba.

- Hova vihetlek?

- A belvárosba ne, megcsömörlöttem a tömegtől, a nyüzsitől.

- Én is szívesebben sétálnék valahol a természetben.

Indította a motort, és addig-addig kanyargott utcáról utcára, amíg hatalmas, ligetszerű részhez értünk. Leparkolt, jó két órát sétáltunk a széles utakon.

2.

A másnap nagy egyetértésben telt. Viktor nem egyezett bele, hogy külön fakultáción legyünk. Így közös témát választottunk a felsőruházat alapanyagának témakörében. Érdekes videóbetétek színesítették az egyébként is remek előadást. Időnként Viktorra néztem, már-már zavarba jöttem, hogy állandóan rajtam volt a tekintete.

- Látom, nem az érdeklődésednek megfelelően döntöttél - súgtam.

- Hogy a csudába ne, amikor itt ülsz mellettem, akkor nézek rád, érintelek meg, amikor akarlak - fogta meg az asztal alatt a kezemet.

Alig észrevehetően csóváltam a fejemet. Közben arra gondoltam, valami ütős programot kéne estére kitalálnom, amivel elvonhatom magamról a figyelmét. Terelő hadműveletként a videót néztem és rajzoltam. Szemem sarkából láttam, ő is azt csinálja a bal kezével.

Kopogtak. Egy csinos nő dugta be a fejét:

- Bocsánat, dr. Ligeti Viktort keresem.

- Parancsoljon, hölgyem! - állt fel.

- Az aulában telefonhívás várja.

- Köszönöm, megyek - pillantott rám, és kisietett a teremből.

A füzetére pillantottam, ijedten néztem a két egymásba fonódó kezet az egymáshoz simuló karikagyűrűkkel. A táskámba nyúltam, hogy véletlenszerű mozdulattal lelökhessem a földre. Felvettem, összecsukva tettem a padra. Az előadást jegyzeteltem, de tekintetem állandóan az órán volt. Egyre türelmetlenebb lettem, miért nem jön vissza. Közben hallottam, halkan koppantak a tollak a padokon. A mocorgás, halk suttogás figyelmeztetett, az előadásnak vége. Az előadóra néztem, aki rám várt.

- Meg vagyok elégedve a csoporttal. Sikerült a holnapi anyagot is átvennünk, úgyhogy egész napos lesz a városnézés.

Elégedett morajlás futott át a termen. A professzor elkészönt, és kiment. Összepakoltam, fogtam a két táskát. Csalódottan néztem körül a folyosón, Viktort sehol nem láttam. Felmentem, bekopogtam, semmi válasz. Az ajtaja zárva volt. A szobámban hívtam a mobilját háromszor is, de nem vette fel. Nem volt más ötletem. Leültem a fotelbe, olyan érzés lett úrrá rajtam, mint amikor a kisgyereket magára hagyják. Magamba zuhantam. Végül eldöntöttem, lefekszem. Jó fél órát álltam a zuhany alatt. Nem oldódott bennem az elhagyatottság érzés, a sírás környékezett. Elhatároztam, ha nem kerül elő, van pénzem, reggel vonatra ülök, hazamegyek. Ettől kissé megnyugodtam. Beleburkolóztam a jó vastag frottír lepedőbe, végigdőltem a pihenőágyon, hogy lehüljek a forró zuhany után. Elszunnyadtam. Arra riadtam fel, erősen kopognak az ajtón.

- Ki az? - szóltam ki.

- Szimett, vedd fel, kérlek, a telefont - hallottam Viktor türelmetlen hangját.

- Miért nem a mobilom hívod? - szóltam bele meglepetten.

- Mert az csak csöng a világba. Gondolom, nem vetted fel előadás után a hangerőt.

- Jesszusom! Azt bizony nem... Bocsánat!

- Csakhogy előkerültél. Hol a csudában jártál?

- Még hogy én? Rosszul vagy? Hát nem te hagytál magamra?

- De igen, csakhogy már egy órája kereslek égen-földön.

- Ez jó. Miután vége lett az előadásnak, ki sem mozdultam innen.

- Gyere át, ne telefonon értekezzünk.

- Zuhanyoztam, a hajam szárítom, elkészülök és megyek.

- Ó, ez az átkozott Lidi! Na jó, készülj nyugodtan, olvasok addig.

Átmentem, odajött hozzám, magához ölelt:

- Annyira rám ijesztett ez a rafinált perszóna. Na, de kezdem az elején. A testvércég tulajdonosa hívott. Táviratot kapott, hirtelen el kellett utaznia hétvégére. Azt kérte, találkozzam vele félúton, hogy odaadhassa a lakosztály és az udvari kapu kulcsait, de ne késlekedjek, mert az egy óra múlva induló vonatot el akarja érni. Kocsiba vágtam magamat. Én vártam rá. Ki sem szállt, kezembe nyomta a két kulccsomót, és fékcsikorgatva hajtott el.

- Hogyhogy vonattal ment, ha ő is kocsival volt?

- Szívbeteg az öreg, hosszú útra nem indul el egyedül. Szóval rohantam vissza, hogy ott érjelek az étteremben, de hiába. Lidi odajött hozzám, és azt mondta, te nem mentél velük. Egy kis csoport máshol vacsorázik, úgy látta, köztük voltál te is. Nem volt nehéz átlátni a ravasz-ságán, mert a következő mondatában hívott az asztalukhoz. Felrohantam, de hiába kopog-tattam az ajtódon. Leszólta a portára megkérdezni, láttak-e elmenni, de ők sem tudtak rólad semmit. El nem tudtam képzelni, hova tűnhettél.

- Akárcsak én, hogy te hova. Elkeseredésemben elhatároztam, reggel hazamegyek.

- Telefonálás közben gondolkodtam hogy hagyhatnék neked üzenetet, de tanácstalan voltam, mert a mobilom a táskámban maradt.

A fejemhez kaptam:

- Hát ezért hívtalak én is hiába - jegyeztem meg halkán.

- Ha hívtál, ezért - vette elő. - Három fogadatlan hívás - motyogta. - Mondhatom, szép... de hogy szavam ne felejtsem, akkor volt műszakváltás a portán, úgyhogy nem volt mit tennem, elrohantam, nehogy elkéssek. Ne vágj ilyen mérges arcot, hiszen megvagyunk egymásnak.

- Hogyne vágnék?! Utálok azt a rohadt mobilt! Azt hinné az ember, általa minden leegyszerűsödik, de köztünk csak gondot, konfliktust csinál állandóan.

- Hát azt nem mondhatom, hogy egyszerű veled az élet, Gyöngy Szimonetta, de majd veszek belőle egy tucattal. Akkor majd lesz mindenhol, ahol előfordulunk - mosolyodott el. - Szóval nem tudom, örülsz-e neki, de a biztonsági őr kivételével kettesben leszünk a három napban.

Mivel hallgattam, ismét ő szólalt meg:

- Reagálj, kicsikém!

- Ha jól sejtem, nincs választási lehetőségem, de nyugalom, megpróbállak elviselni - mosolyogtam rá.

- Köszönöm! Az lenne a javaslatom, vacsorázzunk meg itt. Utána összepakolunk, és átme-gyünk a cég lakosztályába. Keresésed közben beszéltem a programszervezővel, itt minden oké. Mihez van kedved, lemenjünk az étterembe, vagy rendeljünk ide valami fincsi francia specialitást?

- Zaklatott vagyok, fáj a fejem, nincs kedvem étterembe menni.

- Rám bízod a választást?

- Rád, csak tengeri herkentyűk ne legyenek benne.

Fogta a telefont, leadta a rendelőt. Leültünk egymással szemben.

- Mit gondoltál, hova tűntem? - nézett várakozóan.

- Mit gondolhattam? Előadás végéig még csak elvoltam, de hogy se kint nem vártál, sem üzenetet nem hagytál, biztosra vettem, Lidi keze van a dologban. Biztosan értesítette Bellát, és utánad jött.

- El tudnád képzelni, hogy meglépek vele?

- Józan ésszel nem, de pánikba estem, olyankor nem nehéz képzelődnöm.

Megérkezett az ínycsiklandozó vacsoránk. Viktor elkedvetlenedett, az ételt csak turkálta. A legfontosabbakon kívül mást nem is beszélgettünk ezt követően. Összepakoltunk, és átautóztunk a céghez. Az udvaron parkolt le.

Bevitte a bőröndöket. Körbejártuk a lakrészünket, majd leültünk a nappaliban. Viktor elővett a táskájából egy üveg italt, az asztalra tette. Odajött hozzám, megfogta a kezemet:

- Megisszuk a békepoharat?

- Viktor, csak nem le akarsz itatni?

Megfordult, indulatosan rohangált, majd megállt előttem:

- De igen, és meg akarlak erőszakolni! - mondta majdnem kiabálva.

Rémülten húztam össze magamat, ő tovább rohangált. Bár viccnek szántam, de ügyetlenül fogalmaztam. Bántam, hogy meggondolatlanul járt a szám. Szerettem volna jóvátenni, de ilyen ingerültnek még soha nem láttam, mozdulni sem mertem. Kis idő múlva kezdett megnyugodni. Ismét megállt előttem, vállamra tette a kezét:

- Miért sértegetsz?

- Bután fejeztem ki magamat, de nem sértésnek szántam.

- Tessék, nézd meg a feliratot, hány százalék alkoholt tartalmaz! Ne engem nézz, olvasd! - mondta gyengéd határozottsággal.

- Nem akarom.

- De én akarom.

- Látom, négy és fél. Töltsél.

- Kösz, elment tőle a kedvem.

Leült, magába zárkózott. Kétségbeesve néztem egy ideig, majd odamentem, a vállára tettem a kezemet:

- Vikó, bocsáss meg, meggondolatlan voltam.

Nem válaszolt, maga elé nézett. Elkecsereződve fordultam meg, és a szobámba mentem, ahova a bőröndöm vitte előtte. Végigfeküdtem a heverőn, belefúrtam arcomat a puha párnába, és hagytam, hadd törjön belőlem felszínre a keserűség. Észre sem vettem, Viktor mikor jött be, csak akkor vettem róla tudomást, amikor mellém ült, a hátamat simogatta. Mivel nem tudtam megnyugodni, az ölébe emelt, magához szorított, simogatott, puszilgatott. Nagy sokára tudtam csak abbahagyni a sírást.

- Drága akarnokom, kicsi félénk baba, mit művelünk egymással?

- Nem tudom - hüppögtem akadozva. - Én tényleg nem úgy gondoltam, ahogy értelmezted. Semmi okom ilyesmit feltételezni rólad.

- Napok óta tartottam tőle, egyszer csak robban bennem a feszültség. Bánt, hogy így rád ijesztettem.

- Láttam én is, hogy napról napra feszültebb vagy.

Végigfeküdt velem a heverőn. Áttette combját a combomra, vállgödrömbe temette arcát:

- Mire emlékeztet ez a póz?

- Egy gyönyörű hűvösvölgyi délutánra - simogattam.
 - Most én kérem tőled, ne, mert azt hiszem, képtelen lennék visszafogni magamat. Mosd meg az arcocskádat, sétáljunk egy jót! Gyönyörű, ligetes részek vannak erre is.
 - Biztosan, fogunk is sétálni, de nem most. Vikókám, édesem, nem akarlak tovább kínozni.
 - Jól meggondoltad, nem fogod megbánni?
 - Nem. Egyedüli férfi vagy, akinek oda akarom adni magamat.
- Felszabadultan simogatott, csókolt, ahol ért. Édesen gyengéd volt. Addig csókolt, játszadozott velem, amíg teljes extázisba estem. Alig-alig éreztem a behatolást. Átbeszélgettük, szerelmeskedtük az éjszakát. Hajnalban aludtunk pár órát.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

MEGLEPETÉS

1

Kilencre kellett a városközpontban találkozoznunk a csoporttal. Bár nem sok kedvünk volt hozzá, de a délelőttöt velük töltöttük. Amikor a Luxembourg kertbe értünk, még nem volt ott senki. Várakozás közben kis sétát tettünk. Viktor mondott róla pár jellegzetességet:

- Jelenleg a párizsi randevúzóknak kedvenc sétahelyén vagyunk. A hatalmas területen akad látnivaló bőven: mint a barokk Medici kút, a királynék szobrai, de van itt halastó is, ahol a párizsiak szívesen piknikelnek. Itt láthatnánk, ha elmennénk arra, a parlament alsó házát. De ezeken kívül van egy elkerített almás kertje, ahol több mint kétszáz alma- és körtefa található. Erről jut eszembe, biztosan tudod, a Bretagne-félsziget hatalmas almatermő vidék. Legalább olyan híre van, mint a mi szabolcsi almánknak volt valaha. Ebből készül a híres almapálinkájuk, de kreativitásuknak köszönhetően sokmást is készítenek belőle. Nézd, ott a csoport, futás!

Az idegenvezető hölgy azzal vezette be ismertetőjét, hogy minél többet láthassunk Párizsból, múzeumokba nem megyünk be. Viktornak fordítottam a hölgy tájékoztatóját.

- Az Invalidusok épületegyisége a Versailles-i palota után a legnagyobb a hozzátartozó templommal, amit a Napkirály (XIV. Lajos) építtetett. Franciaország nagyságát, hadainak dicsőségét jelképezi. A templom büszkesége az aranylemezekkel borított roppant kupola és a fölé emelkedő százöt méter magas hegyes torony. A palota idők során megkopott fényét Napóleon aranyoztatta újra, ő tette Franciaország nagyjainak temetkezési helyévé. Fő látványossága Napóleon vörös porfír koporsója és a St. Lajos kápolna zászlóujjteménye. A palota mesés parkja - ami kellemes sétahely - lehúzódik a Szajnáig.

Átsétáltunk a szigeten, a túloldalon feltűnt előttünk a Louvre. A külső falait ámulatba ejtő kidolgozottság jellemzi. A hátsó rész még nappal is kísérteties. Lentről indulva az épület különböző részeit összekötő támpontok lépdelnek fel a tornyok tövéig, amiken itt-ott szobrok vannak. Ezek azt az érzést keltik az emberben, mintha valakik felmásznának oda. Amíg nézelődtünk, idegenvezetőnk a múzeum történetéről, belső szerkezetéről beszélt.

- Louvre a világ legnagyobb múzeuma. 1190-ben Fülöp Ágost erődnek építtette a város védelmére, a XIV. században V. Károly királyi lakká alakította át. Maradt is XIV. Lajos uralkodásáig, aki áttelepült innen Versailles-ba. Az épületbe szobrászok, festők költöztek. Ettől kezdve beszélünk szépművészeti központról. Később idetelepítették a francia akadémia, ahol számos művész munkáját mutatták be a szalonokban. Múzeummá 1793-ban, a francia forradalom idején nyilvánították. Az udvarán felépült üvegpiramis 1889-ben lett a része. Hat-százhatvanhat üveglapból áll, melyeket rozsdamentes acélkábelek tartanak össze. A modern építmény megosztja a szakemberek véleményét. A piramis fontos része a Louvre-nak, hiszen ezen keresztül világítják meg az udvart, az itt található üzleteket. Emellett a Királyi tengely, azaz a Diadalút meghatározó pontja is. A múzeumban a főbb látnivalók nyíllal vannak jelölve, de jobban jár a látogató, ha a bejáratnál térképet vesz, és ennek segítségével tájékozódik, mert pillanatok alatt el lehet tévedni a hatalmas épületben. Innen a Ponts des Arts-on keresztül visszasétáltunk a Szajna bal partjára.

Miközben fordítottam Viktornak a hölgy szavait, titokban az arcát figyeltem. Látszólag a műemlékeket nézte, de árulkodó volt komolysága - ami már-már lehangoltságba hajlott -,

gondolatban más foglalkoztatta. Az ismertetőt kéne tolmácsolnom, de képtelen vagyok a hölgyre figyelni. Némán lépkedek mellette, de fel sem tűnik neki. Kis idő után egykedvűen fordítom hát, amit látok, és a hallottak foszlányait:

- A Tuillériák kertjét 1564-ben alakították ki Medici Katalin palotája előterében. Toscanara, szülőhazájára emlékeztette őt. Egy évszázaddal később XIV. Lajos kertésze rendezte át egyenes kerti utakkal, nyírt bokrokkal. Gyorsan vált divatos korzóvá a nagyközönség számára. Mellette a Conciergerie, ahol Marie Antoinette királyné raboskodott. A környék Párizs királyi negyede a fényes palotáival, hatalmas parkjaival. A fasorok alatt drága butikok és iparművészeti boltok sorakoznak.

Megállunk, mert néhányan vásárolni szeretnének. Viktor végre rám néz:

- Szeretném, ha választanál nekünk valami közös emléket.
- Mire gondolsz pontosan?
- Valami olyasmire, amit egyszer talán közösen használhatunk majd.
- Választok, ha elmondod, mi kedvetlenített el annyira, hogy rám sem figyelsz?
- Hogy érted ezt?
- Az imént percekig mentünk egymás mellett némán.
- Bocsáss meg! Valóban lehangoló gondolataim rabja lettem. Őrült jó veled! Úgy érzem, képtelen leszek beletörődni, hazamegyünk innen, és munkahelyünkön ismét bujkálnunk kell, idegent játszani a kollégák előtt, és erőfeszítések árán hébe-hóba összehozunk némi együttélést. Mindezt azért, mert nem tudlak meggyőzni, költözz hozzám.
- Édesem, ne nehezítsük egymás helyzetét!
- Akkor legalább azt mondd meg, miért nem mehetünk Bakonyzugba ketten?
- Mert nem szeretném a karácsonyt tönkretenni anyukám maradi gondolkodása miatt. Vikókám, te még nem ismered őt. Nem szeretném, ha már a bemutatkozásodkor meg kéne tapasztalnod, milyen parázs légkört tud teremteni pillanatok alatt. Biztos vagyok benne, nem vállalná fel a helyzetet a szomszédok, rokonok előtt. De ciki lenne, ha Gyuriékat ennyi év után ellenséges légkör fogadná. Próbálj megérteni, édeske!

Nagyot sóhajtott, ismét hallgatagon sétáltunk végig a kirakatok előtt. Egy teás-kávés készlet tetszett meg. Ránéztem, meglepetten vettem tudomásul, ugyanazt nézi ő is. Ha most ketten lennénk, kedvem lenne hozzábújni, megcsókolni őt. Valami hasonlóra gondolhat ő is, mert elmosolyodott, megszorította a kezemet:

- Látom, azonos az ízlésünk, gyere, vegyük meg.

Amikor kijöttünk, felgyorsítottuk lépteinket, mert elmaradtunk a többiektől. Innen a Concorde térre mentünk. Újból az ismertetőt fordítottam:

- A Szajna folyó északi partján vagyunk, az Eiffel-torony közelében, nagyjából Párizs közepén. Ez a város egyik legnagyobb tere. A Tuillériák kertje és a Champs Élysées sugárút veszi közre, a Diadalív zárja le. Itt állt a guillotin, itt voltak a kivégzések XVI. Lajos idejében.

Elsétálunk az Arc de Triomphe du Carrousel-hez (nagy diadalív), ahol már előző este jártunk. Most módomban áll műemlékként ismerkednem vele.

Az emlékmű a franciák nemzeti érzésének szimbóluma. Napóleon emeltette a háborúban elesett katonák emlékére. A tetejéről nappal Párizs panorámájában, este varázslatos fényeiben gyönyörködhattunk. A környék sok ünnepnek színhelye. 1920-ban helyezték el alá az ismeretlen katona sírját. Tiszteletére minden este mécesest gyűjtanak.

A Latin negyedben először a Pantheon kupolás épületéhez mentünk, ami Párizs egyik dombján áll. XIV. Lajos építtette a római Pantheon mintájára. Bejáratánál található Attila hun király alakja, akitől a város védőszentje, Genovéva joggal védte Párizst. Kriptájában helyezték végső nyugalomba Franciaország nagyjait. A Pantheon nyolcvanhárom méter magas kupolájában 1851-ben Foucault ingakísérletével bizonyította be, Földünk forog a tengelye körül. Sajnos az ingát évekkel ezelőtt leszerelték.

Innen visszasétáltunk a szállodába. Az idegenvezető két órára hirdetett meg találkozót azoknak, akik a délutáni programon részt akarnak venni. Mi elpártoltunk tőlük.

2.

Ebéd után nekivágtunk a Montmartre-nak.

- Te voltál már fent?

- Voltam, nem is egyszer. Párizs felszínét több kisebb-nagyobb domb teszi változatossá. A Szajna jobb partján a Montmartre a legmagasabb, legjelentősebb.

A metróról leszállva utunk a Tati mellett vitt el, aminek érdekessége, hogy egész háztömbön végighúzóódó üzlet. Szemet kápráztató a választék. Itt vásároltunk be.

Felsétáltunk a híres Tertre térre, a művész negyedbe. Majd a csigalépcsős metróhoz, az Abbesseshez értünk le, ami elrepített bennünket a hatalmas körforgalom közepén magasodó diadalívhez, ahol immár harmadszor jártunk. A Champs Elysées sugárúton úgy döntöttünk, a Tuillériák kertjében maradunk. Mire körbesétáltunk, mindketten elfáradtunk. Leültünk pihenni.

Viktor javaslatára metrózni mentünk. A Notre-Dame-nál szálltunk le. Meglepetésemre a dóm bejáratánál álltunk meg:

- Vikókám... Édesem, szerinted itt milyen metró jár?

- Itt? Ha jól jegyeztem meg a nevét, gasztronómiai fellelővár - nyitotta az ajtót sejtelmes mosollyal. - Szeretném, ha megkóstolnánk Párizs ínycsiklói egyikét: a sült kacsacombos vörösboros mártásban. Állítólag ez az egyik olyan hely, ahol a legfinomabban készítik.

Csóváltam a fejemet, de engedelmesen követtem. A legeldugottabb boxhoz mentünk. A rendelésnél ért az újabb meglepetés, pezsgőt rendelt a vacsorához.

- Légy szíves, áruld el, mit ünneplünk?

- Türelem, kis kíváncsi náncsi, türelem. Előbb elfogyasztjuk a francia különlegességet, amíg ki nem hűl. Jó étvágyat, drága!

- Neked is, de megjegyzem, ronda vagy.

Elmosolyodott, megsimogatta az arcomat majd nekilátott a kacsasültnek. Evés közben törtem a fejemet, de hiába. A születésnapunk - amit a véletlennek köszönhetően tudtam meg - egy napon van, de júliusban. Névnapiunk sincs. Megnyugodtam, nem kerülhetek kellemetlen helyzetbe. Akkor legyen a meglepi meglepi.

- Hogy ízlik? - nézett rám mosolyogva.

- Isteni finom! Próbálom ízlelgetni, milyen alkotórészek vannak benne, jó lenne otthon is elkészítenünk.

- A fűszereket nehéz lenne, biztosan van benne jellegzetesség, amit nem ismerünk, de a hamisítványával meg fogunk próbálkozni. Választasz desszertet?

- Fhhúú, bocsika, de esküszöm, nem fér már belém.

Teletöltötte a két poharat pezsgővel:

- Ez nem négy és fél százalékos, de reménykedem benne, már mered magadat rám bízni.

- Legfeljebb ölben viszel haza innen - nevettem.

- Boldogan! Emlékszel, mit rajzoltam a közös fakultáción a füzetembe?

- Lehet azt elfelejteni? Atyám! Vikó!

- Bár nem eredeti elképzelésem szerint - karácsonykor, anyukád és a rokonaid előtt szándékoztam megtenni -, de mint általában, Viktor tervez, Szimett pedig ugyebár. Szóval bizonybizony, lánykérésnek válsz áldozatává - vette elő belső zsebéből a kicsi ékszerdobozkát, és nyújtotta.

Meghatottan vettem a kezembe. Néztam, megsimogattam, de alig mertem kinyitni. Mosolyogva nézett, türelmesen várt. Miután kinyitva elé raktam, átfogta a vállamat:

- Szimett, én kicsi félénk anygalkám, leszel a feleségem?

- Boldog örömmel - mondtam elérékenyülve.

Akaratom ellenére potyogtak a könnyeim.

- Hol tankolod a könnyzsákjaidat, hogy soha nem fogy ki? - csókolta le az arcomról.

- A lelkem mélyén.

- Olyan mélyről törnének fel a drága gyöngyszemek?

- Igen, olyan mélyen tudsz meghatni.

Fogta a kisebbik gyűrűt, az ujjamra húzta.

- Ugye, nem akarsz, hogy én karikázatlan maradjak?

Felnevettem, és az ujjára húztam.

- A boldogságunkra! - adta kezembe az egyik pohár pezsgőt.

- A boldogságunkra! Gyönyörű érzés, kislányból nővé avattál, nőből menyasszonnyá! Köszönöm!

- Még ennél nagyobb örömmel avatnám a menyasszonyt a kicsi törpikéim anyukájává, majd a közös gyerekeink édesanyjává.

Miután mindkettőnk pohara kiürült, magához ölelt, addig csókolt, amíg nem viszonoztam.

A pezsgő után, bár nem ellenemre, de megegyezés nélkül desszertként nagyon finom süteménykülteményt rendelt, ami annak ellenére jólesett, hogy tele volt a gyomrom. Hazafelé, amíg a lábunk bírta, sétáltunk a Szajna-parton.

- Ki tudná okosítani ebből a kedvesen hömpölygő folyóból, mit kéne róla tudnom, ha „nem lettem volna beteg”, amikor tanultunk róla? - kérdeztem nevetve.

- Lehet, hogy kifogtál rajtam. Várj csak, összekaparom az emlékmorzsáim. Az biztos, hogy Párizs ütőere, úgy szeli át a várost, mint a Duna Budapestet. Végighajókázva rajta, rengeteg látnivaló van mindkét partján. A műemléképületek betekintést nyújtanak Párizs történelmébe. Hétszázhetvenhat kilométer hosszú, (Burgundiától az Angol-csatornáig.) Nevét Julius Cézár-tól kapta. Három évszázaddal ezelőtt a Szajna volt Párizs főcsatornája, de belőle biztosította a város az ivóvizét is. Benne mosták az asszonyok a család szennyesét, a Szajna vize hordta el a műhelyek hulladékát. Mindemellett IV. Henrik vezette be a fürdést 1690-ben. Minden addiginál forróbb nyár volt ugyanis abban az évben. Állítólag mezítelenül mártózott meg a vizében, amit a négyezer férfi alattvalója követett. Régebben megrendezték a folyó átúszását is, amit azóta beszüntettek a sérülést okozó sétahajók miatt. Ezen felül fontos kereskedelmi útvonalként funkcionált. Ennyit sikerült előbányásznom.

- Köszí, nekem sok is, de érdekes volt hallanom. Na, mit szólsz, épp csak kicsit szédülök a pezsgőtől.

- Kár, hogy nem megszédültél - karolta át a derekamat.

- Az már rég megtörtént - simultam hozzá. - A szálláshelyünkig sétálunk?

- Ha fáradt vagy, nem. Buszra szállunk, és seperc alatt a cégnél leszünk.

Egész éjszaka a jövőnket tervezgettük. Bár másnapra az óceánpartra készültünk, el kellett napolnunk, mert a délelőttöt átaludtuk.

*

Vasárnap korán keltünk, kocsiba ültünk, és az óceánig csak egy-két festői városkában, halászfaluban álltunk meg. Amíg elértük a normann partszakaszt, gyönyörködtünk a tájban. Egyszer csak előre néztem, és majdnem örömujjongásban törtem ki a fel-felcsillanó víz láttán.

- Jaj, Vikókám, az a víztükrör ott csak nem az óceán?

- De bizony. Leparkolunk, innen pár perc séta, és ott vagyunk.

Mintha a természet nekünk akart volna kedvezni, ragyogó napsütés fogadott. Élvezettel sétáltunk fent a sziklák tetején, a sziklafalak közti kavicsos öblökben. Csináltunk pár képet, Viktor közös képpel próbálkozott. Kezes bárányként engedelmeskedett neki az automatika, remek felvételek készültek rólunk.

Továbbmentünk az Alabástrom part mentén, Etretat különös sziklaformációi sok művészt megihlettek már. A Porte d'Aval sziklaíve Maupassant-t például egy, az ormányával vizet felszívó elefántra emlékeztette. Mellette obeliszkként emelkedik ki a hetven méter magas „Tű” elnevezést viselő sziklaképződmény. Nagy örömeinkre apály volt, így testközelből járhattuk körbe az Etretat öböl két partján elhelyezkedő sziklaívet. Majd az ezeket összekötő barlangokon mentünk át egyik öbölből a másikba. Visszafelé a sziklák tetején sétáltunk a kocsinhoz. Viktor szerint dagálykor még izgalmasabb: szinte testközelben verik a hullámok a partot.

Kocsiba ültünk, és talán egész Franciaország leglátogatottabb turistalátványosságához igyekeztünk, a középkori impozáns Mont-Saint-Michel (Szent Mihály) bencés rendi apátságához. Ami a Mont-Saint-Michel a Couesnon folyócska torkolatában, a La Manche csatorna ár-ápanya síkságából kiemelkedő gránitszikla alkotta, jellegzetes ár-ápanya sziget. 1879-ben épült fel az összekötő gát, amivel megszűnt szigetnek lenni.

Történelméről röviden annyit illik tudni, a legendák szerint Szent Aubert-nek, Avranches püspökének megjelent Szent Mihály arkangyal, és megparancsolta, hogy a tengerből kiemelkedő sziklán építsen kolostort. Miután nem tett eleget az utasításnak, az arkangyal lyukat égetett ujjával a püspök kalapján. A Mont-Saint-Michel szigetén a kolostor első templomát

708-ban szentelték fel. Ezt követően vált búcsúhellyé. A francia forradalom idején a bencés kolostort bezárták, és börtönné alakították át. 1863-ig - amikor is visszakapta funkcióját - elsősorban politikai elítélteket tartottak fogva. A szigetet, a kolostort 1874-ben avatták műemlékké.

A tornyokkal ellátott XV. századbeli körfalakon át egy kettős kapu vezet a falu egyetlen, falakkal körülfogott utcáján át az őrtoronyhoz, a Le Chatelet-hez és La Belle-Chaise gárdateremhez. Innen széles lépcső visz fel a hetvenöt méter magas Saut-Gautier teraszhoz, ahol a körpanorámában gyönyörködhattunk.

A háromemeletes apátsági épületet, a La Merveille-t, elsőként: 1979-ben nyilvánították a világörökség részévé. Viktor a terasz szélén örökölt meg, azt a hatást keltve, mintha az óceánból lépnék ki.

Innen a hatalmas Cap Fréhel-hez mentünk, ahol óriási sziklafal magasodik a tenger fölé. Rendkívüli a növényzete. Sétutakat alakítottak ki a pompás színekben virágzó bozótosnak tűnő bokrok között. Élvezettel járkáltunk útvesztőikben.

Következő állomásunk a sokat emlegetett Rochers de Ploumanach-hoz, a rózsaszín sziklák tengerpart szakaszához vitt, ahol megcsodáltuk a természet művészetteremtő erejét: a sziklák különleges formációit.

Ragyogó napsütésben gyönyörködhattunk az egyedi jelenségben, mint porladtak szét a hullámok milliónyi csillagszóróként a sziklákon. Lassan sétáltunk a legkülönbözőbb alakzatok között. Viktor átkarolt az egyik bizarr szikla előtt:

- Nos, kicsi szégyenlős angyal, téged mire emlékeztet a természet míves munkája?

- Arra, mint mindenki mást - öltöttem rá nyelvet, amit szenvedélyes csókra váltott.

Bár nőalak nélkül, de tökéletes mása volt az előrehajló lógó kebelnek.

- Ha neked ez tetszik, igencsak elégedetlen lehetsz az enyéimekkel - incselkedtem mosolyogva.

- Minden férfit izgalomba hoz, de fel nem cserélném a te édesen gömbölyű, rugalmasan kemény cicijeiddel - fogott át, kezébe véve őket.

- Helló, el a kezeket onnan! - akartam hátrálni, de fölém hajolt, a nyakamba csókolt.

- Így huncutkodj velem máskor! - engedett el.

- Nézd-nézd! Ezt meg kell öröközni! Csodálatos, gyönyörű naplemente!

- Imádom a rajongásod! Na, állj csak háttal az óceánnak, hadd örökítselek meg a röpködő szikrázó hullámcsepp részecskék között.

Sokáig sétáltunk még a sziklaformátumok között, alig tudtunk elszakadni a varázslattól. Majdnem huszonhárom órákor értünk vissza Párizsba.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

KIS KARÁCSONY... - VOLT KARÁCSONY?

1.

A párizsi utunk üzleti részéről nem sok mondanivalóm van, azon csaknem megfigyelőként voltam jelen, mert öröömre Viktor remekül boldogult nélkülem is. Csupán egy-egy szak-kifejezésben kellett a segítségére lennem. A vezér meg volt velünk elégedve, Viktor munkálkodásával átlendült a cég a mélypontra. De túl egyszerű lenne az élet, ha az örömben nem vegyülne ürm.

A lányok, Zsóka kivételével, megható örömujjongással fogadtak. Mindegyiküknek külön-külön hoztam egy olyan bonbont, ami nekem a legjobban ízlett és egy nagy doboz édesség-különlegességet, amit kiraktam az iratszekrényre, fogyasszák el közösen. Erika azonnal lekapcsolt, és addig nem hagyott békén, amíg meg nem ígértem neki, a hétvégét vele töltöm. Ígérhettem bátran, hiszen tudtam, Viktor a kicsiké. Ráadásul a hét is rosszul alakult, két nap kivételével a minisztériumban volt reggeltől estig. Bár ne legyek igazságtalan, két éjszaka az anyukájánál aludtak a kicsik, amit nálunk töltöttünk. A másodikat meg is hosszabbította. A havi készletállományának beszerzése az én feladatom, amit mindig Viktor állít össze. Kedden tízre kellett mennie a minisztériumba, így akkorra küldte el a rendelést a Papír-írószerbe. Ilike feladata volt háromnegyed tízre kocsit küldeni az üzlethez.

Erikával a szombatot náluk, a barátja jóvoltából rövidre sikeredett vasárnapot nálam töltöttük. Szinte éjjel-nappal a francia élményeimről kellett mesélnem, de ezen felül is remekül szórakoztunk volna, ha nem lát el rosszabbnál rosszabb hírekkel.

Zsókával kezdte. Tudtam, nem kedvel, féltékeny rám, de hogy orvul hátba fog támadni, arra nem számítottam. Állítólag elutazásunk után nem csak őket, de a főmérnökön keresztül a főnökséget is azzal etette, Viktor azért vitt magával, mert rám hajt. Szerencsénkre, miután a vezér megtudta, ki a hírforrás, nem adott hitelt a pletykának, hiszen Viktortól nem egyszer hallott az aknamunkájáról, annak okáról. Naná, hogy Erika kíváncsi volt, Zsóka jól informált-e. Hazudni nem akartam, így annyit mondtam: szimpatizálunk egymással, de Viktor körülményei túl bonyolultak. Az igazi feketeleves azonban Bella ténykedése volt számomra.

- Fúj, utálok magamat, de mutatok neked egy telefonbeszélgetést, amihez illegálisan jutottam hozzá. Egyik délután Ilikét kellett helyettesítenem. Adott pár gépnivalót, amivel gyorsan végeztem. Unalmamban az asztalon hagyott magnón tekergettem ide-oda a szalagot, amit Ilike jegyzetfüzetként használ, és egyszer minden bizonnyal bekapcsolva felejtette -, mert az elintézendő feladatok rámondása között ezt hallottam, hallgasd csak:

*

- Hello Belici! Mi a rossz nyavalya van? Velel van tele az üzörögztő.

- ...

- Felrobbanás helyett inkább foglalkozz értelmesebb dolgokkal.

- ...

- Obiniról? Semmit. Azt mesélte Viktor, a Bükben töltötték a hétvégét.

- ...

- Ezt neked kéne jobban tudnod. Ha nincs érdekeltségetek, akkor biztosan a kiscsaj intézte. Mit mesélt róla Danika?

- ...

- Egy másik Mátrában, aminek a nevét nem tudja? Hihíhi, csuda aranyos!

- ...

- Hát erre mit mondjak? Vedd fel, kedvesem, vele a versenyt, vagy képezd át magadat mondjuk óvónőnek, és mesélhetsz te is nekik izgalmas meséket, taníthatsz új énekeket. Hmm... te, lehet, hogy a kiscsaj óvónő?

- ...

- Ugyan már, miért lenne lealacsonyító egy gyerekszerető férfihez? Különbben a helyedben én biz' isten, tennék valamit az ügy érdekében. Na, nem rohannék felvételizni az óvónőképzőbe, de beszereznék egy halom mesét, gyerekdalt.

- ...

- Nana, csak vigyázz, nehogy pórul jádj! Ha nem kapod össze magadat, labdába sem rúghatsz a csajszi mellett.

- ...

- Nem gúnyolódom. Te tudod, ha nem, hát nem.

- ...

- Hh... Még mit nem! Viktor a főnököm, csak nem képzeled, hogy kémkedni, netán nyomozni fogok utána?

- ...

- Nekem nem ez a barátság. Melléd állok, segítek talpra állni, de a volt férjedet hagyd végre békén, hadd élje az életét úgy, ahogy neki tetszik.

- ...

- Jaj, Bella, ne már... Én voltam a koronatanúd, nehogy nekem akard bemagyarázni, hogy kényszer hatására mondtál le a bíróságon mind a két gyerekről.

- ...

- Micsoda?! Gyerek újraelhelyezési pert akarsz indítani?! Megáll az eszem!

- ...

- Na ne, ez nekem már sok! Ebben rám ne számíts! Mesélj, mit mondanál, mi változott a valóperetek óta?

- ...

- Oké, bánom is én, csinálj, amit akarsz, de nélkülem! Megyek, egyedül vagyok, rengeteg a melóm, szia!

- ...

*

- Hát ennyi - kapcsolta ki Era a magnót. - Amíg elvoltagek, kétszer jött be Ilihez, egyik alkalommal magával hozta a két kicsit is. Szegény kisfiút annyira megsajnálta, azt hitte a kis drága, ott van az apukája. Olyan keservesen sírt, majd megszakadt érte a szívem, amiért

csalódnia kellett. Pár percnél tovább nem is maradtak. Bella nagyon türelmetlen volt velük. Főleg a kisfiúra volt dühös. Akkorát csapott a kis fenekére, csak úgy csattant, majd pedig kezénél fogva rángatta maga után.

Szörnyülködtem, miközben könnyek gördültek az arcomon végig. Sajnáltam Danikát, de bevallom, magamat is. Szégyelltem, de Bella rámenőssége kezdett elbizonytalanítani.

Vasárnap ebéd után Erikát felhívta a barátja, hogy találkozni akar vele. Amikor magamra maradtam, teljes letargiába estem. Kilátástalannak láttam az épp csak bimbózó kapcsolatunkat. Mindent bevágtam a mosogatóba, ledőltem a heverőre, és vigasztalanul zokogtam. Egyszer csak megszólalt táskámban a Török induló. Rekedt, sírós hangon szóltam bele a telefonba.

- Szia Vikó - nyögtem ki.

- Szia, kicsi szívem! Ne ejts kétségbe, mi történt? Miért sírsz?

- Van rá okom. Nemrég ment el Erika, jó volt vele, meg minden... áhh, hülye vagyok és kész!

- Lenne kedved felmenni a János-hegyre?

- Azt hiszem, most nincs. Semmihez sincs, magam akarok maradni.

- Elmondod végre, mi bajod?

- El fogom, de most képtelen lennék rá - tört ki belőlem újból a sírás.

- Odamegyek hozzád, szia! - nyomta le a gombot, pedig le akartam beszélni róla.

Próbáltam rendet csinálni, emberi formába hozni magamat, de fele idő alatt ott volt, mint szokott. Miután beengedtem, köszönés nélkül leült a heverőre, az ölébe vont és várakozóan nézett. Részletesen elmondtam az Erikától hallottakat. Meglehetősen ideges lett a Bellával kapcsolatos hírektől.

- Próbáld megnyugodni, kis szívem! Hh... Lehetetlen helyzet, de nem foghat ki rajtunk.

- Vikókám, hidd el, veled semmi bajom, de besokalltam. Nem elég, hogy Zsóka méltatlan helyzetbe próbál bennünket hozni, még Bella sem nyugszik. Áhh, Vikó, hagyjuk! Totálisan alkalmatlan vagyok értelmes cselekvésre. Édeske, kérve kérlek, hagyj most magamra!

- Eszem ágában sincs! De köszönöm, hogy nem azt vágod a fejemhez, előre ismerted a forgatókönyvet - kapta elő idegesen a mobilját.

Fel akartam állni, hogy folytassam a rendcsinálást, de magához szorított.

- Szia anya! Mikor voltak a kintlétem alatt a pöttömök Bellával?

- Szia Viktorkám! Ki borított ki ennyire, hogy így lerohansz?

- Szimettet borították ki, de alaposan. Alig lehet vele szót váltani. Mondd már el, mi történt, amíg távol voltam?

- Pénteken felülvizsgálatra kellett mennem. Apu vigyázott a két kicsire. Felhívta Bella, bejelentette neki, aznapra elviszi őket. Amikor hazajöttem, oltári ideges lettem, csúnyán összevesztünk. Azzal védekezett, nem tudja, milyen egyezség van köztetek, de az anyjuknak joga van a gyerekekhez. Ne haragudj, de nem volt bátorságom elmondani neked.

- Nem értem. Miért nem voltak oviban, bölcsiben?

- Mert Nielka a hasiját fájdtotta, Danika meg, mint hallod, csúnyán köhög.

- Kösz. Leteszem, megpróbálom megbékíteni a kis durci-murcit, szia!

- Szia, kisfiam. Még egyszer kérlek, ne haragudj.

- Oké... oké, nem haragszom, szia!

- Jogos a két pont, de garantálom, ebből nem csinálunk rendszert. Amint leszűrtem a történetből, Ili nem szívesen adja be a derekát. Elmondhatom azt is, bár a valóperen Bella mellett tanúskodott, ellenem semmi terhelőt nem mondott. Ennek ellenére jobban fogok figyelni rá, és ha kell, leülök vele elbeszélgetni. Szimett, hallod, amit mondok?

- Hallom. Úgy érzem, ez nem olyan egyszerű történet, mint amilyenre leegyszerűsíteni szeretnéd.

- De igen. A dolgok mindig olyan bonyolultak, mint amilyenné tesszük őket. Jó lenne, kicsim, ha nem veszekedéssel töltönnék a kevéske időnket. Kérlek, öltözz fel, menjünk ki a szabadba, hogy ki tudj kapcsolódni!

- Rendet kell tennem, nem hagyhatom így itt a lakást.

- Most pedig itt fogod - csókolt meg.

Amíg készülődtem, elmosogatott. Átöleltem, megpusziltam érte. Több sem kellett neki, karjában vitt a heverőre.

- Valami jutalom csak jár nekem is, nem? - tüntette el rólam a fehérneműimet, amit addig sikerült magamra venni.

- Főleg a fogadtatásodért, amiért bocsánatot is kérek - simultam hozzá könnyes szemmel.

- Ennyivel nem úszod meg. Halljam! - csókolt, simogatott.

- Bocsáss meg, nem akartam veszekedni, de rosszkor hívtál.

- Hát akkor ne veszekedjünk. Nagyon is jókor hívtalak - fonódtunk egymásra.

Másfél órán belül a kilátóhoz vezető ösvény előtt parkolt le. Valóban nyugtatóan hatott rám a csend. Jó volt vele kettesben felkapaszkodni a kilátóhoz. Gyönyörködve néztünk körül. Szinte belesimult a tekintetünk a hómezőnek tűnő havas tájba. Viktor mögém állt, úgy ölelt magához.

- Rá tudnálak beszélni, menjünk fel hozzám, amíg a kicsikért kell mennem?

- Nem fogsz belerokkanni, te édes elégedetlen vőlegény? - pusztam meg a fölém hajló arcát.

- Kicsi csillagvirág, tanulj a történetekből, győzd meg magadat az összeköltözéssel kapcsolatban, mert esküszöm, kényszeríteni foglak rá.

- Szerinted hogy tehetnéd?

- Még ma a hasidba költöztetem a közös babánkat - simított végig.

- Ne fenyegezz, hékás!

- Tényleg fenyegetésnek érzed?

- Nem igazán, de van épp elég problémánk, nem kéne tetézni.

- Nem fogom bírni nélküled. Holnap ismét magamra hagysz.

- Pár napra igen, de ne kezdjük előlről, édes. Anyu ki van borulva, meg kell nyugtatnom. Megint haza akar parancsolni.

- A kutya úristenit! Semmi más, már csak ez hiányozna! - engedte le a karjait.

- Viktor! Hé-kás! Csak nem káromkodsz? - fordultam vele szembe.

- Bocsáss meg, idegileg kezdek felőrlődni. Mivel tudnád megnyugtatni?

- Tudod, hogy Gyuri haza akar jönni... Úgy látom, komoly a szándéka. Ez lesz anyunak a megoldás. Amíg otthont teremtenek maguknak, nála kell, hogy lakjanak. Na, ölelj át! Vagy nem szeretsz már? - incselkedtem vele.

- Ne provokálj, mert pillanatok alatt megismerkedünk vele, milyen hóban szeretkezni - emelt a karjába magához szorítva.

- Ó, te bohókás... Tegyel már le... Ide tévedhet bárki.

- Nem érdekel, hadd tévedjen! Csókolj, ne lazálj!

Percekig csókolóztunk összeölelkezve.

- Téged Bella tart sakkban, engem anyukád. Kiscicám, nem fogom feláldozni a boldogságunkat a makacsságod oltárán. Ha kellünk neked, dönts egyértelműen mellettünk! Szimett, nem elég szeretni, a szerelmünkért áldozatot is kell tudni hozni.

- Vikókám, mennyivel festene szebben a jelen ábra, ha ott lalnék?

- Annyival feltétlenül, hogy kiborulás nélkül beszélhetnénk meg a dolgokat. Ha nem hívtalak volna fel, még mindig otthon sírnál.

- Ez igaz, de a tények makacsok, Bella sok borsot törhet még az orrunk alá a gyerekeken keresztül.

- Azt mondd meg, te örök bölcselkedő, a karjaimban nem könnyebb elviselni?

- Ilyen buta kérdésre nem válaszolok.

- Oké, de viselkedni miért viselkedsz úgy? Költői volt a kérdés, tudom a választ. Téged ízig-vérig megfertőzött a gyerekkorod, a barátnőd rossz példája.

- Ezt nem cáfolhatom, de dolgozok a projekten, hogy kigyógyuljak belőle - nevettem.

- Helyes! Bizonyítsuk be, a mi szerelmünk sokkal erősebb annál, hogy ilyesmi kikezdhetné. Válaszolj végre, feljössz hozzám?

- Erre nem tudod a választ?

- A szívedét, testedét tudom, érzem, de a kombináló agyad vétőjogától bizony tartok.

- Már nem ő irányít engem.

2.

Hétfőn reggel a szokottnál korábban mentem be. Szerencsémre előttem járt a számttechben a takarítónő, így gyanútlanul vehettem magamhoz a kulcsot. Nagy izgalommal zártam magamra az ajtót. Mindenekelőtt a kicsi műfenyőt hoztam olyan formába, ahogy egy valamirevaló karácsonyfának kinéznie illik. A Franciaországból hozott csokifigurákkal, három színes gömbbel, egy hatos, színes égősorral, arany és piros boával díszítettem fel. Bekapcsoltam az égősort, amiben csengő-bongó harangok hangján szólalt meg a csendes éj dallama. A fa alá raktam a csomagjaimat. Viktor az egyik festményem mellé aranyozott mintájú nyakkendőt, Danika hatalmas macit kapott. Olyat, amit majdnem elirigylet a húgától. Danielka pedig egy olyan babát, aminek külön mozgott keze-lába. Behúztam a vastag, mélybordó sötétítő függönyt, és magára hagytam a kis karácsonyt.

Épp átöltöztem, amikor Viktor jött be kissé bosszúsan. Magához ölelt, szenvedélyes csókkal üdvözöltük egymást. Majd azzal indult ki:

- Megyek, kicsim, megkeresem azt az átkozott számítékh kulcsot, de rázúdítom az összes haragomat, aki miatt állandóan kajtatnom kell utána.

- Borítsd, ha mered - kacagtam fel, és kezébe adtam.

Még egyszer magához szorított, és kisietett az irodából. Öt perc sem telt bele, átszólt telefonon, menjek át az irodáján keresztül a számítékhbe. Amikor a sötét fotószobába léptem, bezárta az ajtót, karjába kapott, a kanapéra ült velem. Szabaddá tettük magunkat, és pillanatok alatt olvadtunk egymásba.

Hangulatossá tette az intim együttlétünket az ajtóval szemközi oldalon a mi kis karácsonyunkat jelentő fa. Így a színes égők fényénél, a meghitt harangocskák dallama kíséretében emelkedtünk a vágyak fellegébe.

Amikor végre el tudtuk engedni egymást, a fához kísért. Átöleltem kábultan. Néztem az arany csomagolású dobozt, aminek formájából azonnal rájöttem, a Párizsban választott teáskészlet van benne.

- Arról volt szó, ez közös ajándék.

- Igen, az. Csupán a közös életünkre akarlak az állandó jelenlétével inspirálni - szorított olyan erősen magához, hogy belejajdultam. - Azért nézd meg, hátha találsz rajta valami mást is.

Leguggolva láttam, a két oldalára két kis dobozka volt ragasztva. Egyikben rubintkövekkel kirakott, szív alakú gyűrű, a másikban egy arany nyaklánc, ugyancsak rubintköves szív-medalion. A lélegzetem is elállt a meghatottságtól.

- Na de Vikó... Vikókám... Úristen! Ezt hogy fogadhatom el?

- Ha külön töltjük is, ez az első karácsonyunk.

- Köszönöm... nagyon köszönöm! - pusztam meg.

- Látom, rajtad van a gyűrű párja. Bakonyzugban is így lesz?

- Naná! Még hozzá büszkén mutogatom majd mindenkinek, mert tudod, Viktor tervez, Szimett végez. Bocsáss meg, de utólag is az a véleményem, sokkal romantikusabb volt abban az eldugott boxban, kettesben veled - öleltem át.

- Na-na, csak ne ilyen hevesen, mert kezdünk mindjárt mindent előlről.

Kiörömködtük magunkat, és nekivágtunk az utolsó munkanapnak. Bár nem tehetett róla, de a mi külön kis karácsonyunk volt a kárpótlás az elkövetkezendő napokért. Úgy ültem buszra, hogy csak annyiról tudott tájékoztatni a nagy forgatagban: délbén áthívatta a főosztvez a minisztériumba.

Néztem a ritkuló házak árnyait, egyre jobban fájt Pesttől távolodni. Olvasni akartam, de zaklatott gondolataimat képtelen voltam kikapcsolni. Megszólalt táskámban a Török induló. Előkaptam a mobilom.

- Szia, kicsi menyasszonykám!

- Szia, ne hízelegj, nem tudsz meghatni - durcáskodtam.

- Bocsáss meg! Azt tudod, a vezértől a minisztériumba rohantam. Eligazítás volt a januári leltározással kapcsolatban. Közben nem tudtalak hívni, szünet nélkül ment a duma. Négy óra elmúlt, mire megszabadultam onnan. Kerestelek, de mondták a lányok, félkor elrohantál. Kétszer hívtalak, de nem vettél fel.

- Sajnos láttam, amint most elővettem a telcsit. Tudod, fél hatkor indult a busz, és nekem még haza kellett mennem a csomagokért. Őrült zaj és tülekedés volt mindenfelé a városban, talán azért nem hallottam meg a Török indulót.

- Minden bizonnyal. Szóval későn értem az oviba, Danika egyedül volt a dadussal. Annyira sírt, alig tudtam megnyugtatni. Mesélj! Sok utas van?

- Sok. Még a lépcsőn is állnak. Én időben kiértem, egyes ülésen ülök. Mi lett a sorsa a mi kis karácsonyfánknak?

- Biztonságban van. Beraktam az úgymond öltözőszekrényembe.

- Holnapra milyen elfoglaltságaid lesznek?

- Anya összeállított egy listát, úgyhogy a délelőttöt biztosan az Auchanban töltöm. Délután szánkózni megyünk a Normafához, de hívlak, mikor merre járunk.

- Oké. Izgulok Gyuri miatt. Hallom a törpikéidet, nagy a hancúr - nevettem el magamat.

- Megszálltak. Nielka a nyakamban csücsül, Dancsi elől kapaszkodik rám. Azért nyafiznak, hogy lovacskázzunk.

- Oké, foglalkozz velük. Majd jelzek, ha hazaértem. Lehet, hogy késő lesz, mire lefekhetek, de reggel hívj.

- Oké, picinyem, oké, feltétlenül hívlak! Puszillak, drága!

- Én is téged, jó lovacskázást!

Nagy meglepetésemre Gyuri várt a buszmegállóban. Kitörő örömmel ölelt magához, miután odamentem hozzá.

- Szent ég, hugi! Gyönyörű nővé cseperedtél! Esküszöm, nem ismertem volna rád, ha nem jössz ide - mért végig tetőtől talpig.

- Ugyan már, te bohókás, ne hozz ennyire zavarba! - visszakoztam.

- Becsszóra! Mesélj, kicsi nyuszkó, mi van veled, hogy élsz a hatalmas Budapestben?

- Erre nehéz lenne röviden válaszolnom. Mióta nem írtam, majdnem odalett a nyusziágom, de sikerült másodszor is megszületnem. Sőt, azóta menyasszony lettem.

- Ne rémisztgess, mi történt veled?

Elmeséltem neki, hogy kerültem kórházba. Jólesett, hogy belesápadt.

- Tiszta Chicago! Ezt nem hittem volna, hogy Pesten is megtörténhet ilyesmi. Tényleg jól vagy már?

- Jól. Becsszóra jól.

- A menyasszonyságodhoz szívből gratulálok! Hol hagytad a vőlegényedet?

- Bonyolult történet, tartalékoljuk későbbre. Most már téged szeretnék hallani, mesélj!

Bele-belefogott, de közben újabb és újabb kérdések kerültek felszínre, hol egyikünk, hol a másikunk részéről. A fél óra séta alatt többet tudtunk meg egymásról, mint a tíz év levélváltás során. Többször hangsúlyozta, drukkolnak, hogy meg tudják alapozni itthon a jövőjüket. Azt tudtam, hogy kint elektromérnök lett belőle, de hogy közben számítástechnikai mérnök is, az újdonságként hatott rám.

Bár későre járt, a két kicsi ébren várt bennünket. Azonnal rám kapaszkodtak, amint haz értünk. Nem tudom, minek köszönhetem a kitüntetést, de nekem kellett esti mesét mondanom. Meglepő fantáziával rendelkezik mindkettő, pedig Timike még csak kettő éves. Éjfél elmúlt, mire elcsendesedett a ház. Amint letettem a fejemet, elnyomott az álom.

Másnap Gyuri ragaszkodott a társaságomhoz, ezért amíg anyu meg a sógornóm sütöttek-főztek, mi a két gyerkőccel bementünk Diákvárra, moziba. Gyuri egy volt iskolatársával futottunk össze. Beszélgetés közben felajánlotta a tesómnak, ha hazatelepülnének, segít elhelyezkednie informatikus mérnökként. Otthon boldogan újságolta a jó hírt. Számukra ez volt az igazi karácsonyi ajándék. Ebéd után az erdőbe mentünk szánkózni, hógolyózni. Viktorral, bár csak távirati stílusban, de szinte óránként hívtuk egymást. Este hullafáradtan értünk haza. A gyerekek vacsorát sem kértek, már a kocsiban elaludtak. Félálomban voltam, amikor Viktor hívott. Majd két órát beszélgettünk.

Szenteste napján besegítettem én is a konyhai munkálatokba, de délután Gyuri ismét lekapcsolt. Amíg anyuék feldíszítették a fát, mi a királyvári állatkertbe vittük a két kicsit. Meglepetésemre rám köszönt a srác, akivel a konferencia alatt ismerkedtünk meg. Pár percre csatlakozott hozzám, amíg Gyuri a majmokat nézte a gyerekekkel. Azt hitte, férj és feleség vagyunk, amiből nem volt szándékomban kiábrándítani. Különösen azután nem, miután elmondta, a barátnőjével miattam szakadt meg a kapcsolatuk. Meggyanúsította velem. Amikor Gyuri visszajött, elköszönt.

A szenteste hangulatos volt. A gyerekek örültek az ajándékoknak. Anyu is kitett magáért, hatalmas csomagot kapott mindenki tőle. A nagy ajándék nézegetés közben megszólalt a mobilom. Elnézést kértem, átmentem a szobámba. Viktor hívott. Csaknem egy órát beszélgettünk. Bár bedobta a durcát, amikor a srácról meséltem neki, de hamar megbékélt. Hallottam, hogy Danika odaszaladt hozzá, és megkérdezte:

- Apuci, anyu miért nem jött el?

- Miért jött volna, kicsim? Az ő Jézuskája holnap jön hozzátok a nagyiékhoz.

- De ezt nem jól tudod, apuci. Amikor odajött az oviba, azt mondta, idehozza az ő Jézuskája is az ajándékokat, és eljön megnézni, örülünk-e neki.

- Ezt nem hiszem, nekem nem mondott ilyet a Jézuska. Játsszál, Dancsikám, mert mindjárt fürdeni megyünk.

Csengettek. Danika elszaladt, közben azt kiabálta:

- Látod, mégiscsak jön anyu!

- Dancsi, várj! Jaj, atyáúristen! - kiáltotta, és abban a pillanatban megszakadt a vonal.

Visszamentem a családhoz. Örült nehéz volt jókedvet színlelni. Anyu nagyon kifáradt a készülődésben, így elég gyorsan takarodót fűjt Gyuri. Egy óra hosszat vártam, de nem hívott Viktor. Reggel nem bírtam tovább, rácsengettem, de a telefonja ki volt kapcsolva. Még kétszer próbálkoztam, de hiába. Örült féltékenység lett úrrá rajtam. Mérgemben és tehetetlenségemben kikapcsoltam én is, és bevágtam a fiókba.

3.

Első ünnepen Ottiék és Pityuék jöttek át hozzánk ebédre, másnap Pityuéknál - Bakonycsúcon - volt összejövétel. Ide anyu nem jött velünk. Ebéd után kimentünk szánkózni, majd társasoztunk, beszélgettünk. Alig voltam képes uralkodni rossz kedvemen. Ancsurka - Gyuri neje - sejtetett valamit, aranyosan faggatott, vizsgáztalगतott.

Sötétedés előtt indultunk le, hogy a jegesedést elkerüljük. Majdnem elájultam, Viktor ott állt a kapunkban. Amikor kiszálltam a kocsiból, ridegen közölte, beszélni akar velem négyszemközt. Elkecseregetett düh dolgozott bennem. A szobámba mentünk egyenesen.

- Mit tartogatsz még a tarsolyodban? Hogy kerülsz ide? - támadtam le, az ajtót becsukva.
- Azt mondd meg, mit csináljak veled? Esküszöm, megőrjítesz! - ült le. - Hol van a telefonod?
- A francban. Nem érdekel az sem... meg... áhh... Hagyjuk! - sírtam el magamat.
- Azonnal vedd elő, és kapcsold be! - emelte meg kissé a hangját.
- Ha agyonütsz, sem érdekel. Viktor, én ezt nem csinálom tovább. Hetente veszünk össze valamin.
- Hol van az az átkozott telefon? - ugrott fel, tajtékozva a dühtől, fogta meg a karomat.
- Üss meg! Egyszer megteheted - álltam mozdulatlanul.
- Esküszöm, megőrültél, de engem is diliházba juttatsz.

Elengedett, ledobta magát a fotelbe, két tenyerébe támasztotta a fejét, és zihálva vette a levegőt. Megijedtem, hogy rosszul van. Odamentem hozzá, megfogtam a kezét, de meg sem mozdult.

- Viktor... Vikó... rosszul vagy? Hallod, szólj már valamit!
- Minek. Semmi értelme. Marha vagyok, hogy iderohantam, mint egy örült. Elment a maradék eszem is. Azt hittem, te leszel a megoldás a jövőmre, de megfeszülhetek, te akkor is eltaszítasz, kizársz az életemből.
- Nem akarlak kizárni. Te hagytál kétségek között tegnapelőtt este, és azóta sem tudom, hova tűntél, ki csegetett - ültem zokogva az ölébe.
- Hogy az úristenben tudhatnád, ha még arra sem voltál hajlandó, hogy bekapcsolva hagyd azt az átkozott telefont, hátha az a barom magyarázatot ad rá, mi történt!
- Tegnap délelőtt tíz óráig hívogattalak, végig ki voltál kapcsolva. Meddig kellett volna várnom?

- Amíg fel nem hívlak. Szíve, én nem akarom ezt a kegyetlen játszmát veled. Nem akarom, érted? Nekem fel kell nevelnem a két kicsi gyerekeket. Nagy szerencse, hogy tegnap nem voltak velem, mert alkalmatlan voltam minden emberi kapcsolatra. Anyám kétszer jött át, hogy tartsak velük, de nem érdekelt sem a család, sem az ebéd. Ma délben teljes önkívületi állapotban ültem kocsiba, és mint egy eszelős nyomtam a gázt. Mindezt miért? Mondd, miért? Azért, hogy még annyit sem érhettem el veled, hogy bekapcsolod azt a rohadt telefont! - emelte meg elkecseregetetten a hangját.

Átöleltem, simogattam. Elővettem, bekapcsoltam. Isten tudja, hány SMS tódult elém. Az elsőben leírta, hogy Nielka magára rántotta a karácsonyfát. Semmi baja nem lett az ijedtségen kívül, de egész éjszaka a karjában sétált vele. Amikor fáradtan ledőlt az ágyra, Danika feküdt a hasára sírva. Hajnali hat órakor normalizálódott a helyzet. Fél tizenegykor ébredt fel, kereste a telefonját, hogy felhívjon. A szőnyeg alatt találta meg kikapcsolva. Majd egyre elkecseregettebb, feldúltabb hangvételűek sorakoztak. Pokoli rosszul éreztem magamat a bőrömben. Az utolsót délben írta, nem bírja tovább, kocsiba ül, és utánam jön.

- Vikókám édes, mit mondhatok minderre? Igazad van, ha ezek után szóba sem állsz velem. Örült féltékenységekben zárkóztam el. Mondhatnám, pocsék volt az én hangulatom is, ami igaz, de igazságtalan voltam veled. Folyamatosan az járt a fejemben, biztosan Bella ment hozzátok, és kibékültetek, ha még a telefont is kikapcsolva tartod - zokogtam akadozva. -

Szörnyen fáj, hogy mire behódolnék az akaratodnak, téged is kiábrándítottalak magamból. Nem akarom sajnáltatni magamat, mert borzalmasan gyűlölöm, amit tettem. Elfogadom a sors büntetését, vállalom a döntésedet - álltam fel.

Átkarolta a derekamat, rám nézett mély szomorúsággal, és egészen halkan beszélt:

- Amikor ideértem, és anyukád közölte, nem vagy itthon, úgy éreztem, vissza kéne fordulnom. Hidd el, megtettem volna, ha képes lettem volna rá, mert örültül fáj, hogy én szenvedek a hiányodtól, az elzárkózásodtól, te pedig gondtalanul szórakozol. Persze, azonnal lecsillapodtam, amikor nekem támadt, milyen jogon teszem tönkre az életedet. Miért nem keresek magamhoz való nőt, aki legalább olyan tapasztalt, mint én vagyok. Magából kivetközve ordított velem, menjek haza a fenébe, hagyjalak téged békén. Bocsánatot kértem tőle, amiért csak úgy beállítottam. Kértem, hallgasson meg, mielőtt kidob a házból. Elmeséltem neki a történetünket. Azzal fejeztem be, higgye el, nem alkalmi kapcsolatra vágyom veled, és nem rajtam múlik, hogy anyakönyvvézető elé vezesselek. Állt velem szemben, arca szelíddé változott, szeme könnybe lábadt, és annyit mondott halkan, üljek le és várjalak meg, még sötétedés előtt hazajöttek. Ezt követően békésen beszélgettünk. Mondd, hogy könnyörögjek neked, fejezzük be ezt az önpusztító örületet. Fogadd el, imádlak, veled akarom leélni az életemet, nem mással. Fáj, mégis ki kell mondanom, utolsó esélyt adok magunknak. Ha nem megy, nem fogom erőltetni - vont vissza az ölébe.

Képtelen voltam megszólalni. Örültem szégyelltem magamat. A mellkasára borultam, görcsös zokogás rázta a testemet. Magához ölelt, szótlánul simogatott. Majd ismét ő szólalt meg:

- Azt kérdezted, ki csengetett. Fogalmam sincs. Nielka úgy visított, sikítózott ijedtében, hogy ha hiszed, ha nem, én nem azzal foglalkoztam, ki áll az ajtó előtt. Próbálgatni megnyugodni, és gondold át, mit akarsz. Hogyan tovább? Ha velem akarsz jönni, indulnunk kell. Holnap reggel megyek Danikáékért. Átviszem őket a keresztanyjukhoz Szentendrére. Hetek óta nem látták őket, dühösek rám ezért. Utána miénk lehetne a nap. Holnapután anyuék viszik őket a Mátrába, másodikán este megyek értük. Ez idő alatt felmehetnénk a Bükkbe, de semmire nem beszéllek rá, döntened neked kell.

Mélyen lélegeztem, hogy meg tudjak szólalni. Akadozva törtek fel belőlem a szavak.

- Veled megyek, és esküvel fogadom, nem állok ellen az akaratodnak. Vikó, az életemnél jobban szeretlek én is. Akkor is, ha képtelen vagyok kimutatni, normálisan viselkedni. Nem tudnék lemondani rólad.

- Akkor közöld anyukáddal, mire jutottunk, mert tudja, hogy válaszút elé állítalak.

Hozzásimultam, és addig puszilgattam, amíg ajkunk egymásba nem forrhatott.

- Szimmettkém, ez az utolsó alku, amit a kapcsolatunkban elfogadok. Mikor költözől hozzám?

- Ebben a pillanatban ne kelljen válaszolnom.

- Mondd, miért tartasz fent magadnak menekülési útvonalat?

- Tűzrendészeti okokból - pusztítottam meg a könnyeimen át. - Sajnos te egy hülye lelkiismereti gondokkal küszködő, idéltlen csajba szerettél bele.

- Oké... oké, ismerlek, jómadár - nyúlt a pulóverem alá. - Nyugi-nyugi, csak ellenőrzést tartok, megvan-e mindened hiánytalanul, de otthon megbűnhődsz mindenért. Vegyél érzékeny búcsút mindenkitől, mert utoljára láthatnak kislányosan vékonyka termetűnek. Majd adok én neked rakoncátlankodni! - Jesszusom! Vikó... Nem szeretnék gömbölyödő hassal a pap elé állni.

- Túl sok a kisasszony óhaja. Oké, az utolsó kérés jogán még ebben is engedek, de benyújtom a számlát, abban biztos lehetsz! Amíg magamra hagytál, a jövőnket terveztem, de erről majd később. Nehéz eset vagy, te Gyöngy Szimonetta. A szíved vajból van, tudom, hogy imádsz, de az agyadtól mindig lesz félnivalóm.

- Nem lesz. Meglátod, be tudok én hódolni, ha a boldogságom a tét. Ma nagyon rám ijesztettél.

- Tehetetlennek éreztem magamat. Csapjunk a lovak közé, rakoncátlan szerelmem, nem szeretnék túl későn hazaérni.

TIZENHARMADIK FEJEZET

ANYUKÁVÁ AVANZSÁLÓDTAM

1.

A kocsiban hallgatagon ültünk egymás mellett, csak a motor duruzsolása hallatszott. Azon kaptam magamat, könnyzsákjaim újból megnyitották csatornáikat. Viktor a tükörből figyelt, majd az ölemben tartott kezemre tette a kezét:

- Mi jár a fejedben, kiscicám? Mitől keseredtél el?

- A történetektől... a komolyságotól... a jövőtől.

- Konkrétabban?

- Kapcsolatunknak ebben a szakaszában kéne a legboldogabbaknak lennünk. Ezzel szemben mi hajbakapunk minden apróságon, mert mindkettőnk természetébe kódolva van a türelmetlenség, a féltékenység, a pánikolás, és esélyt sem látok rá, hogy ez változhatna. Márpedig abban igazad van, így nem működhet hosszútávon, mert mindkettőnket felőrli a kegyetlen játszma.

- Meglátod, amint rendeződik a magánéletünk, lenyugszunk.

- Vikókám, az élet mindig produkál félreérthető, nehezen átlátható dolgokat.

- Hát persze, de ha együtt élünk, azonnal megbeszélhetünk mindent, nem kell napokig magunkban hordoznunk a tüskéket.

- Nem tudom. Kezd gombóccá csomósodni bennem a félelem.

- Nagyon rád ijesztettem, bocsáss meg! Kétségbeesésig kiborultam, de hidd el, nem tudnék lemondani rólad.

- Meddig? Mondd, édes Vikókám, meddig?

- Soha! Ebben olyan biztos lehetsz, mint ahogy itt ülünk egymás mellett, hiszen miattad borultam ki, attól rettegve, hogy nem jössz haza velem. Kezd meggyőződésemmé válni, nem érzed magadat biztonságban, és átmeneti állapotnak tartod a jelenedet. Téged mágnesként vonz vissza a falu, a család.

- Abban igazad van, anyukám már-már elviselhetetlen természetén kívül azért jöttem el, mert teljes létbizonytalanságban éltem, és reménytelennek tűnt, hogy belátható időn belül találok a végzettségemnek megfelelő munkát, de amióta Pesten vagyok, jól érzem magamat a bőrömben, nekem ebben a légtérben a helyem, már csak a magánéletemnek kell rendeződnie.

- Ennek érdekében most azt szeretném, ha reggel vihetnélek haza, mielőtt a pöttömökért megyek.

- Legyen úgy.

- Szímet drága, ez nem válasz. Tudom, nem kegyet gyakorolsz, de akkor is határozott döntést várok tőled.

- Semmi kifogásom az elképzelésed ellen, csupán a fejtegetésekre túlzottan leegyszerűsítetted a reagálásodat. Te sem gondolhatod úgy, hogy a jövőm rendezése egy éjszakán múlik.

- Kezdetnek nem lenne rossz, ha végre rászánnád magadat a költözésre.

Leparkolt a ház előtt, a vállamat átfogva mentünk fel a lakásába.

- Oltári a rendetlenség, de élni nem volt kedvem, nem hogy rendet rakni. Különben is dühös vagyok ezért a sok kacatért - tolta félre türelmetlenül a játékok halmazát.

- Velük mi bajod? Gondolom, karácsonyra kapták őket a kicsik.

- Hát persze. A legegyszerűbb bemenni az első játékboltba, megvenni talán a legdrágább akármit, és le van tudva a szeretet, a gondoskodás. Veled változtatni fogunk ezen. Játékok helyett közös programokat fogunk csinálni, ami maradandó élményt nyújt, nem csak a gyerekeinknek, de nekünk is. Mit gondolsz, mennyibe került ez a BKV kollekciócsoda Bellának? - bökött rá a fél szobát elfoglaló autóbusz, trolibusz, villamos tökéletes mására.

- Fogalmam sincs.

- Nem volt nekem sem, de direkt utánanéztam: több, mint 25.000 forint.

- Atya ég! Ilyen kicsi gyerekeknek ekkora értéket!

- Naná! Harmadlagos, hogy heteken belül megunt kacat lesz. Fő az, hogy lehet vele dicsekedni neki is, Dancsikának is. Én meg öszüljek bele, hogy értékítélete legyen felnőttkorában.

- Hmm... Ez bizony igaz. Nekem nem sok játékom volt, de mind megvan, szinte újszerű állapotban. Végül is mikor hozta el?

- Én hoztam el, amikor elmentem Danikáéért a nagyszüleihez.

- Na, jól van, ne dohogj már, drága morgókám - öleltem át.

- Oké... Vacsorázzunk, két nap után kezdek éhes lenni.

- Fel kéne hozni a kocsiból a hűtőtáskákat, tele vannak kész kajával.

- Az van itt is bőven, csak győzzem majd elfogyasztani - sietett ki a lakásból.

Tetszett, hogy minden ajtó nyitva volt. A helyiségek egytől egyig szép világos bútorzatúak voltak. Egyik szobában piros, a másikban kék és piros cirmos mintájú szőnyeg, ami csuda hangulatossá tette az összehatást. A lépcsőt is piros, kék, sárga mintás szőnyeg borította. Felmentem. Érdekes volt föntről körülnézni. Az egy légtérben kitérő lakás hívogatóan barátságos volt. Észre sem vettem, Viktor mikor lopózott fel, de majdnem felsikítottam, amikor karjába kapott, és a szobájába vitt. Ijedtemben kapálóztam, aminek következtében a vastag, puha szőnyegen landoltunk. Viktor telhetetlenül csókolt, simogatott vetkőztetés közben.

- Mintha az imént éhségről panaszkodtál volna - csiklandoztam kacagva.

- Pontosan azt szeretném csillapítani. Ki akarok ölelni, csókolni belőled minden félelmet. Most megtorlom az összes bűnöd! Addig nem szállok le rólad, amíg esküvel nem fogadod, amint lehet, anyakönyvvezető elé jössz velem.

- Fhhúú, te... Jaj, mit teszel velem... különben is, hol marad az előjáték?

- Elvitte a kiscica... Kell is nekünk előjáték... Már Bakonyzugban árulkodott a remegő tested.

- Hát mit tehetett volna mást az izgő-mozgó rudfid árnyékában?

- Mondhatta volna a tulajdonosa, veszekedés helyett nyugtass meg! Mikor érem el veled, hogy merj kezdeményezni?

- Soha. Imádom a kényeztetésedet! Ne is várd, hogy erről lemondok! - fonódtam rá kacagva.

- Az ugye már mellékes, hogy én is vágyom a tiédre?

- Nem, de egyelőre legalábbis be kell érned azzal, hogy minden mozdulatod, arcizmod rándulását figyelem.

- Beérem, örült jólesik. Különb is, amíg ilyen vad szenvedélyt tudunk kiváltani egymásból, nem lehet panaszra okom.

Nem tudom, hova vitt volna szenvedélyünk, ha meg nem szólal a mobilja. Összereztem, ijedten kapaszkodtam bele.

- Ezért megtorlás jár, de előbb nyugtassuk meg anyukámat, itt vagyunk, semmi bajom - tornázott velem az asztalhoz.

A beszélgetés egy másnapi ebédmeghívással fejeződött be. Fergeteges éjszakát töltöttünk együtt. Rengeteget beszélgettünk, mígnem azon kaptuk magunkat, mások új napot kezdenek, amíg mi nagy nehezen tudjuk csak befejezni az előzőt. Aludnunk azért csak kellett valamennyit, elvégre a bemutatkozó látogatáson illik fittnek lennem.

Viktornak közvetlen, barátságos szülei, szeretnivaló tesói vannak. Remekül éreztem magamat. Ebéd közben alaposan megismerhettem a szülei házasságának történetét, Viktor gyerekkorát. „En bloc” az egész addigi életüket. Anyukája azzal fejezte be, drukoltak, hogy Viktor sikerrel járjon, visszajöjjen vele. Majd felém fordulva folytatta:

- Köszönjük neked is, angyalom! Hidd el, megértelek, ha időnként elbizonytalanodsz. Nem egyszerű történet a tiétek. Nehéz lehet megbirkózni a gondolattal, a ma még csaknem gyereklány egyik pillanatról a másikra kell, hogy kétgyerekes anyukává váljon. Ha nem a fiamról lenne szó, és nem tudnám, rajongásig szeret téged, szinte amióta ismer, első lennék, aki lebeszelnélek erről a házasságról. Ne érezd magad rosszul attól, amit mondani fogok, mert a helyedben én sem lettem volna okosabb, de borzalmas karácsonyunk volt Viktor szenvedése láttán. A poklok kínját éltem át, amikor felhívott Fehérvár környékéről, és közölte, elmegy érted, mert belepusztul a hiányodba. Nem vagyok vallásos, de imádkoztam, nehogy baja essen abban az állapotában. Higgy nekem, kislányom, anyai szívem még soha nem csalt meg, biztosan érzem, boldog jövő vár rátok.

- Nagyon sajnálom a történeteket. Sokkal előbb megszerettem őt, mint ahogy mellette döntöttem. Félttem a rossz tapasztalataim miatt, de nem tehettem mást, mert az életemnél többet jelent nekem. Jól tetszik látni, nagy lelki csatát vívtam magammal, de nem a két kicsi miatt. Őket máris szeretem. Bella jelenléte, valamint az, hogy Vikó a főnököm, visszatartott a döntésemben. Rengeteg gondunk, konfliktusunk van ezekből adódóan, amire nincs jó megoldás. Rosszulesik háritani az összeköltözésünkre tett ajánlatát, mert érzelmileg én is erre vágyom, de ezzel szerintem még bonyolultabbá tennénk az egyébként is lehetetlen helyzetünket.

- Elfogadom az álláspontodat, ha mielőbb összeházasodunk - fogta át Viktor a vállamat.

- Ha semmi, a tegnap délután meggyőzött, semmiben nem fogok ellened szegülni. Ezerszer kérek tőled és a szüleidtől elnézést a történetekért - gördült végig az arcomon egy könnycsepp.

- Félre a könnyekkel, kicsi síró baba - simította meg az arcomat.

- Most, hogy Szimettkét megismertem, kettőtök felől nincs miért aggódnunk - szólalt meg Rózsa néni. - De Bella valóban komoly gond. Mindenben a segítségekre leszünk. Összefogással talán legyőzhetjük őt.

2.

Egész délután hatalmas pelyhekben hullott a hó. Bár nem lenne büntetés az sem, ha Pesten szilvesztereznénk, de vágytam fel a Bükkbe. Reggel azzal vágtunk neki, legfeljebb körbemegyünk az autópályán. Viktor, szokásától eltérően, hallgatagon vezetett. Hogy szóra bírjam, ki-kitekintettem a havas tájra:

- Azok ott előttünk már a Mátra csúcsai?

- Igen. Klassz helyek vannak ott is. Nyáron felruccanhatnánk anyuék üdülőjébe, és bejárlhatnánk a szebb helyeket.

- Benne vagyok. Úgy látszik, nem hiába vagyok én bakonyi lány, imádom a hegyeket. Vikókám, hol jár az eszed, nem is rám figyelsz.

- Szerinted kire, ha nem rád?

- Ezt szeretném én is tudni. Mióta elindultunk, hallgataggá váltál.

- Danika foglalkoztat. Mióta hazahoztam Belláéktól, azért nyafog, intézzem el, hogy ne kelljen többé elmennie ahhoz a másik anyukához, mert mindig ráfogja, hogy rossz, és elveri a fenekét. Azon töröm a fejemet, hogy tilthatnám el úgy, hogy ne lehessen belekötni.

- Van pár pszichológus ismerősöm, ha gondolod, beszélünk velük, mit lehet ilyen helyzetben tenni, de mi az, hogy másik anyuka?

- Első számú anyukává léptél elő az életében.

- Ejha! Ezt meg minek köszönhetem?

- Minden bizonnyal a sok-sok kedvességnek, simogatásnak, puszinak, amit eddig kapott tőled. Biz isten megatottam, amikor azt mondta Nielkának: „szerintem Obini nagyon olyan, mintha az anyukánk lenne. Ha jön hozzánk, neki mondjuk, hogy anyuka, ne annak a másíknak.”

- Na jól van, ne itasd az egereket, drága anyuka! Hogy szavam ne felejtsem, nekem is az jár a fejemben, szakemberhez kéne fordulni.

- Oké, majd meglátjuk, milyen ötletekkel állnak elő - mondtam szívgva.

Kínéztem az ablakon. Meglepetten állapítottam meg:

- Nézd, erre még hó sincs.

- Érdekes, pedig mindjárt Fellegváron vagyunk. Remek, így legalább egy órával előbb érünk.

Felkanyarodott a szerpentinre. Nem volt jó ötlet, mert félúttól nemcsak havas és síkos volt az út, de hatalmas pelyhekben kezdett hullani. Vikornak igencsak bele kellett kapaszkodnia a kormányba, hogy irányban tudja tartani a kocsit. Láttam, gyöngyözik a homloka.

- Kár, hogy nincs gyakorlatom, szívesen átvinném a vezetést, hogy pihenhes.

- Neked van jogosítványod? - kérdezte csodálkozva.

- Igen. Tavalý karácsonyra Otti befizetett egy autós iskolába. De kocsí híján sajnos gyakorlásra nem volt lehetőségem.

- Mondd csak, mikor szándékoztad volna tudomásomra hozni?

- Most - nevettem el magamat. - Lehet, hogy nem hiszed, de eddig eszembe sem jutott előhozakodni vele. Ne nézz ilyen szigorúan rám, mert elbujdokolok előled egy barlang mélyébe, aztán sírhatsz utánam!

- Most bátran biztatlak, parancsolj! Két lépéssel utolérlek, beledoblak a hóba, és amit kapsz, nem köszönöd meg.

- Dehogynem! Eddig még úgy is csak kósza ígéret volt részedről hóban szeretkezni - kajánkodtam vele.

- Ha nem féltenelek annyira, nem sokáig dicsekedhetnél ezzel. Azért vannak enélkül is ötleteim, úgyszólván biztos lehetsz benne, az öt nap alatt kiszeded belőled minden titkodat.

- Oké, csak a veszekedést felejtsük el örökre.

- Velem lehet alkudni. Majd megmutatom én neked, hogy kell a nézeteltéréseket tisztázni. Ott teszek magamévá, ahol vitázni támad kedved.

Az udvaron, teraszon félméteres hó fogadott bennünket. Viktornak mindenekelőtt a hólapátot kellett munkába állítania. Amíg a ház felmelegedett, behordtuk a temérdek cuccot, kipakoltuk.

- Vacsizunk, és törlesztek, te rossz gyerek! - csókolt meg.

- Én meg jól pedofilnak nézlek - kacagtam jókedvűen. - Mit gondolsz, én nem maradtam adósod? - nyújtottam ki rá a nyelvem, amit azonnal csókra váltott.

Nem tréfált, vacsora után karjába kapott, és felszaladt velem az emeletre.

Másnap reggel döbbsen láttuk, az erkélyablak feléig ért a hó. Reggeli után Viktor nagy ügyel-bajjal szabaddá tette az ajtót, hogy ki tudjunk menni. Jól kifáradtunk, mire eltűntettük onnan a hórengeteg nagy részét. Munka közben versenyeztünk, ki tudja messzebbre eldobni a gyúrt hógolyókat. Mondanom sem kell, nem én voltam a nyertes, de remekül szórakoztam.

- Ilyen vidáman még nem takarítottam havat - mondtam, miközben nem győztem betelni a ragyogó napsütésben csillogó, hófödte hegycsúcsokkal, a hópaplanba takarózó hegyoldallal. - Csodálatos érzés incipinci pontocskának tűnni a tájban - simultam hozzá.

- Majd meglátod, nem csak ilyenkor, de tavasztól őszig is varázslatosan szép a környék. Egyszerűen megunhatatlan az állandóan változó színekavalkád, illatorgia. A kilombosodó fák koronái úgy terítik be a fél kertet, mintha az erdőből nőtt volna ki a ház. Nem fázol? - fogta meg a kezemet.

- Én nem, csak a lábam egy kicsit, de ezt a pár lapátnyi munkát már kibírom fél lábon is.

- Szerintem jobb lenne, ha készítenél valami fincsi hamit, amíg leszórom a maradékot.

Szótfogadtam, leszaladtam a földszintre. Hazudnék, ha tagadnám, jólesett a meleg. Mire befőztem húslevest, kisütöttem két adag hasábburgonyát az átsütött húshoz, Viktor is lejött melegedni. Nézett pár percig, majd hozzám jött, átölelt és ajkával az ajkam kereste. Közben keze a pulóverem alá csúszott.

- Hé-kás! Te aztán rámenős fickó vagy! Ki nem hagynál egyetlen lehetőséget sem.

- Áá, dehogy! Érzéki csalódás, amit érzel. Csak a kezemet melegítem fel - csókolt a nyakamba.

- Aha! Ha felmelegedtél, csücsülj asztalhoz, hadd tálaljak, amíg ki nem hűl minden - csiklandoztam meg. - Délután hol folytatjuk?

- Az ágyban. Ki kell pihenni az erkélyt. Pihizés után séta gyanánt csúszkálunk egy jót, hogy megismerd a környéket. A további hótakarítást elnapoljuk holnapra.

A következő négy és fél nap ennek a mánornak a bódulatában telt. Ez idő alatt lassacskán eltűnt a hó a ház körül is. Az erdei sétákról le kellett mondanunk, mert combtővig érő hóban nem volt kedvünk gázolni.

Másodikán délután hihetetlen szomorúsággal jártuk körbe a telket, hogy mindent rendben hagyjunk ott. Ebéd után ültünk kocsiba, mert Viktor időben szeretett volna odaérni a szüleihez a gyerekekért.

- Kicsi Tündérem, rettenetesen nehéz hetek, sajnos lehet, hogy hónapok várnak ránk, de kérve-kérlek, próbáljuk meg kizárni életünkől a féltékenységi jeleneteket.

- Úgy érzem, nem csak testileg, de érzelmileg is sokat erősödtem az elmúlt hetekben. Szerinted mikor kell indulnotok?

- Egyelőre annyit tudok, hétfőn a minisztériumban kell kezdenem, de tájékoztatni foglak mindenről. Amíg itthon leszek, szeretnék minden percet veled tölteni, amit csak lehet. Ugye megígéred, a ma estét nem sírással töltöd?

- Ezt nem nehéz. Lehetőségem sem lesz rá, mert Ági néniéknek még a francia utunk élményeit is csak körvonalakban meséltem el. Hogy a karácsonyról és erről a pár napról említést se tegyek, de reggel mindennél jobban várom a jelentkezésedet.

- Azonnal hívlak, amint megtudom, hogyan tovább.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

NŐI LOGIKA

1.

Mindjárt az első nap azzal indult, bejött Ilike, nagy elnézések közepette az asztalomra rakott egy jó öt centiméter magas dossziékupacot, amit utána hoztak a külsősök, miután karácsony előtt elmentem. Belenéztem, már az első oldal tele volt javítással. Jobbnak láttam vele félrevonulni. Szóltam a lányoknak, ha keresnének, a számítékh teremben vagyok.

A fotószoa ajtaja csak a titkárság felől volt csukva. Minden áthallatszott, ami ott történt. Így lehettem fültanúja egy telefonbeszélgetésnek, amit - Era példáját követve, elítélendő módon - azért rögzítettem diktafonra, mert Ilike köszönéséből megtudtam, Bella hívta. De mint kiderült, rólam is szó volt, ezért tartom fontosnak, hogy pontosan beidézzem:

*

- Helló Bellici!

- Hé-kás, állítsd le magadat! Próbálj meg úgy hadarni, hogy értek is belőle valamit.

- ...

- Vissza az agarakkal! Mikor tehettem volna? Ma jöttünk először.

- ...

- Na bumm, ha nem tudod, hát nem tudod. Te talán az orrára kötöd, mikor merre kujtorogsz?! Még az enyémre sem, pedig kerestelek anyukádéknál is!

- ...

- Csak nem megjött az eszed, és bepasziztál?

- ...

- Na végre! Csakhogy valami jó hír! Aztán ki az áldozat? Mesélj, mikor, hol ismerkedtél meg vele?

- ...

- Nem hiszek én semmit, csak drukkolok. Naná, hogy rád szállt, minden nagy szerelem így kezdődik. Elmondod, kiféle, miféle?

- ...

- Két hónapja, és még csak nem is tettél róla említést? Ez aztán a barátság!

- ...

- Amerikai magyar? Nocsak-nocsak a kis megjátékosnak hogy megszaladt.

- ...

- Nem komolytalankodom én, irigyellek, nem veszed észre?

- ...

- Naná! Elvégre felnőtt emberek vagytok, mit nyavalyogjatok évekig. Ha szimpi, vágj bele, és kész passz!

- ...

- Mennyi időd van a döntésre, meddig marad?

- ...

- Február végéig? Az rengeteg idő.

- ...

- Jaj, Bella, kezdtem örülni, hogy végre mással is foglalkozol, mint Viktorral.

- ...

- Atya-gatya! Aztán mesélj, miért ne vihették volna a nagyszülei őket a Mátrába?

- ...

- Ej-ej, de rövid a memóriád! Te szinte minden alkalommal a szüleidhez nyomtad őket, amikor te voltál a soros velük lenni. Jól tette Tori, ha nem otthon lógatta az orrát. Jó, hogy nem mindjárt magánnyomozóval követteted, hol, merre jár a volt férjed. Jobban tennéd, ha nem rá, hanem az új hódolódra összpontosítanál, nehogy két szék közül a padlón találod magadat... és végre tudomásul vennéd, Viktor magánéletéhez semmi közöd. Ő sem foglalkozik a tieddel.

- ...

- Drága barátném, ez egyéni „szocproblem”.

- ...

- Jaj, Belcsi, hagyj már ezzel a süket dumával! Az a kislány valahonnan vidékről került ide. Szerintem az ünnepekben Pesten sem volt, de meghalni nem ér rá, nemhogy flörtölgetni. Vizsgára készül, ráadásul fél órája adtam be neki egy kazal munkát. A többiekkel ellentétben dolgozott, és nyitva van előtte a francia jegyzete, füzete, szótára.

- ...

- Igen, megvédem, mert ahányszor bemegyek hozzájuk, mindig a helyén ül, és számlálkkal bíbelődik, míg a csajok pletyiznek.

- ...

- Na, ez már nekem sok. Ha nem Szimcsi, akkor Rita? Maradj már békében, amíg teljesen ki nem hozol a béketűrésből! Tudod mit? Ha úgy van, jól teszi. Joga van az élethez. Ne rinyálj már annyit, uncsi a téma! Arról mesélj, mikor mutatod be az új pasidat!

- ...

- Ne játszd az eszedet, hallom a hangodon, nem közömbös neked sem a fickó!

- ...

- Na jó, ebből nekem elég! Kellőképpen felidegeltél, megyek dolgozni. Tedd inkább te is azt, és mindjárt jobban érzed majd magadat, szia!

- ...

*

Szóval rászállt Viktorra, nem nyugszik - állapítottam meg. Meglehetősen felidegesítettek a hallottak. Ittam pár korty teát, sétálással próbáltam lecsillapodni. Ilikét sem hagyta hidegen, ingerülten csapta be a titkárság ajtaját, és ment be hozzánk. Azt hittem, engem keres, de nem hallottam onnan kijönni.

Délben három örömhírral hívott Viktor: az elsőben közölte, reggel beugrott az önkormányzathoz, és óhajom szerint sikerült húsvétra előjegyeztetni magunkat házasságkötésre. Boldogságomban minden bosszúságomról megfeledkeztem. A másik még kedvezőbb volt számunkra: nem tudja pontosan, mikor indulnak, de a héten biztosan nem, mert két kolléga is áldozatául esett az influenza járványnak. Végül azt kérte, hétfőn intézzem úgy a dolgaimat, hogy nála alhassak, mert kedden tízre megy a minisztériumba, és azt szeretné, ha megismételnénk a karácsony előtti akciót, és vele indulnék munkába. A Papír-írószerrel rendezte a csomagösszeállítást, csak Ilikével kell beszélnie, ha áldásomat adom az ötletére. Hát hogyan adtam volna!

Kedden ment minden, mint a karikacsapás. Pechemre Ilike ráért, amint felvitte a sofőr a csomagot, nekilátott kibontani, és kért, legyen segítségére, ne kelljen mindent külön-külön kibogarásznia, mi micsoda. Persze sejtettem, mire megy ki a játék. Sajnos nem tévedtem. Miután végeztünk a felével, kávé készített, és leült velem szembe:

- Ne kapkodjunk a pakolással, lazítsunk kicsit! Kihasznlom az alkalmat, és veled pótolom Tori ígértét, mert azt hiába várom, hogy ő hozzon be képeket a francia utatokról. Láthatod te is, több időt tölt a minisztériumban, mint nálunk. Beszélhetnél róla, hogy zajlik egy konferenciaút. Imádom Franciaországot, mesélj, hol, merre jártatok, amíg kicsit kiszuszogom magamat.

- Én biztosan nem tudok olyan érdekesítően, mint ahogy ezt ő tenné, mert csak a személyes benyomásaimmal szórakoztathatlak.

- Engem abból a szempontból is érdekel.

Elővettem a táskámból az óceán partján, Párizsban készült képeket. Amíg mindegyikről mondtam pár mondatot, szép kis beszámoló kerekedett belőle. Majd ártatlanul megkérdeztem:

- Szerinted mit akarnak a minisztériumban Viktortól?

- Mint minden felfedezett tehetségtől: magukhoz csábítani. Adrienne öröme nem egyszer hívta már magához ez ügyben Viktort a miniszterhelyettes. Gondolom, nehéz eset, mert szereti a munkáját, a maga által kialakított csapatot. Attól tartok, addig fűzik az agyát, amíg kötélnek áll.

- Mi haszna lenne abból Adriennek?

- Annak ellenére, hogy férje és kedvese van, bukik rá. Ha nem náluk van, szinte óránként keresi valami ürüggyel. Nagy ellendrukker vagyok, mert nem volt és nem is lesz több ilyen emberséges főnököm, mint ő. Ráadásul valóban igazi tehetség. De nem azért csempésztelek be, hogy Viktort magasztaljam. Rém kellemetlen megbízásom van, amivel nem értek egyet, de a barátság kötelez. Te ismered Viktor volt feleségét?

- Ha az annak számít, hogy egy este, autó fényszórójánál láttam egyszer, amikor csopvezetőségi után Viktor elkísért a buszhoz, akkor ismerem - nevettem.

- Az nem mondható annak. Mindegy, a lényeg: vissza akarja csábítani. Nem tudom meggyőzni, hülyeség, hiszen Bella hibájából mondták ki annak időszakában a válásukat. Szóval azzal nyúz, szimatoljam ki, van-e valakije, mert az utóbbi hetekben tanúsított viselkedése erre utal.

- Szerinted én tudhatom, igaz van-e, és ki az illető?

- Azt biztosan nem, de hogy létezik-e egyáltalán, azt talán igen. Toritól tudom, de a meséből is kiderült, sokat voltak együtt Párizsban. Gondolom, ha elkötelezett, telefonálgattak egymással.

- A társaságomban nem, de amint tapasztaltam, Viktor szeret a gyerekeiről sztorizgatni. Ebből tudom, a családjával napi kapcsolatban volt. Egyébként valóban mindenhova magával hívott, amiért hálás is voltam neki. Különben kuksolhattam volna a szobámban, amilyen rosszul tájékozodom idegenben.

- A gyerekeken túl magánjellegű dolgokról nem is beszélgettetek?
 - Nem. Úgy tűnt, Viktor is, akárcsak én, zárkózott típus. Legalábbis mindketten beértük annyival, amennyit magunktól mondtunk a magánéletünkről.
 - Hmm... ezt az oldalát jól ismerem. Bella másfél évig a kollégánk volt, akkor barátkoztunk össze. Mióta elváltak, Viktor elmaradt tőlünk. Áhh, hagyjuk a csudába a témát! Mesélj inkább arról, milyen élményeid vannak a konferenciával kapcsolatban!
 - Csuda izgalmas volt! Borzalmasan fárasztóak voltak a délelőtti négyórás előadások, majd utána az estébe nyúló fakultációk. Ez utóbbin voltak sikereim, több témához is hozzászóltam. Rengeteget jegyzeteltem. Elég nehéz átfogó képet adni. Először ültem repülőn, először voltam külföldön. Semmi túlzás nincs benne, lenyűgöző volt a sok-sok látnivaló, feldolgozhatatlan a rám zúduló temérdek információhalmaz.
 - Gondolom, most is, mint máskor, sok ismerőse volt Viktornak.
 - Sokakkal üdvözölték egymást, de mindenkinek megvolt a maga társasága.
- Törtem a fejemet, mivel tudnám észrevétlenül más irányba terelni a szót, mert kezdtem ideges lenni.
- Hogy teltek az ünnepek? - vágtam ki magamat.
 - Mit mondjak... végül is elteltek. Kicsit csalódott voltam, mert a múlt nyáron Viktor beígérte, megtanít síelni. Most lett volna rá alkalmam, de szóba sem hozta.
 - Nekem arról lelkendezett, mennyit fog szánkózni, hógolyózni a szavaival élve: a „kicsi törpikéivel”.
 - Bella elmondása szerint velük volt a legkevesebbet. A fia négy éves lesz februárban, ő mesélte, a keresztanyjuknál voltak, és a nagyszüleivel a Mátrában. Te hol töltötted az ünnepeket?
 - Otthon, Bakonyzugban. Remek volt és fárasztó. A bátyám tizenegy éve disszidált, most jöttek először haza a családjával. Van egy ötéves kislány és egy kétéves kislánya. Tündérik, de borzasztóan fárasztóak. Állandóan mesélnem és játszanom kellett velük.
 - Látom, az órád figyeled. Talán sietsz valahova?
 - Igen, dolgozni - nevettem. - Nem fejeztem be még a tegnapi penzumot sem, és csütörtökön, pénteken szabin leszek.
 - Gondolom, tanulni fogsz. Érdekelne, hogy vizsgázol majd. Na jó, nem rabolom tovább az idődet, még a sarkamra lép a főnök, amiért miattam lógsz - kacagott. - Küldd be Erikát, légy szíves, vele folytatom a pakolást!

2.

A szerdát szeretném meg nem történné tenni. Rám esett a választás, én vittem ki az anyagot a külsősöknek. Nem örültem neki, mert este azzal köszönt el Viktor, napközben hív. Siettem vissza. Megtorpantam, amint a folyosóra léptem. Bella ment be Viktorral és a két kicsivel a titkárságra. Naná, hogy azonnal felkaptam az agyvizet. Hol találkozhattak? Miért jöttek ide együtt? Ilyen és ehhez hasonló kérdések tódultak agyamba. Próbáltam menteni Viktort, de semmi elfogadható indok nem jutott eszembe.

Épp csak köszöntem a lányoknak, leültem a helyemre. Dolgozni képtelen lettem volna, magamba zárkoztam hát. Hiába, mert a csajok is róluk beszéltek. Zsóka szerint Bella a legjobb úton jár a béküléshez, amit Szilvi azzal erősített meg, látta őket, amikor a parkolóban találkoztak, Bella csupa mosoly volt.

- Nézzétek! - kiáltott fel Ancsika. - Ott mennek, jaj, de édesek!

- Ez igen! Bár fordítva illene, de Viktor viszi a két lurkót, Bella követi őket - tolmácsolta a látottakat.

Engem a fene evett, alig tudtam visszafojtani a sírást. Lementünk ebédelni. Ott pedig Péter boldogított. Szerencsétlenségemre mellettem volt üres szék, megkérdezte a lányokat, odaülhet-e? Naná, hogy azonnal szóba elegyedett velem. Ha már így esett, gondoltam, véget vetek a találkozgatásoknak. Arról tartottam kiselőadást, kibékültem a volt barátommal, ami eljegyzéssel végződött. Kis hallgatás után megkérdezte:

- Ha menyasszony vagy, miért nem hordod a gyűrűt?

Majdnem zavarba jöttem az ügyetlen hazugságomtól, de sikerült kivágnom magamat belőle.

- Azzal a feltétellel mentem bele, egy év próbaidőt adok neki. Ha ez alatt működik köztünk a dolog, és hűséges tud lenni hozzám a jelen körülmények között, beszélgethetünk a folytatásról. A gyűrű nálam van, de hordani csak a próbaidő után fogom.

- Különleges lány vagy te. Ha szabad, a véleményem is elmondom.

- Sejtem, de mondd!

- Remélem, jól sejtet, butaságnak tartom. A mondás is azt tartja: felmelegítve a káposzta sem jó. De miből gondolod, hogy hűséges lesz hozzád? Te itt vagy, ő ott, azt csinál, amit akar.

- Arról az apróságról feledkezel meg, én egy kis faluból jöttem, ahol mindenki ismer mindenkiket. Tuti, hogy én leszek az első, aki megtudja, ha félrelép.

- Oké, talán kicsit jobb a szitu, de én biztosan nem mennék bele ilyesmibe - mondta, miközben felértünk a másodikra.

Elköszöntem tőle, és a lányokkal tartottam. Magam elé vettem a számlákat, de képtelen voltam koncentrálni. Fogtam a mobilom, rácsengettem Viktorra. Közölte velem az automata, a hívott szám nem kapcsolható, próbáljam meg később hívni. Elkecseregettem a táskámba - szóval mégis csak van alapja a történeteknek - gondoltam.

Munkaidő végén újból próbálkoztam, hasonló eredménnyel. Hazamentem, ledobtam a táskámat, kabátomat, ledőltem és hagytam, hadd legyen úrrá rajtam a keserűségem. Szerettem volna meghalni. Elmúlt nyolc óra, amikor megszólalt a Török induló. Dühroham fogott el. Háromszor nyomtam ki, negyedszer is hívott. Az idegességemet a mobilomon töltöttem ki, földhöz vágтам. Szanaszét röpködtek az alkatrészek a szőnyegen. Nem telt bele fél óra, csengettek. Biztos voltam benne, csak ő lehet. Felindulásomban át akartam menni Ági néniékhez, de tudtam, ha nem engedem be, ott fog keresni. Befogtam a fületem, dúltam-fúltam magamban: nem érdekel, nem fogom beengedni, hagyjon engem békén! Menjen oda, ahol eddig volt! Rátapadt a csengőgombra, nyomta, mint az örült. Kinyitottam a kis kémlelőt, közöltem, jobb lesz, ha elmegy, nem engedem be.

- Azonnal nyisd ki, mert esküszöm, rád töröm az ajtót! - mondta remegve az idegességtől.

- Törd, mit bánom én, engem hagyj békén!

- Szimett, nem mozdulok innen, amíg be nem engedsz!

Épp hogy fordult a kulcs a zárban, benyitott. Megfogta a karomat:

- Megint megőrültél?
 - Legalábbis közel vagyok hozzá - rántottam ki magam a kezéből.
 - Szimett, miért cirkuszosz ismét azzal az átkozott telefonnal, miért nyomtál ki?! Miért kapcsolod ki?!
 - Nem kapcsoltam ki.
 - Áá, dehogy, csak a hülye automata akart engem félrevezetni, ugye?
 - Parancsolj, ott van a műved - mutattam a szőnyegre.
- Döbbsenten nézte a szerkesztői hullott darabokat, majd engem. Végül kínjában elnevette magát:
- Megint megbolondult az én kis szerelmem? - akart átölelni, de ellöktem magamtól.
- Féltérugdosva a telefon darabjait, idegesen rohangált, majd megállt előttem:
- Lennél hajlandó elmondani, mit láttál? Mit tudsz a délután történeteiről?
 - Épp eleget. A részleteket te ismered jobban, engem ezek után hidegen hagy.
 - Mit ígértél karácsony másnapján?
 - Azt biztosan nem, hogy asszisztálok a békülésekhez - sírtam el magamat.
- Leült, ingerülten az ölébe vont, és gyengéd határozottsággal lefogott, hogy mozdulni sem tudtam.
- Itt maradsz, és végighallgatsz, mert összetörlek!
 - Törj össze, a fölösleges magyarázkodások akkor sem érdekelnek.
 - Egyetlen momentumban vagyok hibás. Meglepetést akartam szerezni, azért nem hívtalak fel, hogy délutánra bemegyek a céghez, és utána együtt lehetünk volna holnap reggelig, mert anyuval megbeszéltem, menjen a kicsikért. Tessék, hívd fel őt, igazat mondok-e.
 - Na, ezt már nem! Ha nem hinnék, sem aláznám meg a kapcsolatunkat ilyen alantas dolgokkal!
 - Szimett, kérek, ne fordulj el tőlem! Szóval így történt, hogy nem én neked, hanem Bella szerzett meglepetést nekem. Előtte kanyarodott be a gyerekekkel a parkolóba.
 - Igen, és boldog mosollyal üdvözölt.
 - Te láttad a történeteket?
 - Nem, de Szilvi volt kedves Zsókat megerősíteni, szépen alakul Bella békülési elképzelése.
 - Na igen, próbálkozik, de nem sokáig. Tisztázni akartam vele, hogy kerül oda a gyerekekkel, de a két pöttöm bömbölt, Bella játszott az eszéért, jobbnak láttam mielőbb lerendezni Ilikével a hivatalos otlétemet, és elhúzni onnan a csudába. De mondd már el, te mit láttál?
 - Utánatok léptem be a folyosóra, és néztem végig a családi idillt, mint mentek be a titkárságra. A többi pedig, mint említettem, Zsóka, Szilvi és Ancsika tolmácsolásából tudom.
 - Ilikével megbeszéltem, pakolja össze az asztalomon felgyülemlett aktákat, hogy magammal hozhassam. Bella azért hozta el a kicsiket a megőrzőből, mert pszichológushoz akarta őket vinni, hogy bebizonyítsa, az én papírom elfogultság alapján készült, mert igenis ragaszkodnak hozzá Danikáék. Közöltem vele, ha az orvosi igazolásomat nem tartja hitelesnek, a bíróságot fogom megkérni, jelöljön ki független szakembert, aki elbeszélget Danikával.

- Nem tudom, te hogy viszonyulnál hozzám, ha neked kellett volna végighallgatnod a lányokat, mint gyönyörködtek bennetek, amint átvonultatok a parkolóban.
 - Szimmetkém, édesem, ne legyél igazságtalan! Igaz, nem balhéztam, de ismerhetnél annyira, utálok a családi életem a plénum elé vinni. Vagy inkább hiszel továbbra is a látottaknak, hallottaknak, mint nekem?
 - Nem tudom - morcoskodtam.
 - De igen, tudod. Nézz a szemembe, és hallani szeretném a válaszodat!
 - Nincs válaszom, mert a történet után hívtalak, és ki volt kapcsolva a telefonod.
 - Ez igaz, de állj... állj! Kikapcsoltam, mert miután szétváltak útjaink Bellával, állandóan hívogatott, de mielőtt megtettem, szólni akartam neked, de kétszer is foglalt volt a telefonod.
 - Azontúl, hogy téged hívtalak, nem beszéltem senkivel. Persze ezt nem tudom bizonyítani, mert az alkatrészek nem beszélnek. Viktor, rettenetesen utálok, hogy mindig meg kell szégyenülnöm.
 - Csak azért, mert hirtelen haragú vagy, és gondolkodás helyett felkapod az agyvizet.
 - Te nem kaptad volna fel a helyemben?
 - De biztosan, és ez inspirálna rá, hogy mielőbb tisztázzuk a kérdést.
 - Hát persze... Mégsem hívtál egész délután.
 - A két sikertelen próbálkozás után vártam, hogy jelentkez. Mivel nem tetted, biztos voltam benne, ismét felhúztad magadat. Gyorsan le akartam zavarni az estét, hogy elaltathassam a pöttömöket, és érted jöhessek. Már kocsiban voltam, amikor hívtalak. Hiszel nekem, te ronda méregzsák?
 - Az vagy te! - öleltem át.
 - Megkérhetlek, öltözz fel, és gyere velem, mert a kicsik egyedül vannak otthon. Bár aludtak, amikor eljöttem, de...
 - Nem értem. Nem azt mondtad, hogy anyukádnál lesznek?
 - De igen. A történetek után azonban lemondtam, mert Danika félt, hogy az anyja ismét elviszi őket, ezért maradtam velük. Na, öltözől végre, kis durcimurcim? - csókolt meg.
- Amíg elkészültem, összeszedegette a telefon darabjait. Kocsiba ültünk. Útközben azért drukkoltam, nehogy felébredjen valamelyik kis gézengúz, és halálra ijedjen, hogy nincs otthon az apuci.

3.

- Nesztelen léptekkel mentünk fel a galériára. Szerencsére édesdeden aludtak mindketten. Becsuktuk a szobánk ajtaját, hogy beszélgethessünk. Viktor hozzám jött, átölelt:
- Ne morcoskodj, mert magamba olvasztalak, ha azonnal át nem ölelsz, vissza nem csókolsz!
 - Olvassz magadba, akkor legalább mindig velem leszel!
 - A csókodra vágyom!

- Jól van na, ne parancsolgass - csókoltam vissza. - Tudom, a hülye, kiállhatatlan természetem lesz a vesztünk, de akkor sem tudom elviselni, ha Bella a közeledben van. Egyszerűen kiborít, és tényleg képtelen vagyok gondolkodni.

- Megértelek. De mit gondolsz, én azért vagyok idegbolond a viszonyulásodtól, mert hidegen hagy a kiborulásod?

- Kellemetlen hírem nekem is van, amitől nem leszel boldog... úgyhogy ne kapkodd el a békülést - fogtam meg a felfedezésre indult kezét.

- Mesélj, legyünk túl a kellemetlenségeken!

Részletesen elmeséltem a Péterrel folytatott beszélgetésünket.

- Azt a fickót egyszer úgys a betonba döngölöm, ha nem hagy békén, de mára elég volt az idegességből - simogatott.

- Szerintem sikerült végleg leszerelnem. Bella meddig kísért benneteket?

- A rakpartig. Ott mi balra, ő jobbra kanyarodott.

- Bánt, hogy rosszkor voltál rossz helyen. Vikókám, boldog akarok lenni veled!

- Mert én veled nem, ugye? - vetköztetett.

- Milyen ürüggyel lógtál meg a minisztériumból?

- Szerencsém volt, a főosztvez-t műsoron kívül hívatta magához a miniszter úr.

- Akkor a holnapot ismét ott töltöd.

- Nem. Holnap vezérigazgatói tanácsülés lesz, amiről nem hiányozhatok. Abban maradtunk a főosztvez-vel, a héten nem megyek többször. Rengeteg a cégnél a restanciám, utazásig rendbe kell tennem a dolgaimat. Elfogadta. Értesítenek majd, mikor indulunk.

- Ilike biztosra veszi, hogy átpártolsz tőlünk oda.

- Ne ám hogy! Ha változtatok, biztos lehetsz benne, olyan megoldást keresek, ahol lehetünk éjjel-nappal együtt.

Néztem a nyúzott arcát, és azon törtem a fejemet, hogy tudnám megkímélni magunkat a botrányainktól. Karjában tartva feküdt velem az ágyra.

- Nincs változás, holnap, holnapután szabin leszel?

- Igen. Nagy tanulást nem csapok, de vizsga előtt rám fér egy kis pihenés. Édesem, mi marakodva éljük le az életünket?

- Nem. Meglátod, ha együtt élünk, minden leegyszerűsödik. Addig pedig csak átrángatjuk magunkat valahogy a komisz heteken. Jut eszembe, reggel szólj, adok neked egy telefont, amíg meggyógyítom a tiedet - fordult fölé.

- Azért, hogy mindig kéznél legyen egy, ha netán besokallok?

- Majd adok én neked besokallást, de hogy nem viszálykodásból, arra mérget vehetsz, kis méregzsák!

Elhallgattunk, mindkettőnk magával ragadott a szenvedély. Panaszra nem lehet okunk, hiszen Viktor majd minden nap megteremti a lehetőséget intimitásra, mégis alig vagyunk képesek betelni egymással. Miután kicsit kipiheltük magunkat, az utazása foglalkoztatott:

- Leltározás közben haza sem jössz?

- Azzal a feltétellel el sem vállaltam volna. A hétvégét veletek töltöm. Pénteken este, legkésőbb szombaton, reggeltől hétfő hajnalig itthon leszek. Ugye, nem kell gyözködjek, ez idő alatt velünk légy?

- Nem. Hány hónapig leszel távol?

- Állítólag hat hét alatt le lehet zavarni. Megígéred, hogy nem féltékenykedsz?

- Az esetben igen, ha tőled is kapok erre fogadalmat.

- Péterre gondolva nehéz, de ígérem, bízom benned! Szimmettkém, mindent megkapunk egymástól, amire vágyunk, ha semmi, ez meg kell, hogy győzzön bennünket az egymás iránti hűségünkről.

Épp aludni akartunk, amikor Danika kétségbeesetten ütötte az ajtót, és kiabált:

- Apuci... Apuci, ugye, én vagyok a te igazi kisfiad? Ugye, nem kértél el engem senkitől? - sírt keservesen.

Viktor fáradt mozdulatokkal kelt fel. Öلبen hozta oda. Leült vele az ágyra:

- Ugye, pici fiam, ezt már sokszor megbeszéltük?

- Igen, tudom, de idejött az a csúnya manó, amelyik nem szeret engemet, és a fülembé súgta, nem te vagy az én apukám.

- Nem hiszed el nekem, hogy elkergettem innen minden rossz manót?

- De elhiszem, csak mégis belejött az alvásomba. Lehet, hogy az a másik anyuka küldte vissza. Tudod, aki mindig megveri a fenekemet, meg még úgy húzogatja a kezemet, hogy fájjon nekem.

- El fogom intézni, hogy az oviból a Rózsa mamán, Guszti papán, Obinin és rajtam kívül ne hozhasson el más. Te pedig ígérd meg, nem jössz el mással.

- De akkor sem, ha az a másik anya akar jönni, én akkor sem jövök ki vele az oviból!

- Helyes! Akkor most alukálsz szépen?

- Igen, csak ide szeretnék feküdni hozzád.

- Nézd, milyen mélyen alszik Obini! Nem sajnálnád felébreszteni?

- De, csak még azt sem tudom, mikor jött ide.

- Én mentem el érte, mert félt ott a kert végében egyedül.

- Akkor fektess Nielkához, nehogy sírjon, ha felébred.

- Rendben van, de vigyázz rá, nehogy megüssd véletlenül.

- Nem, csak megölelem, mert akkor biztosan nem mer visszajönni a rossz manó.

Karjába fektette, simogatta, puszilgatta, amíg álomba nem szenderült. Visszavitte a gyerekszobába. Lehangoltan bújt vissza mellém.

- Tönkre fogja tenni lelkileg az az átkozott nő a kis drágámat - sóhajtozott keserűen.

- Szerintem tartsd be következetesen, amit a két pszichológus tanácsolt. Ne hagyd magad befolyásolni Bella próbálkozásaitól.

- Nem idegesítene a dolog, ha nem kéne hetekre elutaznom. Bár megbeszéltem anyával, hogy Danikát csak akkor engedjék el Bellával, ha menni akar, de tudod, hogy a múltkor is porszem került a gépezetbe apa döntése miatt.

- A kicsikkel kapcsolatban én, mint megoldás, eszedbe sem jutok?
- Nekem ez lenne a legmegnyugtatóbb, de...
- Ahhoz nekem ide kéne költöznöm, és szerinted én ugyebár...
- Hát igen... Lassan hónapok óta könnyörgök miatta.
- Nem félsz, hogy ezt a butaságot leverem rajtad azonnal? - komolyodtam el.
- Ejha! Szóval érezzem magamat fenyegetettségben melletted?
- Naná! Majd megnevellek én! Biz' isten, máskor meggondolod, merj-e engem ledegradálni.
- Hh... Hallottad ezt a hatalmas puffanást? Óriási kő gördült le a szívemről. De mondd csak, kis huncut, kizárólag én vagyok az akadály, hogy eddig nem tetted meg?
- Igen, kizárólag te. Gyűjtögesd csak a rossz pontokat - durcáskodtam.
- Most komolyan kérdezem, mert esküszöm, nem értelek.
- Nem is lehet. Könyveld el, buta női logika. Most két kicsi gyerekről van szó. Velük szemben nem önérzeteskedhetek. Nagy kihívás, de ha melletted döntöttem, ők is hozzám tartoznak. Anyukádnak plusz feladat reggel vinni, délután hozni őket, játszóra menni velük. Na, és ami a legdöntőbb, ott kéne lenniük náluk végig. Vikókám, rendkívüli helyzet rendkívüli megoldást követel.
- Ezek szerint anyuval csak a hétfőt kell lefixálnom?
- Akkor is csak ha későn végzek a vizsgával. Az esetben felhívom majd.
- Imádlak, amiért ilyen simulékony is tudsz lenni. Most már azonban menjünk zuhanyozni, éjfél elmúlt, mindjárt ránk mordul a reggel - csókolt forrón a nyakamba.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

DANIKA

1.

Csütörtök délelőtt kicsit rendbe vágtam a kis otthonomat, mostam, főztem, hogy hétvégén ne kelljen ilyen prózai dolgokkal foglalkoznom. Két óra elmúlt, amikor megszólalt a Török induló.

- Szia Vikó!

- Szia, egyetlenem, nyisd ki, légy szíves az ajtót!

- Hát te hogy kerülsz ide? - engedtem be.

- Beültem a kocsiba, ráparancsoltam, Szimethez! Itt állt meg - ölelt, csókolt önfeledten.

- Na, téényleg...

- Drukkoltam tegnap, rá ne kérdezz, miért hoztam haza a sok melót. Meglepinek szántam, hogy vezérigazgatói után veled leszek, amíg nem kell elutaznom.

- Ez komoly? - sikítottam fel örömömben.

- A legkomolyabb - ült le velem az ölében. - Sőt, elintéztam azt is, Bella többé nem jön be a céghez.

- Mesélj, hogy sikerült?

- Napok óta töpiztem, de megtaláltam rá a megoldást. Az értekezleten szóba hoztam: nem tetszik, hogy az utóbbi hónapokban igencsak megromlott a cégnél a munkamorál. Megnőtt a cigaretta- és ebédidő szünet: amerre járok, vidám, csoportos beszélgetések folynak munka helyett. Lassan traccsparti klubbá alakulunk át. Negatívumként könyvelhetjük el azt is: átjáróház lettünk, ahova az nem jön be, aki nem akar. Felszólalásommal a kollégák előtt nem arattam osztatlan sikert, de a vezér ráharapott mind a két témára, és megkérdezte, javaslatom lenne-e a kivitelezésre? A lógásra vonatkozóan a jutalommegvonás lehetne visszatartóerő. Az idegenek távoltartására pedig egy már régebben felvetődött, de a többség ellenállása miatt elvetett megoldás végrehajtása válhatna be, miszerint: a főbejáraton keresztül közlekednénk. Ott ugyanis csak fényképes igazolvánnyal lehet bejutni. Ez esetben a hátsó lépcsőház kiiktatható, ami emeletenként leválasztható. Így okafogyottá válna a két épületrész lezárása. A vezér elismeréssel, a többiek, mint az várható volt, felhördüléssel fogadták. De ami a lényeg, amikor szavazásra került a sor, mindenki voksát adta rá. Úgyhogy magasságos főnökünk máris intézkedett a megvalósítást illetően.

- Csak a népszerűséged csorbul ezáltal.

- Közkedvelt soha nem voltam, de engem ez érdekel a legkevésbé. Bár személyes érdekem a második ötletem megvalósítása, valós problémát feszegettem.

- Kíváncsi leszek a dolgozók hogy fogadják majd.

- Nem kitörő örömmel, az biztos.

- Gondolom, éhes vagy, válassz a produkcióimból, mit együnk? - álltam fel megteríteni az ebédhez.

Megemelgette a fedőket, a gombás-tejfölös csirkére esett a választása. Ebéd után hosszan nézett, majd megszólalt:

- Magunkkal kapcsolatban is lenne javaslatom. Arra gondoltam, a ruháidat és egyéb személyes holmijaidat összepakolhatnánk, és átköltöztetnélek, hogy a hátralévő napokat ténylegesen együtt tölthessük. Vélemény?

- Megszavazva. Hát merném én a sikernapodat elrontani?

- Édes vagy! Pakold ki a szekrényekből, amit hozni szeretnél, kihordom a kocsiba, utána átmegyünk Ági néniékkel megbeszélni a továbbiakat.

- Nem fognak örülni az ötletünknek, abban biztos lehetsz.

- Majd megvigasztalom őket. Elvégre nem mész a világ végére. A bútoraidat egyelőre nem tudjuk átvinni, de a legkedvesebbeket visszük. Gondolom, elsőként az íróasztalodat.

- Egyedül azt szeretném. De a képeim, faliszőnyegeket, dísz tárgyait szívesen vinném.

Mire a kicsikért kellett mennünk, mindent lerendeztünk. Ági néninek megígérte Viktor, amint visszajött a leltár-körútról, minden második hétvégét együtt töltjük, vagy náluk, vagy nálunk. Örültek a hozzáállásának, és zokszó nélkül fogadták el a változást.

Meglepődtem, amikor az íróasztalom Bella szobájába vitte. Ott rendezett be kettőnknek dolgozószobát.

- Te előre felkészültél erre?

- Amióta mondtad, hogy itt leszel a pöttömökkel, tervezgettem, hogy rendezzem át a földszintet. Elképzeltem, milyen jó lesz, ha haza kell hoznom munkát, ott leszel karnyújtásnyira tőlem.

- Nem is tudtam, hogy Danikáék játékszobájából ajtó nyílik Bella volt szobájába. Klassz ötlet, hogy összenyitottad, így könnyen figyelemmel kísérhetjük őket innen is.

- Körbejárható a földszint. Miután Bella megbolondult, és leköltözött ide, az ő óhajára zártuk le az átjárót azzal a szekrénysorral, ami most a konyhaajtó előtt van.

- Sokkal praktikusabb így.

- Igen. A konyha is nagyobb lett ezáltal. A felszabadult helyre pont odafér az étkező sarok.

- Idő van, mennem kell a megőrzőbe, velem jössz vagy tanulsz?

- Nem vagyok én lázmérő, hogy csak úgy lerázz - mosolyogtam rá.

- Nagy szerencséd, hogy tényleg indulnunk kell, különben szorultál volna, prücsök - ölelt egy pillanatra magához.

Danikáék nagy kiabálás, szaladgálás közepette vették át új birodalmukat. A dolgozószobánk fél órán belül villamos, autóbusz, és trolibusz megállóvá avanzsálódott.

- Apuci, úgy akarom, hogy ti legyetek a forgalomirányítók - jelentette ki határozottan Danika.

- Oké kis gézengúz, akkor a játszótér után a megállókat áthelyezed a szobákba. Most pedig irány a surány! - terelgette őket az előszobába nevetve.

- De apuci, aztat most nem lehet, mert Nielka babáinak még nem is találtam jó helyet. Megengeded, hogy kinyissam a szekrényt?

- Nem ám, pici fiam! Tudod, örök szabály, egymás szekrényében nem kotorászunk.

- Nem kotormászok, csak a babakocsit akartam betolni.

- Azt felejtsd el! Sem a szekrényekbe, sem az asztalfiókokba nem dugiszállunk játékokat.

- Jó, de aztat megengedted, hogy a nappaliba igen.
 - Mától az is tilos. Ha feljöttünk, barátkozz az új bútoraitokkal, de most nem szeretném még egyszer mondani, indulás a játszóra!
- Átbukdácsolt a játékhalmazon, és a szekrénysorhoz vette az irányt.
- Danika, ha nem akarsz a sarokkal ismerkedni, futás!
 - Jó, de meddigre jövünk fel?
 - Vacsiig leszünk lent, mint szoktunk.
- Lent megcélózta a hintát, fogócskáztak a kis barátjával, de idő előtt felkönyörögte magukat. Le sem akart vetközni, rohant a szobába. Viktornak úgy kellett elkapnia.
- Gyerünk kezet mosni! A játékokhoz nem nyúlunk piszkos kézzel.
- Amint beszabadult a szobába, kinyitotta a szekrénysoruk összes alsó ajtaját, és nagy izgalommal pakolásztak a játékokat, miközben mi az elképzelésével ellentétben nem forgalmat irányítottunk, hanem a nappaliban teáztunk és beszélgettünk, mindaddig, amíg Nielka el nem esett valamiben. Szerencsére nem kellett sokáig dajkálgatni, mert a sok újdonság őt is izgalomba hozta, és ment a bátyjának segíteni.
- Mit szólna az új életformához? - ült vissza mellém Viktor.
 - Kissé szokatlan, de hangulatos. Unatkozni biztosan nem fogok.
- Amíg pénteken Danikáék a megőrzőben voltak, Viktor a hazahozott aktáival foglalatostkodott, én átnéztem a vizsga témaköröket. Délután javaslatomra Ági néniékhez mentünk a két kicsivel. Viktor legnagyobb meglepetésére a folyton középpontban levő Danika olyan csendes és jó gyerek volt, mint aki kettőt sem tud szólni. Hazafelé Viktor meg is kérdezte tőle:
- Dancsus, miért voltál ennyire hallgató? Még a hintaszék sem érdekelt.
 - De bele akartam ülni, csak azért nem beszélgettem, mert a néni, bácsit nem ismerem, és nem tudtam, kell-e tőlük félni.
- Viktor elgondolkodva nézett rám:
- Négy éves lesz a fiam, és most kell ráébrednem, nem ismerem őt.
 - Amikor átment a bölcsiből az oviba, nem volt vele gondotok?
 - Azt sokszor elmondta, hogy az óvó néniket nem ismeri, de ott voltak a kis barátai, így nem volt feltűnő, hogy idegenkedik az ismeretlen személyektől.
 - Ahogy nő és értelmesedik, úgy bontakozik ki a személyisége, jelleme. Majd ha többször kell idegen helyen megfordulnia, hozzászokik, hogy nem csak ismerős személyek veszik őt körül.
 - Logikus. Mint ahogy az is, magasabb fokozatra kell állítanom a megfigyelőkémet.
 - Apuci, nem hallod, mennyire sírnak Nielka babái, hogy éhesek?
 - Nem, de ha sírni tudnak, szólni is. Mondd csak, nem véletlenül egy ravaszkodó, huncut törpincs hasikája kong az éhségtől?
 - Nem is, mert én már nem vagyok törpincs.
 - Oké, de ugye a vacsora előfeltétele a játékok elpakolása?
 - Jó, de lehet a garázs az íróasztalotok alatt?
 - Én sokkal jobbnak tartanám, ha az ablak és szekrénysor között lenne a garázs. Nézd csak meg, mennyivel nagyobb hely van ott, ráadásul nem sötét, mint az asztal alja.

2.

Szombat délelőtt Bella nem jelentkezett a gyerekekért. Délután kimentünk a ligetbe hógolyózni. Vasárnap reggel bepakoltunk a kocsiba egy halom kaját, váltóruhát, szánkót a kicsiknek és a Normafánál töltöttük a napot. Hétfőn nagy alkudozás árán, de Danika sírás nélkül ment oviba. Amíg Viktor elvitte őket, rendet csináltam. A minisztériumba nem ment be, telefonon hívta fel. Közölték vele, akár azonnal indulhatnának. A kedd reggelben egyeztek meg.

Nagy örömet szerzett a délutáni meglepetésével: elkísért a Rigó utcába. Vizsga előtt jó fél órát sétáltunk a környéken. Aranyos volt, sokkal jobban izgult, mint én. Amíg bent voltam, megbeszélte anyukájával, estig náluk lesznek a kicsik. Négykor végeztem, kiváló eredménnyel. Hullafáradtnak éreztem magamat.

Viktor nem hazavitt, hanem felmentünk a várba. Az ódon környezetben gyorsan akklimatizálódtam. Miután alaposan kisétáltuk magunkat a kanyargós, szűk utcákban, szörnyű éhség, szomjúság tört rám. Megszólalnom sem kellett, Viktor egy családiasan hangulatos kisvendéglőbe kalauzolt.

- Itt általam többszörösen lemeózott minőségű ingyencségek közül választhat az ünnepelt - húzta ki a széket, hogy leüljek.

Azontúl, hogy a forró újházi tyúkhúsleves véremmé vált, fel is melegedtem tőle. A csúcspontot a sült kacsacomb párolt káposztával, hasáburgonyával jelentette, ami a romantikus, párizsi vacsora hangulatát idézte vissza.

- Tudtam, hogy sült kacsára esik a választásod - mosolygott rám.

- Valóban a le Dome-t idézi bennem vissza... Sült kacsacomb magyar módra - nevettem, miközben jó ízűen tüntettem el a tányéromról. - Hmm... Nem félsz, hogy teljesen elrontasz? - néztem a pezsgős üveget, és rávillantottam a karikagyűrűmet.

- Nekem is van, bibibi! - csillant az ő ujján is. - A pezsgő miatt pedig nem nyugtalankodom, az csak jeles alkalmakkor dukál - nevetett.

- Kár, hogy nem csak a jó eredményem ok rá, ami gátja is a felhőtlen örömömnek...

- Ezt a megbízást nem tudtam kikerülni, de nem nyugszom addig, amíg magánvállalkozásba nem fogunk - jegyezte meg, miközben a kezemet simogatta.

- Vikókám, rajtam kívül nem lesz, aki egyetértsen ezzel az elgondolásoddal. Szép karrier előtt állsz, mit gondolsz, a szüleid helyeselnék, hogy ott hagyj csapot-papot a bizonytalan elképzelésedért?

- Elsőre biztosan nem, de szerintem segítenének, és nem gátolnának benne. Szerencsére mindketten családpártiak. Különben is ígéreted szerint hamarosan belevághatunk a baba-projektbe. Ugye, nem gondolod meg magadat?

- Eszemben sincs! Csak addig légy türelemmel, amíg pontosítható a távolléted vége.

- Meglátod, behúzóok a melóba, meghajtom a srácokat, és ha hat hetet jósolnak a lebonyolításra, négy hét alatt végezni fogunk.

- Hát persze, csak nem mindenkinek lesz olyan sürgős, mint neked.

- Azzá fogom tenni. Máris megpengettem a főnökségnek, nem a hat hét lesz számomra a mérvadó, rá fogunk hajtani. Mire az volt a válasz: minden megnyert napért jutalomprémium jár. A pénz csodákra képes.

- Ezerrel drukkolok, hogy neked a szándékod sikerüljön, nekem pedig az előttem álló ugyancsak nagy feladat csúcsteljesítése, amivel neked igazolni, másoknak bizonyítani tudjam, nem felelőtlenség volt részemről a két kicsi vállalása.

- Egyetlen pillanatig nem kételkedtem és kételkedek ebben. Látod, a sors igazolja, nincsenek véletlenek. Ez a kiküldetés kellett hozzá, hogy nyugvópontra juthasson a kapcsolatunk.

- Elismerem, te örök győztes! Nem tagadhatom, ürügy kellett hozzá, hogy lelkiismeret-furdalás nélkül engedhessek a makacs öntudatosságomból. Persze az még mindig nyomaszt, hogy lehet a kollégák - legfőképpen Era - előtt vállalni, hogy hülyére vettük őket.

- Ezen még lesz mit töpiznünk, de fázom a gondolattól, hogy az esküvőnkön ott legyen a fél vállalat.

- Látod, ez még eszembe sem jutott. Na, majd meglátjuk, mit hoz a jövő. Hogy én se maradjak ki a frázisok pufogatásából - mosolyogtam rá.

- A vállalásodra visszatérve, nincs benned félsz?

- Hogyne lenne! Bevallom, Danikától tartok. Fogalmam nincs, mit teszek, ha nem fogad el a drága kis csacsogógép. Jelenleg ez a legnagyobb gondom, mert az érzelmi zsarolást rossz módszernek tartom. Nem olcsó trükkökkel akarok győzni fölötte.

- Nem könnyű eset, de úgy látom, máris sokkal jobban szótfogad neked, mint az anyjának. Nehogy az legyen a nóta vége, mire hazajövök, féltékenykednem kelljen rá - fogta meg egy pillanatra a combomat a terítő takarásában. - Elvégre volt kitől örökölje az ízlését.

Fizetett. A pezsgőzsákmányunkkal visszasétáltunk a kocsizhoz, elmentünk a kicsikért. Rózsa néniéket majdnem megsértettük, amiért az ünnepi vacsorameghívást vissza kellett utasítanunk. Csak az nyugtatott, Viktort sem csábította a sok finomság. Nem üsztük meg, Rózsa néni telepakolt két nagy fazekat a nekünk szánt ünnepi finomságokból, dobozba csomagolta az egyik tortakölteményt, amikből alaposan bereggeliztünk.

Bár megegyeztünk a stratégiában: Viktor velünk jön, de én viszem be a kicsiket a megőrzőbe. Nielkával nem arattam sikert, végignyafizta az öltözködést, pityergett, amikor átadtam őt a dadusnak. Pár pillanatig füleltem az ajtónál, nem tűnt úgy, hogy sírt volna. Amikor visszaültem a kocsiba, Viktor megnyugtatott, vannak rossz napjai, akkor vele is így viselkedik.

De mi volt ez ahhoz képest, amit Danika művelt. Már a búcsúzkodás közben hisztizett, amikor az apuci elköszönt tőle. Nem akart kiszállni, kézzel-lábbal tiltakozott ellenem. Mivel Viktor sem tudott rá hatni, közölte vele, elkíséri az ajtóig, de egyedül kell átöltöznie, mert neki sietnie kell. Azzal ment be, ha nem Viktor megy érte, ő ott marad az oviban. Majdnem elsírtam magamat, mi lesz ennek a vége. Viktort is bántotta a dolog. Erőt vettem magamon. Nyugtattam őt, bízzon bennem, nem lesz semmi baj. Csodák csodájára a kimondott ígéret eltökéltséggé nőtt bennem, elfogadtam magamat a kis dacoskával. Látszólag megnyugodott a magabiztosságom láttán, de nem volt jó ómen a váláshoz.

Egész délelőtt járt az agyam. Eldöntöttem, ráerőltetni semmit nem fogok, mert erőszak erőszakot szül.

Viktor jó hírrel hívott fel délben Szombathelyről. Azt mondta, átfutotta a készletállományt, a leltárkönyvelést, elsőre úgy néz ki, ott egy nap alatt végeznek.

Délután Nielkáért mentem először. Az oviban külön váró volt, ahol kis ügyeletesek hívták ki a gyerekeket. Amikor Danika meglátott, vissza akart fordulni, de Nielka kiabált neki:

- Daika! Daika, dele!

Fogtam a kis kezét, és hagytam, hadd totyogjon oda hozzá. Amíg ők puszkodtak, leguggoltam melléjük, átöleltem őket, és igyekeztem a legmagasabb fokra állítani a meggyőzőkémet:

- Dancuskám, ugye tudod, hogy apucinak el kellett utaznia, őt hiába várod?
- Akkor is várom! Mondd meg neki, és ide fog jönni, mert még soha nem hagyott itt engem.
- Most nagyon messze van, onnan nem tud érted jönni. Szépen kérlek, öltözködj, mert Nielkára rámelegszik a kabát.
- Nem. Majd én leveszem róla, és ő is ittmarad velem.

Tényleg vetkőztetni kezdte. Hagytam, pedig zavart, hogy mindenki bennünket figyelt. Még közben is hangosan sírt, toporzékolt, hogy azonnal hívjam fel az apukáját.

- Oké, felhívom. Mit gondolsz, mit fog szólni, ha meghallja, hogy sírsz, és nem akarsz velem hazajönni?

Egy pillanatra abbahagyta a sírást, kérdően nézett rám:

- Te tudod? - kérdezte kissé megszeppenve.
- Nem fog örülni, és szerintem nagyon szomorú lesz, amiért az ő okos kislánya nem érti meg, neki messze kellett mennie dolgozni.
- De igenis megérti. Megmondom neki, én csak őt szeretem, és azért nem fog szomorú lenni, és idesiet értünk - zendített rá ismét.
- Figyelj rám, kicsim! Megértem, velem nem akarsz hazajönni. Apuci nem tud érted jönni, Rózsa mami dolgozik még. Felhívjam neked a Bözsi mamát, hogy jöjjön érted?
- Nem! Nem! Vele nem akarok, de apuci sem engedi! Az a másik anyukám anyukája.
- Döntsd el, anyyalka, mi legyen, mert nézd meg, Nielka mindjárt sír. Velünk jössz, vagy megvárod Rózsa mamit?
- Apucival akarok!
- Nagyon szomorú vagyok, amiért nem érted meg, ha tudott volna, ő jött volna érted. Utoljára kérlek, dönts el, velünk jössz? - vettem az ölembe a pityergő Nielkát.

Mivel nem válaszolt, megkérdeztem:

- Hol akarod megvárni Rózsa mamit, kint az utcán? Mert az óvónénik hazamennek, és bezárják az ovit.

Nézett rám a hatalmas dióbarna szemeivel, hüppögve kérdezte:

- Obini, ha veled megyek, és jó leszek, nem mondod meg apucinak, hogy rossz voltam?
- Ez egyszer még nem, de ugye tudod, hogy csúnya dolog hazudni?
- Tudom, de többet nem akarom, hogy hazudjunk - ölelte át a combomat.
- Kérek szépen egy békepuszit, és futás öltözködni! - hajoltam le hozzá.

Megpuszilt, és mire az öltözőzsákjához értünk Nielkával, már kipakolta az otthoni ruháit.

3.

Segítettem neki az öltözködésben. A végén ismét rám csimpaszkodott, megpuszilt.

- Azt hittem, engem már nem szeretsz - pusziltam vissza.
- De szeretlek, de apucit a legeslegjobban. Ugye nem haragszol ezért rám?

- Nem haragszom, hiszen én is nagyon szeretem őt. Azért nem akartam neki szomorúságot okozni.

- Nem akarok én sem, de Obini, olyan nagyon rossz, hogy itt sincs, meg otthon sem lesz.

- Ebben osztozom veled. Felveszed a kabátkádat, amíg Nielkát felöltöztetem?

- Igen, és mindenben fogok neked segíteni, mert én már nagy vagyok, és nem olyan kicsike, mint Nilcsike.

- Köszönöm! Ha így lesz, apuci nagyon büszke lesz rád.

- Hol van az autó? - nézett körül, amikor kimentünk az utcára.

- Az autóval apuci ment el, hogy pénteken minél előbb hazaérjen hozzánk. Add szépen a kezecskédet, sétálunk a játszóig.

- De az messze van... - pityeredett el, majd megfogta a kezemet, köhintett és elindult.

Rám nézett. Tekintetünk találkozott. Elmosolyodtam:

- Köszönöm, hogy jó kisfiú vagy - szorítottam meg a kis kezét.

- Az akarok lenni. Te adsz vacsikát is nekünk?

- Igen, és én fektetlek le benneteket, én mesélek mesét, de ugye, abban fogsz nekem segíteni?

- Igen, mert az apucin kívül csak én tudom, mitől nem fél Nilcsike.

Egész este a nyomomban volt, bánatosan lógatta a kis fejét. Amíg kiengedett a mélyhűtött vacsoránk, leültem a szőnyegre, ölembe vettem őt, puszilgattam.

- Elhiszed, hogy én is szomorú vagyok, amiért nincs itthon apuci?

- Igen, mert ez nagyon rossz nekünk.

- Rossz bizony, de el kell kergetnünk a rosszkedvű manókat, mert nézd csak, Nielka is mindjárt sír.

Nézte pár másodpercig, majd odament hozzám:

- Amíg apuci elutazott, mesélek neked, meg kihozzuk a garázsból a villamost, amit annyira szeretsz, és mindig csak érted jön, jó?

- Jó! Ész akkol most dele? - szaladt a garázshoz.

Mire a konyhába értem, már nagy csatazajjal vonszolták a villamost. Közben Danika hozzám szaladt:

- Obini, aztat mondtad a játszón, hogy apuci pénteken jön haza, de melyik is az a péntek? Hányat alszunk addig?

Leültem, az ölembe emeltem. Behajlítottam az ujjait, és úgy számoltuk ki:

- Szerda egy, csütörtök kettő, péntek három, apucit hazavárom!

- Még egyszer! Meg akarom tanulni - bújt oda hozzám.

- Szeretném megtanulni, ugye?

- Igen, szeretnék megtanulni.

Nevetve ismételt meg. Harmadszorra velem mondta. Leugrott az ölemből, Nielkához szaladt, hogy neki is megtanítsa. Bekapcsoltam a gázt, megszólalt a Török induló.

- Szia Vikókám!

- Szia csillagom, csakhogy hallhatom a hangocskádat! Hogy mennek a dolgok, drága?
- Remekül. Másfél órát voltunk a játszótéren. Most vacsit készítek.
- Obini, ki van a telefonban? - szaladt oda Danika.
- Apuci. Meséld el neki, mi volt az oviban - adtam a kezébe a telefont.

Ijedten súgta:

- De aztat mondtad, most az egyszer szabad hazudni.

Megpuszítottam, hangosan biztattam:

- Mesélj, kicsim, apuci hallgatja, amit mondasz.
- Halló, Dancsus! Szia, ide mondd a telefonba.
- Szia apuci! Aztat nem mondom el, hogy sírtam, de aztat igen, hogy Obini megmondta, pénteken jössz haza. Elmondom, hogy mutatta meg, melyik a péntek: Szerda egy, csütörtök kettő, péntek három, apucit hazavárom.
- Ez igen! Csuda aranyos. Miért sírtál, kis gézengúz?
- Aztat mondta Obini, még az egyszer szabad, hogy titok legyen, de csak egyszer, mert csúnya dolog hazudni. De apuci, hidd el, jó leszek! Meg segítek Obininek mindenben, mint a nagyfiúknak ahogy kell. Az oviban is egyedül vettem fel a kabátomat, amíg Nielkára is ráöltözte Obini.
- Remélem is, hogy jó leszel, hiszen nekem is ezt ígérted. Add vissza, kicsim, a telefont Obininek.
- Itt vagyok. Danika már Nielkának meséli, mit beszélgetett veled.
- Imádlak, drága anyuka-jelöltem! Látom, rátaláltál a kis makrancoskához a kulcsra, máris összejátszottatok ellenem, gratulálok!
- Óó, csak egy icipicikét, de ez a nevelési elvem része - nevettem.
- Rendben van, egyetlenem! Pénteken este rohanok hozzátok!
- Vacsiztál már?
- Most megyünk a szálláshelyünkre, majd ott fogunk. Eddig gyúrtuk az ipart. A jutalom reményében sikerült bezsongatnom a srácokat, megy minden, mint a karikacsapás.
- Ennek igazán örülök. Kicsit fárasztó az anyuka-szerep, jó lesz ágyba bújni.
- Akkor ne is hívjalak már?
- Na, csak azt próbáld meg! Úgy megrángatom a köztünk feszülő virtuális zsinórt, hogy hasraesel - nevettem. Megyek vacsiztatni, fürcsiztetni, és ha nem szólal meg a Török induló, bújhatsz az ágy alá.
- Jaj nekem, kegyelem szegény fejemnek! Ölellek, csókollak!
- Én is téged, jó étvágyat!
- Neked is, kicsi csillagvirágom!

Alighogy lenyomtam a „Non” gombot, ismét muzsikált a nyavalyás. Rózsa nénit, majd Ági nénit kellett megnyugtatnom, megvagyunk, egyben vagyunk, boldogulok a kicsikkel, csak időm nem volt telefonálni.

Végre bebújtam a paplanom alá. Már majdnem szundikáltam, amikor megszólalt a Török induló.

- Szia, Vikókám! Már azt hittem, írhatok is be az üzenődbe.

- Szia, mindenem! Kis problémánk akadt a bojlerrel. Csak félig melegítette fel a vizet, de már rendben van.

- Anyukád azt mondta, telefonált Bella, és csúnyán kikelt magából, amiért egész vasárnap hiába hívott bennünket.

- Toll a fülébe! Jobb lesz, ha elfelejt minket. Te mindenesetre senkinek ne nyiss ajtót!

- Nem fogok. Már megbeszéltem anyukáddal, mindig ideszól, mielőtt jön.

- Épp ezt akartam javasolni. Látom lelki szemeimmel, gyufaszállal támogatod a szempillád, elköszönök, aludj jól, drága!

- Neked is jó éjszakát, szép álmokat!

TIZENHATODIK FEJEZET

NEHÉZ HETEK

1.

Ezt követően problémamentesen mentek a dolgok. Danika édes volt. Ígérete szerint mindig azt figyelte, miben segíthet nekem. Igyekezett mindent egyedül csinálni. Pár nap múlva olyan önálló lett, már csak a cipőfűzésben kellett segítenem. Kölsönösen vigasztalgattuk egymást, ha már nagyon hiányzott valamelyikünknek az apucija.

Bella nem jelentkezett a gyerekekért. Talán azért, mert úgy tudta, Rózsa néniéknél vannak, és amint észrevettem, a szimpátia nem dült köztük. Viktor általában pénteken későn este jött haza. Annyira kifáradt hétközben, a szombat délelőttöt átaludta. Én ez idő alatt főztem, hogy hétközben ne kelljen. A többi teendőimben besegített, úgyhogy nem volt megterhelő. Ha jó idő volt vasárnap, kirándulást szervezett. Ide velük mentem, de egy alkalommal, amikor az eső miatt beszorultunk a lakásba, ő a kicsikkel átment a szüleihez, én pedig Ági néniéket látogattam meg.

Ezekben a hetekben hazamenni nem tudtam, ezért anyu jött el egy hétre. Nagy segítség volt, mert amíg a játszón voltunk, megfőzött helyettem, de az bonyolította a helyzetet, hogy napközben ne legyen egyedül, a megőrzőből érte kellett mennünk. Reggel szerencsére Gyula bácsi jött érte. Nehezen, de összebarátkoztak Danikával, akinek tetszett anyu tájszólása. Sokat meséltette őt. Anyu leült közéjük a szőnyegre mesélés közben. Danika nagy figyelemmel hallgatta, mert a meséi nem sárkányokról, tündérekéről szóltak, hanem olyan emberekről, akik a szántóföldekre traktorral járnak dolgozni. Meséibe beleszötte a cicákat, kutyusokat, pacikat, cocákat, pipiket, nyuszikat, akikkel csupa-csupa érdekességek történtek. Danika többször visszaismételte a neki idegen szavakat, kifejezéseket. A traktorral és kombájnnal meggyűlölt a baja, sehogy sem tudta kimondani.

Ezen a héten a szombatot nálunk töltötte. Amíg Viktor aludt, mi a konyhában főztünk. Aggódva mondta, félt engem, nehogy olyan élet várjon rám, mint amiben neki volt része. Próbáltam megnyugtatni, ilyesmitől nem kell tartania, Viktorral mindent megbeszélünk, mindenben segítségére vagyunk egymásnak. Ő soha nem fog kocsmába járni, annál jobban szereti a családját. Tovább erősködött, túl fiatalnak, tapasztalatlannak tart az életformához, amit vállalni akarok. Többször hangsúlyozta, Viktor ellen semmi kifogása, karácsonykor meggyőzte, mennyire szeret engem, ezért megkedvelte őt, de ha saját gyereket is akarunk, sok gondnal, problémával kell még szembenéznünk. A gyerekekre igényt tartanak majd az anyjukon kívül a nagyszülei, és úgy nem lehet nevelni őket, hogy itt ezt, ott azt hallják majd. Igyekeztem elmagyarázni, tisztában vagyok a helyzetünkkel, és Viktorral meg fogunk birkózni a nehézségekkel. Ő nem akar hétköznapi apuka lenni, el fog zárkózni Bellától. Csak a fejét csóválta.

Elsírta magát, és folyt belőle a szó. Elmondta, az igazi gondot az én megjelenésem okozta köztük és a családban. Még anyu hasában voltam, amikor apu volt neje nekiment anyunak az utcán, és azt kiabálta: „Kiverem belőled a kölyködet!” Szerencsére anyu volt a jobb fizikumú, de a falubeliek is ömellé álltak. Fokozta a gondot, hogy Gyuri sem akart kistesót. Miután megszülettem, apu elvárta, hogy anyu ne tegyen különbséget köztünk. Amíg baba voltam, velem kellett többet foglalkoznia, ráadásul sokszor kellett megvédenie Gyuri kegyetlenke-

déseivel szemben. Emiatt állt a bál anyu és apu között. Ha Otti nem lett volna segítségére, nem tudott volna megbirkózni a helyzettel.

Nem akartam megsérteni, ezért azt próbáltam elmagyarázni, a mi helyzetünk nem hasonlítható össze az övével. Danikáék oviba, bölcsibe járnak és még sokkal kisebbek, mint Gyuri volt, amikor én megszülettem. Velük könnyebb lesz elfogadtatni, hogy kistesójuk lesz.

Roszkor jött anyu kitárulkozása. Bár el nem bizonytalanított, de nem könnyítette a helyzetemet. Gyuriék felől érdeklődtem, a téma további taglalását kerülendő. Lelkesen mondta, mindent elintéztek a hazatelepülésükhöz, már csak Sydneyben kell a házat eladniuk. Két utcával feljebb - majdnem Ottiék szomszédságában - vettek házat, ami lakható lenne úgy is, ahogy van, de bővíteni, felújítani akarják. Ha minden jól megy, februárban jönnek haza. A két kicsi itt maradt karácsonykor, hogy nyugodtan intézhessék a gazdaságuk felszámolását. Ők szépen beépültek a családba. Ottiékna vannak, de minden nap lemennek anyuhoz, aminek nagyon örül, mert nem érzi annyira egyedül magát. Úgy tűnik, tavasztól Bakonyzugban is felélénkül az élet.

Viktor meghallhatott valamit a beszélgetésből, mert ebédnél nagyon hallgatag volt, és gyorsan vissza is ment aludni. Este megpróbáltam szóra bírni:

- Meséld el, mit hallottál meg a délelőtti témánkból?

- Épp eleget, de hagyjuk - sóhajtott.

- Márpedig nem hagyjuk! Vikókám, te kérted, mindent beszéljünk meg, és ne veszekedéssel, durcicurcizással töltsük a kevéske időnket, amíg itthon vagy!

- Mondd, kis csillagom, anyukád előadása után hogy győzhetnék meg a babakérdésről, amiről nem tudnék lemondani?

- Rég meggyőztél. Édeském, mi előre tisztáztuk az életünket, nem utólag fogunk szembesülni az adódó gondokkal. Közös az óhajunk, azonos nézetet vallunk a jövőnkkel kapcsolatban. Biztos vagyok benne, komolyan gondoltad, ha nem lesz más megoldás a Bella-témában, valahol máshol alapozzuk meg az életünket. A megnyugtatómra épp elég ennyi. Naa Vikókám... édesem, igazán... ne vágj ilyen fancsali képet!

- Igenis, kis életművész, arcizom-igazítás, és már mosolygok is! - ölelt magához.

- Örülj velem Gyuriék elhatározásának, mert így anyu magányossága is megoldottnak tekinthető - simultam hozzá.

- Őszintén örülök neki. Csak attól tartottam, távollétemben újból elbizonytalanodsz majd.

- Erre semmi okom. Örültem hiányzol, alig tudjuk egymást megvigasztalni Danikával. Már nem tudnám elképzelni, hogy külön töltsük az éjszakát, amikor itthon vagy. Észrevétlenül váltam az életed részévé, úgyhogy te, és nem én vagyok életművész.

- Akkor ne hanyagold Rudfit, hadd érezze, hogy hiányzik, és kell az ő kicsi fészkének - csókolts felhevülten a nyakamba.

Negyedik hetet kezdtük, és azzal vigasztaltam magamat, pár nap és vége. Nyugtatóan hatott rám Viktor megerősítése, látja már az alagút végét. Büszke voltam magamra, mert a két kicsivel remek kapcsolatom alakult ki. Nem csak elfogadták a személyemet, irányításomat, de hol az egyik, hol a másik szaladt oda hozzám játék közben, hogy megöleljen, pusztít kérjen tőlem. Különösen Dancsus volt imádnivaló, nagy szerelem alakult ki köztünk. Beígérte, ha nagy lesz, ő is engem vesz feleségül. Nagy pusztít kapott a bókért, de azért megjegyeztem, ebbe az apucijának is lesz beleszólása. Mire azzal érvelt, ők mindenben meg tudnak egyezni.

Büszke voltam magamra, azért is, mert amellet, hogy Nielka szobatiszta lett, kezdett ugyanannyit csacsogni, mint a bátyja, aminek eredményeként akkora hangzavart csapott a két csevegőgép, hogy majd szétverték a lakást. Bár érteni nem sokat értettem az egészből, de a béke érdekében sűrű bólogatással nyugtáztam a bábeli zűrzavart, azaz az élménybeszámolóikat.

Nehezen, de csak letelt az embert próbáló időszak. Február közepén végeztek. Csütörtökön reggel hívott Viktor, egy telephely van hátra. Meghajtja a társaságot, és pénteken délután jönnek haza. Örömöm határtalan volt. Nem túlzás, ujjaimon számoltam a múltó órákat. Ezt követően egész nap nem hívott, de betudtam annak, nem telefonálgatással tölti az idejét. Igen ám, de nem hívott este sem, amit már nem foghattam a munkára. Annál inkább sem, mert éjjélkor rácsörögtem a telefonjára, de csak az automatával sikerült kapcsolatot teremtenem. Átidegeskedtem az éjszakát.

Reggel Dancsus azzal ébredt, este elfelejtettem odahívni a telefonhoz, amikor apucival beszéltem. Mondtam neki, nem hívott, biztosan közbejött valami. Alig vártam, hogy beérjek a céghez, hátha a minisztériumból hívják Ilit, de semmi hír. Ekkor azt a vezetékes számot bombáztam, amit megadott nekem, de ott sem vette fel senki. Kezdett rossz hangulatom lenni. Eltelt a péntek, anélkül, hogy tudtam volna róla bármit. Igyekeztem helytállni, de komisz nehéz volt a két pöttöm előtt színészkedni. Ráadásul ők is hiányolták az apucit. Most volt igazán szükség rá, hogy Danikával vigasztaljuk egymást. Este nem fogadta el a semmitmondó magyarázkodásomat. Szomorúan bújt hozzám, és panaszosan mondta:

- Tudom, hogy apuci szeret minket, de azér asztat nem értem, miér nem beszél bele a telefonba. Nem tudod, mikor jön haza?
- Nekem azt mondta, sok a munkájuk, de siet elvégezni. Higgyünk neki, ő soha nem csap be minket.
- Eztet is tudom, de mégis idejön belém a szomorúság.
- Megértelek, kicsim. Én is örülnék neki, ha már itthon lenne.
- Obini, majdnem sírnom kell, de tudom, hogy apuci aztat mondaná, egy nagyfiú nem nyafizik mindenér, mer akkor milyen katona lesz belőlem, amikor már egészen olyan nagy leszek, mint ő. Obinike, mondd el, mi az a katona, és az milyen?
- Az olyan bácsi, akinek puskája van, és mindig harcol valamiért.
- Akkor vegyél nekem olyan katonás ruhát. Puskám van, és akkor már elmehetek harcolni, hogy megszabaduljon apuci.
- Aranyos vagy, de apuci nem olyan helyen van, ahol harcolni kéne érte - öleltem magamhoz, a könnyeimet nyelve.
- De akkor meg miért nem tud jönni?
- Mert sok a munkája, amit nem hagyhat ott.
- Hát jó, akkor kergessük el a manókat, akik aztat akarják, hogy mégis sírjak - potyogtak rám a krokodil könnyei.

Az ölemben sírta álomba magát. Lefektettem. A kezem automatikusan nyúlt a mobilért, hátha végre szerencsém lesz, és bekapcsol. Sajnos nem, így tovább gyötrődtem. Egyszerűen nem hittem el, hogy nem történt baja. De akkor miért nem értesítenek engem vagy a minisztériumot? Eszembe jutott, azt mondta, nem bírják a sok adminisztrációt, lehet, hogy Adrienne csatlakozik hozzájuk. Már csak ez hiányozna, semmi más. Nálam is eltörött a mécses.

Arra eszméltem, hajnalodik. Rávettem magamat, nekiállok főzni, ha aludni úgysem tudok. Mire Danikáék felébredtek, mindennel elkészültem. Eldöntöttem, hogy eltereljem a figyelmüket, reggeli után elmegyünk a ligeti játszótérre. Épp öltöztettem őket, amikor Viktor anyukája hívott:

- Szia Szimettkém! Engedj be kislányom!
- Csókolom Rózsa néni - zártam be utána az ajtót.
- Viktor mikor jött haza, hogy nem hívtatok?
- Még nincs itthon. Egész éjszaka nem aludtam az idegességtől. Hiába hívom, ki van kapcsolva.
- Tudom, én is hívtam már többször. Danikáékért jöttem, Bella telefonált, hogy tízre értük jön.
- Ebből nem tudom, mi lesz, mert Viktor azt mondta, csak akkor engedjük el vele Danikát, ha menni akar.
- Nekem is mondta. Ne aggódj, ha nem akar elmenni, Tóni bácsi nem engedi.
- Játszóra akartam őket vinni, félig fel vannak öltöztetve.

Miután elmentek, duplán idegeskedhettem. Rettenetes nap várt rám. Viktor nem jött, és továbbra sem tudtam elérni őt. Tíz óra után hívott Rózsa néni, hogy Bella azzal csalta el Danikát, lovacskázni mennek. Nehezen, de abba beleegyezett, oda elmegy, de aztán jön haza. Rossz érzés fogott el, nem tetszett a dolog. Késő délután újból hívott, menjek át hozzájuk, ne legyek egyedül. Jólesett, de nem tudtam volna elmenni otthonról. Bella este nem vitte vissza a gyerekeket. Nyugtalan ingerültség lett úrrá rajtam. Mit szól Viktor, ha hazajön, és nincsenek otthon a kicsik. Azt az éjszakát is átsírtam.

2.

Hajnalodott, amikor ismerős autó fékezett a ház előtt. Kinéztem, de csak a kocsi ajtajának puffanását hallottam. Örökkévalóságnak tűnt a várakozás. Végre óvatosan fordult a zárban a kulcs. Halkan nyílt az ajtó. Belépett Viktor nyüzöttan, elhanyagoltan. Ijedten mértem végig. Elcsigázott, fáradt léptekkel vonszolta magát a fotelhez. Lerogyott rá. Rólam tudomást sem vett, pillanatok alatt mély álomba zuhant. Próbáltam ébresztgetni, hogy feküdjön le, de meg sem mozdult. Betakartam hát, hagytam, hadd aludja ki magát. Elmúlt délelőtt tizenegy óra, mire magához tért. Percekig csak nézett, míg végül megszólalt:

- Bocsáss meg, én kicsi egyetlenem, bocsáss meg, nagyot vétettem ellened, de esküszöm, nem tudtam, mit vállallok. Meg kéne fürdenem, napok óta nem láttam vizet.

Elkészítettem a fürdővizét. Közben odajött:

- Szimettkém, miért vannak a gyerekek anyáméknál?
- Nem náluk vannak, hanem Bella jött értük tegnap délelőtt és még nem hozta vissza őket.
- Érthetetlen... miért engedte el vele, és hogyhogy nem hozta őket vissza tegnap... Ilyen még nem fordult elő - ült be a kádba.
- Aggódunk mi is, de bevallom, engem sokkal jobban idegesített, veled mi lehet napok óta... Vikókám, őrijtő gondolataim voltak - panaszkodtam, miközben megmostam a hátát.
- Hogyhogy? Ezt nem értem, hiszen táviratoztam neked.
- Én nem kaptam tőled semmit.

- Szentséges ég! Ez hogy létezik? Elmondok mindent, kicsim, csak azt lenne jó tudnom, Danika hogyhogy elment az anyjával?

Elmondtam neki, mivel csalta el.

- Este hívta a volt anyósodékat, de nem vették fel a telefont - folytattam. - Átidegeskedtük az éjszakát. Át akartak hívni, de képtelen lettem volna rá, hogy ne itthon várjalak. Éjszaka többször beszélünk. Hajnalban megnyugtattam őket, előkerültél, de a kimerültség határán voltál, és alszol. Azt kérték, amint felébredsz, hívd őket.

- Oké, öltözködöm, és beszélek velük. Addig légy szíves, készíts valami harapnivalót, tegnap dél óta nem ettem.

Miután elkészült, odajött hozzám, magához ölelt:

- Végre magamhoz ölelhetlek! Próbáljunk higgadtak maradni, kicsim - csókolt meg.

- Nehéz lesz, de próbálkozom.

Amíg én az ebédmelegítéssel, tálalással voltam elfoglalva, megnyugtatta a szüleit, semmi baja a fáradtságon kívül. Amint kipihen magát, átmegyünk hozzájuk. Ezt követően Bellát, majd a volt anyósát hívta.

- Csókolom Bözsi néni! A gyerekek után érdeklődöm... Hogyhogy nem hozta vissza őket tegnap este Bella?

- Szia Tori! Ne idegeskedj, piknikezni mentek a hétvégére. Fél órája beszéltem velük, este időben hazaviszi őket.

- Nem az a baj, hogy velük vannak, de az igenis felelőtlenség tőle, hogy nem értesített bennünket! - emelte meg a hangját.

- Azért nem mondta meg előre, és nem hívott fel, mert tudta, hogy nem egyeznél bele.

- Nem rajtam múltott eddig sem, hogy nem tudta elvinni Danikát. Ráadásul hetek óta nem jelentkezett értük.

- Beteg is volt közben, az életében is változások vannak, de nem vagyok feljogosítva, hogy tájékoztassalak.

- Úgy éli az életét, ahogy akarja, de azt elvárom, hogy a gyerekekkel kapcsolatban korrekt legyen.

- Ezt beszéld meg vele, Torikám. Mi Karcsi bácsival egyetértünk veled, de tudod, Belcsike milyen önfejű.

- Elnézést kérek az ingerült hangért, de rettenetesen ideges vagyok.

- Hidd el, megértünk, de tenni nem sokat tehetünk Belcsi cselekedetei ellen.

- Köszönöm a tájékoztatást, csókolom! - nyomta le a „Non” gombot.

Asztalhoz ültünk, evés közben mesélni kezdte, mi történt vele, amióta nem jelentkezett:

- Amikor csütörtökön befejeztem veled a beszélgetést, szóltak le a minisztériumból, harmad-magammal költözzek ki a kecskeméti tanyaközponti raktárba, ha ott végeztünk, mi jöhetünk haza. Még örültem is neki, mert abban bíztam, egy-kettőre befejezzük, és vége. A két leg-agilisabb tagot hívtam magammal. Indulás előtt fel akartalak hívni, de foglalt volt a telefonod.

- Ezt nem értem. Mióta összeraktad azt a nyavalyást, többször mondtad már, hogy foglalt voltam, amikor tudomásom szerint senki nem hívott. Csütörtökön napközben sem beszéltem rajtad kívül mással.

- Akkor le kell cserélni végleg. Szóval amikor kiértünk, újból próbáltalak értesíteni, de nem volt térerő. Még a háztetőre is felmentem az ügy érdekében. Kétségbeesésemben beküldtem az egyik kollégámat Kecskemétre, adjon fel neked táviratot. Érthetetlen, miért nem kaptad meg. Szörnyű volt hajnalban a kisírt szemeidet látni, de annyi futotta az energiámból, hogy a fotelig menjek.

- Hogy ülhetnél ilyen állapotban kocsiba?

- Vártam a táviratra a válaszd. Mivel hiába, nem volt maradásom, amint befejeztük éjszaka kettőkor a munkát, kocsiba ültem.

- Arra nem gondoltál, hogy gyerekeid vannak? Hogy belehaltam volna, ha bajod esik?

- De igen. Lehúztam az összes ablakot, kellemes keleti klímát csináltam a kocsiban, bömböltettem a rádiót, és amint éreztem volna, hogy nem tudok a vezetésre összpontosítani, ottahagyom az út szélén a kocsit, és hazajövök stoppal. De szerencsémre akkora volt bennem a hajtóerő, hogy hazahozott.

- Hjjaj, drága Vikókám, csakhogy túl vagyunk rajta! Mesélj, édesem!

- A munkáról csak annyit, jól kibabráltunk magunkkal. Ott legalább tíz éve nem mozdították el a polcokat, ládákat. Tele volt minden bogárral, bogártetemmel, egerekkel. Úgyhogy leltározás előtt irtanunk, takarítanunk kellett.

- Jesszusom, akkor ott rengeteg anyag ment kárba!

- Szerencsére nem, mert jórészt eszközöket, alkatrészeket tárolnak ott. Hazafelé az járt a fejemben, nem tudok rólatok semmit. A négy hét alatt alig beszélgettünk.

- Pótolni fogunk mindent, csak rendeződjenek körülöttünk a dolgok. Pihenj le drága, rettenetesen nyüzött az arcod.

- Ha lepihensz velem - vont magához.

- Oké, veled megyek - pakoltam össze a tányérokat, poharakat.

- Dióhéjban tudom, hogy boldogultál a rád szakadt teendőkkel, de mesélj részletesebben, mi okozott gondot?

- A felelősségtudat merített ki nap, mint nap. Félelmetes volt belegondolnom, a kicsik mellett ébernek kell lennem minden pillanatban, hiszen tőlem függ a sorsuk, életük. Bevallom, néha nagy erőfeszítembe került a teljesítése.

- Megértelek. Én évek óta csinálom, mégis szembesülök időnként a súlyával.

- Szerintem hasznomra vált a négy hét. Már nem tartok annyira az anyaság vállalásától. A nehézségek ellenére gyönyörű pillanatokot éltem át a szeretetük kimutatása közben. Szóval őszintén drukkolok, hogy a múlt heti ténykedésünk eredményes legyen, de az ilyen hosszú távollétekből köszönöm, többet nem kérek! Képtelen lennék ezt az életformát elviselni.

- Nem csak te, én is. Ha az állásomba kerülne, sem vállalnám még egyszer. Állandóan ti jártatok a fejemben. Annak azért örülök, hogy egyikük sem betegedett le.

- Attól bizony én is tartottam. Volt olyan hét, hogy Nilcsike csoportjában öt gyerek volt. De amint prüsizett valamelyik, inhaláltunk vele. Egyébként meg nyomattam beléjük ezerrel a mézes citromszeleteket, vitaminokat.

- Meg tudtad velük etetni?

- Trükköznöm kellett, de sikerült túljárnom az eszükön. Velük ettem én is, és ilyenkor pótmeséket mondtunk Dancsussal. Anyukád tündéri volt, nem egyszer hozott nekünk főtt ételt, hogy legalább főznöm ne kelljen. Amikor Nomcsi lebetegedett, Nilcsike bölcsis öltöző-szekrényében hagyta a hűtőtáskát, tele cuccal.
- Szó ami szó, anyaságból kiválóra abszolváltál! - ölelt rajongva magához.
- Abból talán igen, de a feleség-kérdéssel vigyázz, mert én csak hasonló minősítésű apukát, férjet fogadok el - csókoltam meg.
- Majd vigyázok, hogy ne legyen rám panaszod.
- Ajánlom is!
- Annak örülök, hogy Danikával ekkora köztetek az összhang. Ő sajnos anyukámon is kifog, pedig felnevelt három gyereket.
- Nagy bizony, és vigyázz, mert már nem Péterre kell féltékenykedned, hanem a pici fiadra. Azt mondta, ha olyan nagy lesz, mint te vagy, ő is feleségül vesz engem.
- Ejha! Még szerencse, hogy tudom, házi párbajra kell gyűrnöm. Sebaj, van még pár évem a felkészülésre - nevetett a nyakamba csókolva. - Gondolkodtál a jövőbeli elképzelésemen?
- Jólesett beleképzelni magunkat, ábrándozni felőle, de bocsáss meg, komolytalannak tartom még mindig.
- Nana, nem annyira komolytalan az! Egyre többet foglalkozom vele. Két közgazdásznak vannak kilátásai magániroda működtetésére. Ha ügyesen átrendezzük a földszintet, még irodahelyiséget sem kell bérelnünk. Most ezen agyalok, de majd segítesz, hogy bele ne rokkanjak.
- Oké, ebben biztos számíthatsz rám!
- Amilyen híreket a minisztériumi kollégáktól hallok, lehet, hogy közelebb van a megvalósítás, mint gondoltam. Állítólag nagy létszámcsökkentésre készülnek. Úgyhogy nem lesz nehéz anyuédát meggyőzni, jobb lenne minél előbb elhagyni a süllyedő hajót.
- Hmm... Szóval Ilike ezért lehet olyan ideges?
- Az bizony meglehet. Adrienne jó hírforrás számára.
- Apropó, végül is utánatok ment?
- Nem. Karcsi, a főosztvez nem engedte. Nagyon féltékeny rá.
- Oké. Hagyjunk valami mesélnivalót holnapra is. Aludj egy kicsit, amíg átmegyünk anyukádékhoz.

3.

Amíg Viktor aludt, én olvastam. Fél hatra értünk át a szüleihez. Hat órakor hatalmas autó állt meg a ház előtt. Rózsa néni elsápadt, amikor Bella szállt ki belőle a gyerekekkel.

- Ennek fele sem tréfa - mondta Tóni bácsit nézve.
- Kérlek, ne izgasd fel magadat, nem szeretném, ha megismétlődne a huszonkilenc évvel ezelőtti történet.

Viktor értetlenkedve figyelt. Ő nyitott ajtót, amikor Bella becsengetett. Danika apuci nyakában landolt, de csakhamar sírás lett a vége, mert Bella vele akart beszélni. Mivel Rózsa néni nem hívta beljebb, az előszobában tárgyaltak jó fél óra hosszat. Viktor kikelve magából jött be.

- Bella gyerek újraelhelyezési pert indított ellenem, és arra akar rávenni, csináltassunk apasági tesztet, mert csak úgy tudja bebizonyítani, hogy egyik gyerek sem az enyém - mondta fogcsikorgatva.

- Legokosabb, ha beleegyezel - mondta Tóni bácsi, a feleségét nézve.

- Apa, mi történik itt?

- Még nem tudom pontosan, de csúnya dolgoknak nézünk elébe, ha igaz, amit anyukáddal sejtünk.

- Elmondanátok, hogy képből legyek valamiképpen?

- Mindent időben meg fogsz tudni, de nem ma. A gyerekek jelenlétében nem beszélhetünk.

- Hazaviszem őket - ajánlottam fel.

- Én azt szeretném, ha te is jelen lennél. Holnap ovi előtt ide jövünk - fogta át Viktor a vállamat.

- Okos gondolat - helyeselt Tóni bácsi. - Rózsikám, édesem, szedd össze magadat, melegítsd a vacsorát - nézte gyengéd tekintettel Rózsa nénit.

- Szörnyű, miket produkál az élet - mondta könnyeit nyelve, miközben kiment a szobából.

Vele tartottam, hogy segítek neki, de leginkább azért, hogy ne legyen egyedül. Hívtam Daniakáékát is. Először csak Nielka jött ki velünk, de amint finom ételillat terjengett a lakásban, megjelent ő is. Hogy ott tartsam őket, együtt terítettük meg az asztalt. Rózsa néni csodálkozva nézte, milyen ügyesen segít még Nielka is. Az ő feladata volt az evőeszközöket, szalvétát odavinni a bátyjának.

- Csodát műveltél a négy hét alatt - pusztult meg elismeréssel.

- Így tudtam elérni, hogy ne kelljen állandóan utánuk rohangálnom - mondtam nevetve.

Vacsora után hazamentünk. Fürdetés után nem volt nehéz ágyba parancsolni a két kicsit. A mese feléhez sem értem, mindketten aludtak, mint a bunda.

Viktor lehangoltan jött át velem a szobánkba. Leült, az ölébe vont, és percekig csak sóhajtozott.

- A fáradtságtól vagy ilyen lehangolt?

- Nem. Képtelen vagyok megemészteni, amit apától hallottam. Rémesen ciki szembesülnöm vele, lehet, hogy azt sem tudom, ki az igazi apám.

- Atya ég! Hogy létezik ez?

- Apa rém szomorú történetbe avatott be. Nem is tudom, hol kezdjem... Talán ott, hogy anyu egyik nap, amikor bent kellett maradnod, az óvoda környékén látta a fickót, aki ma hazahozta Bellát és a gyerekeket. Bár ő nem vette észre anyut, mégsem mert bemenni Danikáért, haza-rohant apuhoz, hogy menjen el ő a gyerekekért. Két nap múlva, amikor te ismét túlóráztál, ketten mentek, a fickó akkor is ott ólálkodott. Amint meglátta anyut, sietve távozott. Anyu azért ijedt meg annyira tőle, mert harminc évvel ezelőtt egy lakótelepen laktak. Anyu tetszett neki, de nem volt kölcsönös. Már javában együttjártak apuval, amikor egy szüreti bálban többször le akarta kérni anyut aputól. Berágott rá, amiért egyszer sem ment el vele. Pár nap múlva a parkban elkapta anyut, és megerőszakolta. Emiatt hetekig ideggyógyászati kezelésen

volt. A nagyiék azonnal feljelentették, de külföldre szökött a gazember. Apu szerencsére szerette, és szereti a mai napig anyut, egy pillanatra sem torpant meg. Ráadásul a szörnyűség épp a házasságkötésük előtt történt. Én rá kilenc hónapra születtem meg. Apu nem firtatta a dolgot, mert úgy ítélte, akár az övé vagyok, akár nem, sajátjának tekint. Mivel anyura hasonlítok, kettőjük között maradt a dolog.

- Valóban rémes. Hogy a csudába keveredett össze Bella pont vele?

- Erre ő tudna válaszolni. Én már csak azt nem értem, ha a fickóval fut, miért akar belekeverni a dologba egy harmadikat is... Miért fontos neki az apasági teszt.

- Érthetetlen.

Az órára néztem, majd Viktorra.

- Éjfél elmúlt, aludnunk kéne pár órát, mert mint említettem már, bent sem pauza vár rád. Vége a jókedélyű hangulatnak. Nagy a sutyorgás, meglehetősen puskaporos a levegő.

- Sebaj, annál könnyebb lesz dönteni, merre tovább. Csak te tarts ki mellettem, más nem számít!

- Nekem meg az, hogy te énmellettem.

- Nyisd ki a panaszszákot, mi a vétkem ellened?

- Ami volt, elmúlt. Többé nem kapsz engedélyt ilyen hosszú távollétre.

- Legalább hivatkozhatok rá: sodrófa árnyékában élek, nincs szabad akaratom - ölelt magához nevetve.

- Nincs bizony, úgyhogy alukálj, de gyorsan!

Hajnalban szinte egyszerre ébredtünk. Akkora volt bennünk a szerelem, az öröm, hogy végre nem kell elmennie, alig tudtunk betelni egymással.

- Aggódom érted, nagyon nyúzott, sápadt vagy - néztem a lefogyott arcát.

- Szó ami szó, elfogyott az energiatartalékom, de majd melletted feltöltődöm. Hogyan tovább?

- Téged átengedlek Dancsusnak, enyém Nielka mindenestől.

- Egy-két nap legyen így, de azt nem szeretném, ha egészen apafüggővé válna.

- Megoldjuk. Majd szép óvatosan felbujtom Nincsit. Tud ám ő is harcolni az akaratáért.

- Csak vigyázz, nehogy visszájára forduljon a dolog.

- Na, azt nem engedem meg egyiküknek sem, hogy engem háttérbe szorítsanak - ugrottam ki az ágyból.

Danika egyszerűen tündéri volt. Részben még reggelizni sem akart, annyira örült, hogy végre ismét az apucija viszi oviba, másrészt egész idő alatt kerülgetett, és magyarázta, hogy nagyon szeret engem, már velem is jó oviba menni, de most az apucival szeretne. Jó érzékkel használtam ki a lelkiismeretfurdalását, és megbeszéltem vele, természetesen mehet apucival, de én is igényt tartok ám rá, hogy néha velem jöjjön. Különben is, Nielka is szereti az apuciját, ő is szeretne vele menni. Azt hiszem, ezzel mintegy megoldottnak tekinthettük a keleti kérdést.

Délután szükség is volt a reggeli egyezkedésre, mert Viktor a délelőttöt a minisztériumban, a délutánt pedig bent a vezérnél töltötte. Az esti mesélés közben jött haza. Hogy szent legyen a béke, átvette a jó testvérekről szóló mesémet. A nagy izgalom ellenére hamar elaludtak a kicsik. Mi utána vacsoráztunk.

- Úgy tűnik, a miniszterhelyettes lett rám állítva. Érvháború folyt köztünk oda-vissza. Végül abban egyeztünk meg, kisebb külső munkákat szívesen vállalom, de csak olyan lélegzetűeket, amik nem mennek a munkám rovására.

- Ez az alku még jól jöhet neked.

- Amennyire lehet, próbálom a káoszt a javunkra fordítani, de nehéz lesz jól kijönni a buliból. Mondhatom, a délelőtti harc „kismiska” volt ahhoz képest, ami délután várt a vezérnél. Kemény dió az öreg. Megkapta főnről az ukázt, a cég karcsúsítását osztályok összevonásával kell megoldania. Határozott, jól átgondolt elképzeléssel állt elénk, amiből egy fikarcnyit nem engedett. A pénzügyből és kereskedelemről hozza létre a gazdasági főosztályt, aminek a vezetésével Tomi és engem akar megbízni. Naná, hogy ránk bízza a döntést, ki legyen vezető, ki a helyettese. Ez utóbbi fogja átvenni az osztály- és csoportvezetői teendőket. A karcsúsítást is nekünk kell végrehajtani, elvégre mi ismerjük a munkatársainkat. Ez még annál a jámbor Tominál is kiverte a biztosítékot. Két hét gondolkodási időt kaptunk, milyen felállásban folytatjuk.

- Gyönyörű... Szépen összeugraszt benneteket.

- Ezt nem fogom hagyni, annál inkább sem, mert egyesek máris rám mutogattak, miért foglalom a kevés vezetői státusz egyikét, amikor értem a minisztérium ácsingózik. Ősz óta nem töltöttem két összefüggő hetet a helyemen. A vezér kiállt mellettem, de darázsfészekben nem lehet dolgozni, és kedvem sincs hozzá.

- Sajnos hallottam én is, tettek negatív megjegyzéseket rád.

- Tisztában vagyok vele, az emberi irigység határtalan. Csak megerősíthetem a véleményemet: könnyebben döntök, és anyáék sem tarthatnak felelőtlennek.

TIZENHETEDIK FEJEZET

AZ ÉLET FINTORA

1.

Hétfőn együtt mentünk dolgozni, de Viktor délelőtt kidőlt a sorból. Én találtam rá az irodájában. Az asztalon feküdt, és olyan mélyen aludt, alig tudtam észhez téríteni. Kértem, vegyen ki szabadságot, pihenje ki magát. Elment a körzeti orvoshoz, aki amint meglátta, kiírta egy hét betegállományba. Három nap szinte egyfolytában aludt.

Csütörtökön délből azzal hívtam fel lehangoltan, menjek egyenesen haza, ő megy el a gyerekekért. Hiába faggattam, nem tudtam kiszedni belőle a rosszkedve okát. Délután rohantam haza, hogy megtudjam, mi történt. Nem voltak otthon. A nappali asztalán az a távirat volt, amit a múlt héten küldött nekem. Ezen kívül egy értesítő apasági tesztminta vételére hétfői dátummal, és egy bírósági idézés volt gyerek újraelhelyezési perre, ami péntekhez két hétre lett kitűzve.

Leültem, gondolataimba mélyedtem. Félttem az elkövetkezendő hetektől. Azon morfondíroztam, mit véthettünk, hogy egyik gond éri a másikat. Miért nem lehetünk egymással felhőtlenül boldogok, mint mások? Mit csinálunk rosszul? De azon túl, hogy a kérdések halmaza rohamozott, nem jutottam eredményre. Megszólalt a táskámban a Török induló. Kisiettem a telefonomért:

- Szia, kis szívem, hol vagy, édes?

- Jelenleg az előszobában, de a nappaliból jövök.

- Akkor tudsz mindent.

- Sajnos igen, és értetlenkedem, nekünk miért nem jut nyugodt boldogság, mint annyi mindenki másnak. Vikókám, nem gondolod, hogy kihívjuk magunk ellen a sorsot?

- Nem tudom, kicsim, de szeretnék már mindenem túl lenni.

- Nem is mondtad, hol vagytok.

- Ó istenem, de bamba vagyok! Azért hívtalak, hogy gyere le a játszótérre. Szépen süt a nap, használjuk ki a jó időt.

Kabátot vettem, és lesiettem.

- Szia tündérlány! - fogadott kedves mosollyal.

Danikáék is odarohantak pusziért, és már futottak is tovább.

- Mit értettél azon pontosan, hogy kihívjuk magunk ellen a sorsot?

- Úgy érzem, akkor cselekednénk okosan, ha megvárnánk, amíg minden letisztul körülöttünk, és csak utána kezdenénk új életet.

Nem válaszolt, csak nézett és sóhajtozott.

- Szeretném, ha megosztanád velem, mi jár a fejedben?

- Este térjünk rá vissza, amikor beszélgethetünk nyugodt körülmények között.

Odasietett a hintához, hogy ne Danika emelgesse Nielkát. Miközben lökte a két kicsit, megkérdeztem tőle:

- Mikorra kell holnap az oviba menni?

- Fél négykor kezdődik a farsangi felvonulás, de a huszárjelmezért haza kell ugranunk. Próbáld úgy beosztani a dolgaikat, hogy kettőkor leléphessünk.

- Apuci, azt mondtad, a farsangkor én leszek a huszár - szólt közbe ijedten Danika.

- Most sem mondok mást, kicsim. Mit mondott az óvónéni, lesz holnap ebéd után alvás?

- Aztat nem tudom, de az ágyakat átvittük egy sötét szobába. Apuci, aztat akarom elmondani, hogy az a másik anya elvitt minket egy nagy autóba, amit egy bácsi vezetett, egy olyan helyre, ahol lovazni lehetett. Én egy élősön, Nilcsike meg egy nem élősön lovazott.

- Na, és hogy éreztétek magatokat?

- Hát addig jól, amíg a pacin lehetett ülni. Utána haza akartam menni, de aztat mondta az a vezető bácsi, ha ott maradunk vele, elvisz minket az állatkertbe, ahova te is el szoktál vinni. El is vitt, meg még a játékos parkba is, ami ott van az állatkert mellett.

- Ezek szerint, ha anya jön értetek, máskor is vele mentek?

- Hát aztat nem tudom, de jó lenne úgy, ha te nem engednél el.

- Ha nem félsz anyától, és jól érzed magadat vele, miért ne engednék el?

- Azért, mert aztat mondtad, hogy csak veled, Obinikével, Rózsa mamival és Tóni papival jöjtek el az oviból.

- Tudod, hogy én ezt csak azért mondtam, mert te kértél rá, hogy ne kelljen vele elmenned.

- De apuci, én most is kérem aztat tőled.

- Egyezzzünk meg, pici fiam, abban, ha jól érzed magadat anyával, nyugodtan elmehetsz vele.

- Jó, de úgy sem mondtam meg neki, hogy holnap az a farsangos lesz, és én huszáros ruhában leszek.

- Meg akarod neki mondani?

- Nem, mert én nem akarok vele lenni.

- Fázol, azért húzod össze magadat?

- Igen, és villamosost akarok játszani Nilcsivel.

Amíg vacsorát készítettünk, ők felforgatták a szobájukat. Fürdés után nem kellett őket ágyba parancsolni, már mese közben elaludtak. Átmentünk a szobánkba, kérem sem kellett Viktort, beszélni kezdett:

- Ekkora gödörben még nem éreztem magamat, mint amilyenben jelenleg vagyok. Romhal-maz az életem. Szeretem apát, érzem, tudom, szeret ő is és biztos vagyok benne, soha nem jut eszébe, hogy esetleg mástól származom, mégis bizonytalanná váltam. Két hét, és kiderülhet, volt két kicsi törpikém. Egyik napról a másikra semmi közöm a továbbiakban hozzájuk. Felfoghatatlan, hogy ilyen megtörténhet. Te kijelented, a szerelmünkkel kihívjuk magunk ellen a sorsot. Szimettkém, egyedüli kapaszkodóm vagy! Annyira szeretnék biztos pontnak tudni az életemben.

- Melletted leszek, próbállak átsegíteni a nehézségeken.

- Úgy érzem, ez most kevés. Sorsközösséget kell vállalnunk egymással. Hidd el, tudom, nem könnyű a te helyzeted sem, de kérve kérlek, ne hátrálj meg! Ebben a lelkiállapotban még egy csapást nem tudnék elviselni, akkor sem, ha tudom, nem elhagyni akarsz. Drága kincsem, egyik beszélgetésünk alkalmával azt mondtad nekem, belefáradtál az életbe, nem tudod és nem akarsz rendbe tenni magad körül a dolgokat. Most én tartok ott, hogy teljes reményvesztetté váltam. Hidd el, boldog leszek, ha kimondhatjuk egymásnak a rég óhajtott igent. Meglátod, Olaszországban, távol mindentől és mindenkitől, meg fogok nyugodni.

- Akkor is, ha Belláék elperelik tőled Danikáékat?

- Ezt csak akkor tehetik meg, ha bebizonyítják, nem én vagyok a vérszerinti apa. Ha igaz, úgy sem tehetek ellenük semmit. Ha melletted biztonságban érezhetem magamat, bele fogok törődni.

- Hát jó. Ha valóban úgy érzed, az esküvőnk a megoldás a megnyugvásodra, boldogan vállalom.

- Köszönöm! Álmomban sokszor látom magunkat a házasságkötő teremben. Te mindig ugyanolyan zöld kiskosztümben vagy, mint amilyen az öltönyöm színe. Pontosan olyan, mint a szemed zöldje. Imádnivalóan csinos vagy mindig. Kár, hogy nem tudsz lemondani a fehér menyasszonyruháról.

Elgondolkodtam, végül is miért ne. Gyönyörű kosztümöket lehet kapni, amit ráadásul nem csak egy alkalommal vehetek majd fel.

- Bár eddig evidens volt számomra a menyasszonyruha, de miért ne tudnék lemondani a kedvedért? Vikókám, én kizárólag neked akarok tetszeni! Nincs veszve semmi, hiszen az anyagot még csak kinéztük.

- Imádlak, kicsike életem! Olyan jó, hogy vagy nekem! Miért nézel átható tekintettel?

- A lányok sutyorgása jutott eszembe. Tudod már, kik maradnak, kiket küldesz el?

- Legalábbis körvonala azódik bennem. Zsóka megint a vesztesek listájára kerül, pedig azt szerettem volna, ha marad, de ő akarja a feltételeket szabni. A közlegénysort méltatlannak tartja magához, de a továbbtanulást ezúttal is hárítja. Szerencsémre nem csak én, de Tomi is bekeményített a témában. Szilvi és Ancsika nem bízták magukat a bizonytalanra, nekik új helyük van, amiben támogatjuk őket. Era, Nomcsi maradnak. A számvitelekkel még ezután beszélek.

2.

Az apasági teszt mintavételénél Viktor összetalálkozott az állítólagos apajelölttel. Elhűlve nézte a Bellánál legalább húsz- huszonöt évvel idősebb fickót. Dúsgazdagnak, befolyásosnak kell lennie, ha azzal a hatalmas krumpoli orrával, felpöckölt szájával megfelel a kinézetre mindig kényesen igényes, volt nejének - morfondírozott magában.

Én a gyerekekkel a szüleimnél vártam rá. Rózsa néni rendkívül izgatott volt. Amikor Viktor megállt a ház előtt, Tóni bácsi Timcsit és Petit beküldte a szobába a két kicsivel.

Amint belépett Viktor a lakásba, Rózsa néni azonnal lekáderezte a fickót: mi a neve, hogy néz ki? Amikor Viktor elmondta, berohant a nappaliba, sírógörcsöt kapott. Viktorral utána mentünk, Tóni bácsi orvost hívott hozzá, aki negyedórán belül ott volt. Nyugtató injekciót adott neki, amitől csitult a sírása.

- Anya, kérlek, ne ejts kétségbe. Mondd el, mitől borultál ki?

- Tébolyda, hogy ilyen megtörténhet... előfordulhat. Kisfiam, ha igaz, hogy az a férfi Danikáék vérszerinti apja, akkor a gyerekeidnek hitt törpikék a testvéreid... és ennek én, az anyád vagyok az oka - sírta el ismét magát.

Tóni bácsi mellé ült:

- Rózsikám, mindenre kérlek, ne froclizd magadat! Nem szeretném, ha ismét kórházba kerülnél.

- Én sem, de azt mondd meg, hogy lehet ezt elviselni?

- Szívecském, ezt a témát lerendeztük majd harminc évvel ezelőtt. Te nem oka, áldozata vagy a történetnek. Az a gazember tehet mindenről! De most nem kerüli el az igazságszolgáltatás méltó büntetését.

- Viktorkám, kisfiam, kérlek, ne vess meg!

- Anya, hogy mondhatasz ilyet! Le vagyok taglózva a helyzettől, de eszembe nem jutna téged hibáztatni. Kérlek, nyugodj meg! Anyukám, nagyon féltetek!

- Nem kell féltetek drágáim... Erős leszek. Szimettkém, drága kislányom - fordult hozzám -, ugye kitartasz Viktor mellett?

- Efelől egész nyugodt lehet, drága Rózsa néni. Sokkal jobban szeretem annál Vikót, hogy el tudnám hagyni őt. Mi már mindent megbeszéltünk, köztünk nincs és nem lesz változás.

- Köszönöm édesem, nagyon köszönöm. Bocsássatok meg, nagyon kimerültem, muszáj kicsit pihennem.

Mindhárman kijöttünk a szobából. Érdemben senki nem tudott mondani semmit. Viktor azt javasolta, legokosabb lesz, ha hazamegyünk. Öltöztettük a kicsiket, és elköszöntünk. Kocsiban Danikáék verseket mondtak, énekeltek. Így mi nyugodtan beszélgethettünk. Viktor megfogta a kezemet:

- Rém cikis helyzet. Lehet, hogy örültség tőlem, de ha valóban nem én vagyok az apa, megnyugtató lenne számomra a testvéri kapcsolat.

- Megértelek. Évekig neveltetted őket gyerekeidként, ez esetben mégsem kell idegenként rájuk nézned, gondolnod.

- Pontosan ezt érzem. Fel kell készülnöm a tárgyalásra, hogy is van ez az öröklődési dolog. Annyit tudok a tévéből, akkor tekinthető az apa vérszerintinek, ha legalább 98 százalékos biztonsággal kimondható az azonosság. Remélem, találunk a neten kielégítő anyagot hozzá, mi van testvérek esetén.

- Feljelentetted a fickót?

- Természetesen. Megbeszélem apával, közösen vagy külön-külön tegyük.

Otthonról felhívtuk Tóni bácsit, hogy érzi magát Rózsa néni. Megnyugtató volt hallani, hogy mélyen alszik. Játszottunk kicsit Danikáékcal, és nekiláttunk az esti teendőknek. Miután elaludtak, mindketten géphez ültünk anyagot keresni. Az az első oldalon kiderült, az ikreknek minimum 50 százalékból kell hasonlítania egymásra, az unokatestvéreknek 25. Ebből kiindulva a testvérek a kettő között lehetnek.

A következő hétvégén Bella jött a gyerekekért. Danika beszaladt a szobába, onnan kiabált ki, ő nem akar elmenni. Bella nagy nehezen kicsalta, képeket mutatott neki várról, katonákról, és azt mondta neki hízelegve, ma oda mennek. Szeretné, ha Danika is megnézné, milyen házban

laknak a katonák, de ha akar, beszélgethet igazi katona bácsival. Ez utóbbi hatott, öltözködött, és elment Bellával. Következő pénteken a fickó Bellával jelent meg a tárgyaláson. Tanúként hallgatták ki. Viktor ott szembesült a ténnyel, Bellának előbb volt kapcsolata a fickóval, mint vele. Állítólag végig kitartott mellette, pedig évente csak pár hetet, esetleg hónapot töltött itthon tavaszonként. Viktor ezért nem vehetett észre semmit mindebből. Tény, hogy mindkét gyerek februári születésű, tehát májusban fogantak.

A bíró megkérdezte, eddig miért nézte el, hogy egy idegen nevelte a gyerekeit, hogy Bella a válóperük alkalmával lemondott róluk az alperes javára? Az utóbbin meglepetten nézett Bellára, és csak annyit mondott, erről nem volt tudomása, de azt többször kifogásolta, miért nem ő neveli őket. Az első kérdésre pedig az volt a válasza: mostanra sikerült meggyőznie Bellát, menjen hozzá feleségül, költözzön ki hozzá a külföldi otthonába.

A tárgyalás folytatásának időpontját a teszt eredményének elkészülésekor, tíz nappal későbbre tűzték ki. Addigra okafogyottá vált, mert Bella a soron következő láttatáson elvitte Danikáékát, és ezzel mintegy végleg szem elől veszítettük őket.

Viktort megviselték az események. A tárgyaláson kiderült, a gyerekei csak testvérei lehetnek. Esély lett volna rá, hogy nála maradjanak, mert ő nevelte őket, és kimutatható a vérszerinti kapcsolat. A tárgyaló bírótól tudtuk meg, a rendőrség nem tudta foganatosítani a fickó elfogását, mert a címzett helyén új lakók voltak, akiktől megtudták, három nappal előbb hagyták el az országot. Elrendelték a nemzetközi elfogatásukat, de ezzel egy rendkívül hosszadalmas procedúrának nézünk elébe, ami évekig elhúzódhat. Ez alatt pedig a két kicsi teljesen elidegeníthető Viktortól.

A tárgyalást követő harmadik este a ligetben romantikáztunk, amikor megszólalt Viktor mobilja:

- Szia Tori! - köszönt rá halk, rekedt hangon Bella.

- Szia! Hol vagytok, miért nem hozod vissza a gyerekeket?

- Nagyon messze vagyunk Magyarországtól. Csak azt szerettem volna, hogy tudd, Danikáék jó helyen vannak, jól érzik magukat, ne idegeskedjetek.

- Kösz! Egy hete tűntetek el, de ne idegeskedjünk. Megáll az ész! Mikor méltóztatsz visszahozni őket?

- Nem viszem vissza. Danikáék Hanszé, átrepültünk velük a Földgolyó másik felébe, ők velünk maradnak.

- Hogy volt merszed ilyen gázsággal felhívni? Ha tudni akarod, a bíróság nekem ítélte őket. Mert lehet, hogy a Hanszod nemzette a kis törpikéket, de vérszerinti testvéreim, én neveltem eddig őket. Nincs rá indok, hogy ezentúl is ne így legyen.

A kapcsolat megszakadt. Viktor próbálta kikeresni, milyen számról hívta, de ismeretlen számot jelzett a készülék.

- Arra jó volt a hívás, hogy meggyőződhesünk róla, Danikáékról tényleg végleg lemondhatunk - jegyezte meg végtelen szomorúsággal a hangjában.

- Tragikusan lehangoló, de még mindig jobb a bizonyosság, mint a bizonytalanság - makogtam el a szálnalmas frázist.

Viktor némi gondolkodás után hívta a volt anyósáékat:

- Tessék, Lázár lakás!

- Elnézést a téves hívásért - nyomta le a „Non” gombot, és újból bepötyögte a számot, de ugyanaz a női hang szólalt meg.

- Bocsásson meg, hölgyem, én Tékászékat hívnám, nem tudom miért ide jelez ki állandóan.

- Milyen számot hív, ha megkérdezhetem?

Megmondta.

- Nem tévesen jelez ki, ez a szám egy hete a miénk lett a lakással együtt.

- Hogy értsem ezt? Hova költöztek a volt anyósomék?

- Kitelepültek valahova külföldre. Két hónapja vettük meg a lakásukat, most realizálódott a költözködés.

- Értem... azaz, dehogy értem, tudomásul veszem. Még egyszer kérem, bocsásson meg az alkalmatlankodásért! Csókolom a kezét!

- Sajnálom, ha kellemetlenül érintette a hír, viszonthallásra!

- Ennek apa nem fog örülni. Szülőstől, gyerekestől meglógtak az aljas, szemét alakok!

- Kéérlek, próbálj lehiggadni - simogattam a karját.

- Oké... oké, nincs semmi baj, drága! Szerencse, hogy vagy nekem. Különben biztosan nem élném túl ezt a gazemberséget.

- Bár Dancsusékat nem pótolhatom, de vagyok és leszek!

Magam tehetsége szerint igyekeztem a segítségére lenni. Rengeteget beszélgettünk, csavarogtunk, hogy minél kevesebbet kelljen otthon lenni, ahol legelviselhetetlenebb volt Danikáék hiánya.

Tündérien aranyos volt, mert a társaságomban igyekezett palástolni rosszkedvét, de tudtam, lelkében hatalmas harcot vív a tények elfogadásáért. Mindent elkövettem, hogy figyelmét az esküvőnk megszervezésére irányítsam. Délutánonként a megálmodott zöld kiskosztümöt hajkurásztuk. Véleményem szerint bejártuk az összes ruhaszalont, butikot, magán ruhatervezőt és készítő, mire rátaláltunk az igazira, egy gyönyörű selyembársony kiskosztüm mivoltában, aminek színe tökéletesen megegyezett Viktor elképzelésével. Úgy állt rajtam, mintha rám szabták volna.

A gallér és mandzsetta díszítése, valamint a keskeny, hosszú gombok bevonata - amik a sálgallér találkozásából kiindulva függőlegesen folytatódnak, ezüstösen csillogó anyagú. Szerencsémre a kosztüm tartozéka volt az ugyancsak ezüstös anyagból készült kalap, kesztyű és retikül. Viktor hernyóselyem fehér blúzt választott hozzá.

Elégedetten néztem magamat a tükörben, de valójában Viktor rajongó tekintete győzött meg, jól áll a cucc, csini leszek benne. Pár üzlettel arrébb megfelelő cipőt is találtunk.

Boldogsággal töltött el, hogy Viktor őszintén tudott velem örülni annak, hogy Velencében kedvező szálláshelyet találtunk, így nem kellett szállodába mennünk. Egy magánpanzióban leszünk, ahol két hétig magunk lakunk egy apartmanban, ami a családi ház kertjében van.

Édes volt Viktor abban is, megszabadított a legkellemetlenebbtől, magára vállalta azoknak a kolléganőknek a meghívását, akiket szerettem volna: Erát, Nomcsit, Ancsikát. Bár kedvelem Szilvit is, de ő mindenben Zsóka pártján áll, a képmutatást viszont utálok.

Nem maradhat ki egy a számunkra feledhetetlen közjáték sem. Mióta elhárult minden akadály a babaprojekt beindítása elől, az én drága Vikókám tesztlapokat szerzett be, és két-három naponként tesztel engem, van-e már lakója a hasimnak. Erről a legkritikusabb napokon sem

feledkezett meg. A világért nem szegném kedvét, különösen ebben a lelkiállapotában nem, de titokban drukkolok, várjon még a kicsi jövevény. Nagy szüksége lenne Vikornak időre, hogy megnyugodhasson és olyan örömmel várja a közös babánkat, mint én. Javunkra szolgálna egy szabad nyár, amikor gondtalanul csavaroghatunk, szórakozhatunk. Egyik reggel mégiscsak szóba hoztam a dolgot:

- Nem vagy csalódott, amiért késik a projekt?

- Nem, kicsi tündérem. Bár lemondani nem tudnék a közös babákról, de mióta állandóan mellettem vagy, lehiggadtam. Sőt, azért drukkolok, várhatna még. Jó lenne végre kiszórakozni magunkat. Egyik ottlétemkor nálad, láttam, megveszed a pesti műsorfüzetet, gondolom, nem cél nélkül. Bár a múzeumba járás nem tartozik a kedvenc elfoglaltságaim közé, de moziba, színházba, hangversenyre szívesen járnék. Sráckoromban volt színház és hangverseny bérletem.

- Nem lehet igaz, hogy ennyire egy srófra jár az agyunk! Mondd, te gondolatolvasó vagy? Pontosan ez jár a fejemben, de nem mertem előhozakodni vele, mert olyan izgalomban vagy minden ellenőrzéskor.

- Tény, lemaradni nem szeretnék egyetlen pillanatról sem, de ennyi, és nem több az ügybuzgalmam oka.

- Nem vagyok és nem lehetek elégedetlen, hiszen épp elég programot csinálsz, általad lassan megismerem Budapestet, sőt, az eddigi túlszűfolt pesti életembe bele sem fért ilyesmi, de mit tagadjam, kezd hiányozni a kultúra.

- Pótolni fogjuk, drága! Az esküvőnket nagyon fontosnak tartom, de meglátod, minden más egyébbel türelmes leszek!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

SZERELMESEK VÁROSA

1.

Végre elérkezett a nagy nap! Hihetetlen izgalom volt mindkettőnkben.

- Úgy érzem, a mai nappal végérvényesen lezárul az életemnek egy szakasza. Olyan, mintha most válnék felnőtté. Érted ezt?

Elgondolkodva néztem, majd elmosolyodtam.

- Azt hiszem, igen. Bár kicsit érettebb személyiségként, mint én vagyok, de elhagyjuk az útkeresés bizonytalan útvesztőit, és átlépünk a határozott döntések kanyargós útvesztőibe. Úgyhogy vigyázz, nagyon kell fogunk egymás kezét, nehogy elveszen valamelyikünk az egyik fordulóban.

- Nem fog. Elég volt a reménytelen keresgélésből, a zűrzavaros kutyvaszból! Meglátod, veled végigmegyünk rajta, legyen bármilyen göcsörtös. A pár hónap alatt több gondnal kellett megbirkóznunk, mint sok embernek egy életen át. Ha semmi, ez biztosan összekovácsolt bennünket.

- Biztosan, de ha nem akarjuk lekésni első nagy döntésünk következményét, ugrás ki az ágyból!

Mire Viktor szüleihez értünk, teljes volt a létszám a nappaliban. Nagy örömömre a szerkóm elnyerte mindenki tetszését, még anyukámét is, aki pedig igen konokul tud ragaszkodni a hagyományokhoz, az elképzeléséhez. A menyasszonycsokor elhozatala apuka - Tóni bácsi - feladata volt, ő is adta indulás előtt a kezembe.

Megcsodáltam a különleges, majdnem szív alakú zöld levelekkel körülvett hófehér csokorkölteményt, ami ezüstsálakból font vastag zsinórral volt átkötve. Jól harmonizált az öltözkemmel.

Mivel anyukám már otthon felbujtotta Rajmikát és Nomcsit, hogy ők lesznek a koszorús nép - koszorú meg ugyebár sehol -, a kalapomból hátul lelógó ezüst szalagokat nem a hajam köré fontuk, hanem szabadon hagytuk, és azt fogta a kéttagú koszorús nép. A négy gyerek jött utánunk, oly módon, hogy Timike Rajmika kezét fogta, Peti Nomcsiét. Őket követte apuka kíséretében a két anyuka, majd a rokonság. Így vonultunk át a két utcával távolabbi önkormányzathoz.

Az igazi meglepetés a házasságkötő teremben várt ránk. A hivatalos ceremónia után Timike és Peti vezényletével félkörbe álltak a két kicsivel, és kórusban mondtak nekünk köszöntőt, amit a két pöttöm alkalomhoz illő énekei és versei követtek. A műsort Timike és Peti külön akciója zárta. Nem bírtam könnyek nélkül végighallgatni.

Visszafelé kissé felbomlott a rend, külön csoportokban vonultunk Viktor szüleinek házába.

Leültünk a névjegyekkel ellátott helyeinkre. Bár mi étteremben képzeltük el a folytatást, de a két anyuka leszavazott bennünket. Így ők és Ancsurka tálalták fel a remek ebédet.

Az én második anyukám kitűnő szervezőképességének köszönhetően az ülésrend úgy lett összeállítva, hogy a két család ne különülhessen el egymástól. A szándék célba ért, az ebéd végére mindenki összebarátkozott mindenkivel. Ráadásul egyetlen pillanatra nem éreztük úgy, hogy az a nap ne kettőnkéről szólt volna.

Másnap nagy izgalommal vágtunk neki a nagyvilágnak. Eredeti elképzelésünk szerint repülővel akartunk menni, de meggyőztük magunkat, kocsira váltunk. Bár fárasztóbb, de lényegesen többet láthatunk az átutazott városokból... na és ott állunk meg, ahol kedvünk szottyán rá.

Háztól-házig a GPS-re bíztuk magunkat, így csak a forgalomra kellett figyelnünk. Meglepetésemre Viktor többször átadta a vezetést, hogy gyakoroljak. Csodálatos, mesébe illő tájakon mentünk. Időnként sétaautókáztunk.

- Gondolom, velem ellentétben, te Olaszországot is jól ismered. Mesélnél nekem róla?

- Valóban többször jártunk ott, de csak tizennégy éves koromig, amíg Peti meg nem született. Eleinte miatta maradtak el a külföldi nyaralások, utána pedig berobbant közénk Timcsike, ami végképp gátat vetett az effajta kiruccanásoknak. A három gyerek mellett már nem lehetett kigazdálkodni. Ezért vettek anyuék a Mátrában nyaralót. Ismeretanyagom tehát meglehetősen földrajzóra szagú, de azt szívesen megosztom veled, ha érdekel.

- Érdekel, bár Párizst nehéz lenne számomra überelni.

- Hmm... Valóban? Még a nászutunk sem képes rá?

- Megfogtál. Próbálom megmagyarázni. Szóval ott történtek velem az igazán nagy dolgok: ott csapott meg ellenállhatatlanul a szerelem szele... Ott nőttek fel magamhoz... Ott éreztem először, a tied akarok lenni... Így válhattam a makacs kamaszlányból nővé, ami aztán végleg hozzád láncolt. Párizs volt sorsdöntő az életemben... Érted már?

- Gyönyörű összefoglalója volt életed egyik fontos - ha nem a legfontosabb - szakaszának.

- Igen. Ha nincs Párizs, nem tudom, hol tartanánk ma.

- Mit gondolsz, azok a fergeteges viharok miért nem sodorták magukkal a kapcsolatunkat?

- Mert érzelmileg egyetlenegyszer sem távolodtam el tőled.

- Hh... Karácsonykor sem? - simította meg a combom.

- Nem, de azt a két napot szívesen kitörölném az emlékeimből. Nem szeretnék még egyszer olyan örülten féltékeny lenni rád. Úgy éreztem, nem élem túl, ha arra jövök vissza Pestre, hogy kibékültetek.

- Itt a pont, és tessék a meséim ködfelhőibe zárni minden csúnya, rossz emléket!

- Oké, akkor hadd jöjjön a földrajzóra!

- Azt láttad a térképen, hogy a csizma alakú Appennini-félsziget, ahol az ország nagy része elterül, a Földközi-tengerben van. Az északi határát leszámítva, ahol az Alpok vonulatai határolják, mindhárom oldalát a Földközi-tenger beltengerei, peremtengerei mossák. Mi a keleten lévő Adriai-tengerhez tartunk, aminek az északkeleti részén van Velence. A francia határnál kezdődő nyugati és a csodálatos keleti Alpok dolomit láncai között húzódó keskeny hágókon lehetett megközelíteni évszázadokig. Bár a hágók borzongatóan szép tájakon mennek át, meglehetősen veszélyesek, különösen télen. Ezért ma már hegyi alagutak sokaságán keresztül visz az autópálya. Olaszország leghosszabb folyója a Pó, ami Torinótól az Adriáig húzódik. A félsziget leghosszabb folyója pedig az Arno, ami átszeli Velencét. Ezen a szakaszon végighajókézünk, mert több száz gyönyörű palota, egyéb nevezetesség kíséri a folyó két partját végestelen végig. Hmm... Miről beszéljek még... ja igen, az olasz konyha ezerszínű-

ségéről. Mivel a tájegységek között nagy a földrajzi távolság, az éghajlati különbség, minde-
nütt a mezőgazdaság eltérő ágazata határozza meg a vidék gasztronómiáját. Olasz jelleg-
zetesség a több száz térsztaféleség, ami ki nem maradhat az étkezéseikből. A spagetti, maka-
róni, lasagne, canelloni, tortellini, tagliatelle mind-mind tőlük származnak. Észak- Olasz-
országban ezeket mindig frissen készítik, míg délen szárítják. Desszertjük közül világhírű a
cukrászaik olasz fagyaltja, a gelato. A finom boraikon kívül ismertek a vermutjaik, mint a:
Cinzano, Martini, és más aperitívek, Campari, vagy az ugyancsak jó minőségű törkölypálinka,
a grappa.

- Annyi-annyi finomságról beszéltél, egészen megéheztem.

- Nem csodálom, elmúlt két óra... Akkor nosza, vessük be magunkat ebbe a kis sváb
étterembe! - parkolt le.

Jól beebédeltünk, feltankoltunk fincsi osztrák sütikkel, csokikkal, citromízű sörrel, és tovább
autóztunk.

- Gyerekkoromban emlékeim szerint három egymásutáni évben voltunk Olaszországban.
Ilyenkor mindig egy vendégszerető, osztrák családnál szálltunk meg egy szépséges hegyi
faluban. Ha rátalálok, lenne hozzá kedved, hogy ott aludjunk?

- Hogyne lenne! Legalább egy fehér folttal kevesebb a múltadból. Jaj, Vikókám, csak
megyünk, mint a kis bocik, azt sem tudom, milyen városkában, de csuda aranyos! Parkolj le
valahol!

- Hogy merre járunk, nekem sem sok fogalmam van, csak azt figyelem, mit ír ki a GPS. „100
méter után tarts balra! 500 méter után fordulj jobbra!” - mondta nevetve. - Azon túl, hogy itt
ülsz mellettem, nekem éppen elég ennyi.

Majd egy órát sétáltunk. Viktor úgy belemerült az élményei felidézésébe, úgy mentünk
tovább, ki sem derült, hol álltunk meg. A GPS okosabb volt nálunk, átvitt a kis hegyi falun,
ahol Viktor rátalált a házikóra. Amint megtudták, kik vagyunk, hihetetlen kedvesek lettek.
Viktornak el kellett mesélnie, miért nem járt arra azóta sem, amikor a papája azzal köszönt el
utoljára: „jövőre veletek ugyanitt!”

2.

Amikor reggel felébredtünk, a háziak már javában ténykedtek, így nem volt képünk a
lustizáshoz. Mire elkészültünk, ínycsiklandozó, kiadós reggeli várt bennünket a konyhában.
Búcsúzkodáskor megígértették velünk, hazafelé sem hagyjuk ki őket. Beültünk a kocsiba, öt
percen belül már az Alpok egyik alagútjában voltunk. A tükörből láttam, Viktor ajka körül
mosoly játszadozik, rám-rám pillant, majd megszólal:

- Szép jellemvonás a szerénység, de előnyösnek nem mondanám.

Meglepetten néztem rá.

- Ugye, nem azért hagytad az orrom előtt életed első művét, hogy figyelmen kívül hagyjam?

- Nem, de a véleményed kieroeltetni sem szeretném.

- Akkor áruld el, mire gondoltál, miért nem teszek említést róla?

- Ennek több oka lehet: nem volt időm belekukkantani... nem akartál megsérteni... stb.

- Hideg... hideg. Bele-beleolvastam, de a két napban ennél többre tényleg nem futotta az időmből. Amit ennyiből megállapíthattam, kevés, de jogod van tudni. Kezdem azzal, amennyit értek hozzá, szerkezetileg jól felépített, olvasmányos. Mivel rólad szól, mindennél jobban érdekel. Amint láttam, vannak benne epizódok részletezve, amiket eddig csak említés szintjén tudtam, de önző módon roppant kíváncsi vagyok arra is, rólunk mit, hogyan írsz le a megélésed alapján.

- Nem fogsz benne újdonságot találni.

- Jaj, dehogynem, édesem! Sokkal jobban megismerhetlek belőle. Írásban kitárulkozóbb az ember. Gondolom, hatványozottan igaz ez az írókra. Alig várom, hogy belemélyedhesek.

- Lehetséges. Annak idején valamiféle íráskényszer ösztönzött. Hihetetlen belső feszültség oldódik bennem írás közben. Rendkívül élvezem, amint a szabadjára engedett fantáziám gondolatai történetekké formálódnak bennem. Vikókám, a megjegyzésed csak nem arra utal, hogy hozod?

- Bizony hozom. Csak nem képzeled, hogy elrakom olvasatlanul?

- Jesszusom! Mi olvasgatni fogunk a nászutunkon?

- Igen, azt is. Engem elsősorban nem a látványosságok érdekelnek. Leginkább kettesben akarok veled lenni. Eddig is sokszor mondtam már, a világon a legfontosabbá váltál számomra. Mostanság aztán végképp így igaz.

- Köszönöm! Édesen tudod kifejezni a rajongásodat. Mielőtt belemélyednél, mesélj Velencéről!

- Hmm... Velence sokkal inkább a szerelmesek városa, mint Párizs. Mesevilágot teremt körénk. A tudósok is úgy említik: Velence az Adria királynője, a lagúnák városa, ami a Pó és a Piave folyók torkolata között terül el. Nem tartok kiselőadást a lagúnák kialakulásáról, csupán annyit jegyeznek meg, az Alpokból lezúduló, gleccserek által szaggatott köveket, törmeléket az Adria hullámai terítették szét a tenger és a szárazföld között. Hosszú szigeteket, turzásokat hozott létre hat-tíz kilométer szélességben. Ezt nevezzük lagúnának. Ide menekültek a rómaiak a hódító lombardok elől, és hozták létre Velencét az 500-as években. A város jellegzetessége a magas vízállás (acqua alta). Ezért már a középkorban komoly csatorna-rendszert hoztak létre a város megóvására. Az 1782-ben isztriai terméskőből épült 15 kilométer hosszú hullámtörő fal (murazzi) védte Velencét az 1960-as évekig. 1987-ben lett Velence és lagúnája a Világörökség része. Azóta nemzetközi összefogással keresik a biztonságos megoldást a város süllyedésének megfékezésére.

- Hogy te miket tudsz! Csuda érdekes.

- Sokat olvastam róla. Az iménti megjegyzésemet - „mesevilág” - támasztja alá, nincs közúti autóforgalom. A buszok, autók, taxik a szárazföldi, vagy a velencei autóparkolóknak landolnak.

- Akkor mivel közlekednek?

- Az óvárosban a csatornák az utak szerepét látják el, ahol vízijárművekkel vagy gyalogosan. Egyik közlekedési eszközük az általad is ismert gondola, ami kizárólag itt fordul elő. Ma leginkább sétacsónakázásra használják. Thomas Mann a Halál Velencében című művében így ír a gondoláról:

„És föltűnt-e már valakinek, hogy az ilyen csónak padkáján, azon a fekete, koporsófényű karosszéken, tompa fekete vánkosán a világ legpuhább, legbujább, legernyedtebb ülése esik?”

- Nana, ez túl bizarrul hangzik - mosolyodtam el.

- Na, én szívesen kipróbálnám, ha módunkban állna az éj leple alatt kizárólag kettesben lenni rajta - nézett rám édes, pajzán tekintettel.

- Efelől semmi kétségem - nevettem.

- Vannak vízibuszok, amik menetrend szerint közlekednek. A nagyobbak, a vaporettok befogadóképessége 220 fő, míg a kisebbeké, a gyorsabb motoscafoké 130. A vízitaxik valójában motorcsónakok, ezek magántulajdonban vannak. De mint mondtam, sok a gyalogos. A belváros jó két óra alatt bejárható. Majd meglátod, kitűnő szórakozás. Rengeteg útvesztője van a több mint száz csatornájával, a négyszázon felüli hídjával. Előre élvezem, mennyit fogunk ide-oda bolyongani, mire egyik helyről eljutunk a másikra.

- Megszokott a történet, én rettenetesen el tudok veszni mindenhol. Veled izgi lesz. Ha nincs közúti forgalom, nagy nyugalom lehet a városban.

- Azt nem mondanám, mert különösen tavasztól őszig rohamozzák a turisták, de éjszaka nagy a csend. Nézd, máris rákanyarodhatunk az A27-es útra, ami rávisz a Ponte della Libertà 3 kilométer hosszú hídjára, amin bejutunk Velence központjába, egyenesen a parkolóházhoz. Minden fontosat hozz magaddal, mert bajos lenne a kétezerkétszáz kocsi közül naponta kihalásztatni a mienket! Onnan mindössze öt perc gyaloglás a szálláshelyünk.

Amíg elmondta, már parkolhatott is le. Meglepően gyors volt az ügyintézés. Kipakoltunk, és már tűnt is el a kocsink a süllyesztőben. Viktor felmálházta magát a csomagjainkkal. Nekem a válltáskámon kívül két kistáska maradt.

A kellemes családi ház kert felőli részében kaptunk elhelyezést. Étkezésünkről a háziak gondoskodtak, már amikor igénybe vettük. Miután lepakoltunk, rövid ismerkedő sétára indultunk.

- A házakat nézve az jár a fejemben, miből építhették, hogy évszázadokig épen maradtak a víz alatti részek is.

- Egymáshoz közel álló dalmát vörösfenyő és libanoni cédrus cölöpökből, amiket legalább nyolc méter mélyre vernek le a kavicsos, iszapos tengerfenékbe. Ezek fölött isztriai mészke kepezi az épületek alapját.

Vacsora után - ígéretéhez híven - az ölébe vont, és közösen olvastuk a regényemet. Igazi elismerésnek éreztem, hogy a negyedik fejezetnél alig tudtam rábeszélni, hagyjuk abba, pihenni is kéne valamicskét.

Másnap kilenc órakor indultunk városnézésre. A Szent Márk téren (Piazza San Marco) Velence központjában kezdtünk, ami történelmi események színhelye. Három oldalról középületek határolják. A Szent Márk székesegyház (Basilica di San Marco) Velence legszebb díszítésű temploma. Hüen őrzi a bizánci építészet hagyományait. Márvány mozaikok, faragások teszik pompássá. Bejáratával szemben magasodik a 98,60 méter magas Campanile harangtorony másolata, aminek eredetije összeomlott. A bazilikától jobbra található az Óratorony (Torre dell'Orologio), amit építéskor csodaszerkentyűként tartottak számon. Mutatja az időt, a holdfázisokat és a nap haladását az állatövekben. Az alatta húzódó árkád Velence Váci utcájába, a Merceriára vezet. A Székesegyház mellett áll a Pátriárka palotája.

A Piazzetta a Szent Márk tér folytatása, ami a tenger felé nyitott. A tér egyik oldalán a Libreria áll, a reneszánsz épület isztriai kőből készült római klasszikus stílusban. Ma könyvtár és archeológiai múzeum. Vele szemben a Dozse palota (Palazzo Ducale). A Dozse lakóhelye és az állam hatalmi központja volt évszázadokon át. Az előttünk állót 80 évig építették 1341-től 1420-ig. A két épület között magasodik a két oszlopon Szent Teodor és Szent Márk szobraival (Colonne di San Teodoro e di San Marco), amit 1172-ben emeltek oda. Mindkettő

másolat. A Dozse palota háta mögött, annak folytatásában épült a Prigione, fehér falú börtön, ami a XVI. századból maradt ránk. Velence igazságszolgáltatása a kor szörnyű börtönviszonyaihoz képest humánus volt. 1660-ban itt szüntették meg elsőként a kínzásokat a világon. 1600-ban készült isztriai kőből a két épületet összekötő Sóhajok hídjá (Ponte dei Sospiri). Fa szerkezetű, amit mindenütt díszes kő- és márványborítás fed. Egyedi, abból a szempontból, hogy több mint egy emelet magasságban épült - valójában fedett átjáró. Alatta a csatornaág igen sekély, ám a gondolán közlekedő turisták számára közkedvelt. A híd neve Lord Byrontól származik. A hozzá fűződő sok rémtörténet jórészt a költőnek és Victor Hugo-nak köszönhető. A két tér a tenger felől érkezőknek már a hajón megmutatja magát, amiről Thomas Mann így ír:

„Így újra meglátta a bámulatos kikötőhelyet, fantasztikus építmények e káprázatos kompozícióját, amelyet közeledő hajósok megilletődött pillantása elé tárt a Respublica: a palota könnyed nagyszerűségét és a Sóhajok hídját, a parti oszlopokat oroszlánnal és szenttel, a mesetemplom pompázatosan kiugró oldalszárnyát, a kapualjra s a gigászi órára nyíló kilátást, és szemlélődése közben arra gondolt, hogy szárazföldön, a pályaudvaron érkezni Velencébe annyi, mint egy palotába a hátsó kapun át lépni, és hogy nem volna szabad másképpen jönni ebbe a hihetetlenül hihetlenebb városba, mint ahogy most ő: hajón, a nyílt tenger felől.”

Elsétáltunk a tengerpartra, meggyőződni Thomas Mann szavainak valóságáról. Elbűvölten álltam, és néztem a két teret. Végül Viktor átkarolt, hozzám hajolt:

- Igencsak beleszaladtunk a délutánba. Az ebédünkből uzsonna lesz. Nem vagy fáradt és éhes?
- Most, hogy mondod, bizony méltatlankodik a belügyminiszterem. Még jó, hogy haragját elnyelik a tenger hullámai.
- Akkor vegyél búcsút az áhítattól, ami egészen elrabolt tőlem.
- Nana, nem vagyok én olyan csapodár.

Vacsora után lepihentünk. Viktor meggyőzött, Velence akkor mutatja meg igazi mivoltát, ha csak céltalanul sétálgatunk a szűk utcái, terei útvesztőiben. A velencei emberek életét, szokásait, hagyományait saját környezetükben figyelhetjük meg. Tudtam, hogy hazabeszél, ő nem a műemlékekre kíváncsi elsősorban, de igazat adtam neki, hiszen én sem úgy ismertem meg Pestet, hogy a templomait, múzeumait, műemléképületeit jártam. De nem ám! Sok-sok tévelygő bolyongásomba került, mire kiismertem magamat, mi hol van.

Érdekes volt felfedezni a keskeny kis zsákutcákat, ahol a fejünk fölött lógtak a két szemközti ház kimosott ruhái. Ilyet a Szent Márk téren bizony nem láthattunk volna, pedig ez is Velence. Élvezetesekek voltak a romantikus séták, élményük napokig tudtak elvonni bennünket a múlt emlékeitől, kultúrától. Két estén át gondolóztunk, csak úgy ide-oda.

Azért úgy mégsem hagyhattuk el a várost, hogy a Canal Grande-t - Velence fő közlekedési útvonalatát - végig ne hajózzuk, hiszen két partja mentén van a legtöbb látnivaló, gyönyörű műemléképületek, templomok, paloták. Ez utóbbiaknak egy része középületként funkcionál.

Villámgyorsan elrepült a két hét. Már csak egy napunk volt a velencei tartózkodásunkból, ami miatt mindketten bánatosak voltunk kicsit. Csomagolás közben olasz dalokat énekeltünk.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

SORSDÖNTŐ TAVASZ

1.

Egy ilyen konfliktuskerülőnek, mint amilyen én vagyok, borzalmas heteket kellett átélnem a nászutunkat követően, amíg végleges döntést nem hoztunk Viktorral. Nem panasznapot akarok tartani, arra semmi okom, akkor sem, ha nehéz volt megélni az otthoni felhőtlen boldogság és a munkahelyi áldatlan légkör közti ellentétet.

Boldog voltam, végre nem kell bujkálnunk. Kicsattanó jókedvvel léptem be az irodába, de azonnal arcomra fagyott a mosoly, amint megláttam a rám tapadó tekinteteket, érzékeltem a nyomasztó csendet. Egyedül Erikán láttam, örül nekem, bár neki is csak ajka körül bujkált némi mosolyféle. Zsóka fogadtatása meggyőzőtt, jól kitárgyaltak bennünket, amíg távol voltunk. Rám sem nézett, csak maró gúnnyal a hangjában szólalt meg:

- Hello! Gratulálunk a szerencsédhez, te kis álszent áruló!

Kissé értetlenül néztem rá, mire válaszul a karikagyűrűmre mutatott.

- Nem értelek. Mit vétettem? Áruld már el, a magánéletem diszkrét kezelése mióta tartozik az árulás kategóriájába?

- Aki suttyomban, olyan sunyin, mint ahogy te tetted, összeszűri a levelet a főnökével, és elveteti magát vele, előttünk pedig ügyesen megjátssza a szende szűzikét, azt nem lehet máshova sorolni, és az ilyen bármilyen szemétségre képes.

- Köszí az őszinteségedet! Remélem, ez a te magánvéleményed. Nem mentegetőzőm, de nyilván komoly okom volt rá, hogy ne osszam meg veletek életem legboldogabb pillanatait.

- Hát persze. Gondolom, jól bebiztosítottad magad, és nem egyedül állsz ott ártatlan álarc mögé bújva. A fogadtatásod legyen igazolás, nem a magánvéleményem hallottad tőlem.

- Zsóka, légy szíves, a magad nevében beszélj, mert többen vagyunk azok, akik nem osztunk a nézetedben! - szólalt meg Erika, engem nézve.

- Így van! - helyeseltek kórusban Ancsika, Noémi.

Szilvi csak rám mosolygott.

- Jól van, gyáva férgek, nyalizzatok csak a főnök kedvesének, nyalizzatok! Elvégre csak Szilvi és én nem voltunk rá méltók, hogy gratuláló puszikát adjunk - mondta gúnyosan, majd rám nézett, s folytatta: - Mióta befurakodtál közénk, éreztem, nem lehet véletlen a munkamániád, a becsületességbe csomagolt sunyiságod.

- Tisztában voltam vele én is kezdettől fogva, hogy nem kedvelsz, de az állítólagos becsületességemet komolyabb érvekkel támaszd alá, ha megkérhetlek.

- Hagyjuk a süket dumát, kisanyám! Ügyesen helyezkedtél, és passz!

- Rendben van, tudomásul vettem, nyíltan kiástad ellenem a csatabárdot. Nem fogom felvenni a nekem dobott kesztyűt. Egy irodában dolgozunk, szoros munkakapcsolatban vagyunk. Persze nem munkaköri kötelesség a kolléganőinket kedvelni, de talán megférünk egymás mellett úgy, mint eddig - indultam a kuckómba.

- Nehéz lesz, mert ilyen kétszínű alakkal nem szívesen szívok egy levegőt - füstölgött az aktáit csapkodva.

- Nem kötelező, én vagyok neked utadban, nem te nekem. Tessék változtatni, ha annyira nehéz a jelenlétemet elviselned.

- Tizenöt éve vagyok itt, csak nem képzeled, hogy egy ilyen senki miatt én fogom a kalapomat?

Erre már nem válaszoltam, jobbnak láttam belemerülni az asztalomon felstócolt számlahalmaz feldolgozásába. Némi sutyorgás után újból nyomasztó csend lett. Nekem jól jött, jobban tudtam koncentrálni. Kis idő múlva nyílt az ajtó, Viktor jött be. Bevallom, nem tudtam kezelni a helyzetet, jobbnak láttam, ha nem veszek tudomást a jelenlétéről.

- Hellóztok, kislányok! Hogy vagytok, történt valami említésre méltó, amíg távol voltam? - kezdte a tőle megszokott stílusban.

Mivel mindenki hallgatott, meglepetten kérdezte:

- Mi ez a kriptahangulat? Mi a gond, mondja már el valaki!

- Majd megtudod otthon - bökte oda Zsóka epésen.

- A munkahelyi problémákat helyben szeretném letisztázni - hallottam Viktor komoly hangját.

- Te éppen olyan álszent vagy, mint a kis nejed, jól összeilletek! - fortogott tovább.

- Akkor azt kérdezem, az állítólagos álszentséggel egyedül neked van gondod?

- Egyedül én merem felvállalni ezek között a gyáva férgek között.

- Zsóka, kikérem magamnak ezt a hangot! Megmondtam már az imént, a magad nevében nyilatkozz, ne bújj mögénk az ellenszenvedd! - csattant fel Erika.

- Nem veled van bajom, te legalább fel mered vállalni szemtől szemben az ellenvéleményedet - fordult Erika felé.

- Hát ez szép! Nem gondoltam, hogy lincshangulat fogad, de akkor megkérdezem, itt óhajtod tisztázni a problémádat, vagy átgéssz az irodámba? - kérdezte Viktor Zsókától.

- Elmondom én itt is a véleményemet, nem én bujkáltam hetekig a kollégáim előtt. Bár a gondok a kis eminens csoportvezetőnk megjelenésével kezdődtek - akkor változott meg a hangulat az osztályon.

- Miről beszélsz? Ha igazad van, miért nem vettem én ebből semmit észre?

- Mert erősen lekötötte valaki maga iránt az érdeklődésedet. De el kell ismernem, ügyesen építette orrunk előtt a karrierjét. Ugyanolyan boszorkányosan pedálozott a kegyeidért, mint a főnökség elismeréséért a kifogástalan munkatempójával. Komolyan mondom, minden elismerésem az övé! Nehéz lenne követni. A tojáshéj még a popsiján, de ravasz cselszövésével sikerült elérnie, hogy őt vidd magaddal Franciaországba - gondolom, ott hálózott be, és szűrték össze a leveket -, hogy aztán pár hét leforgása alatt elkötelezettjévé tegyen téged, hogy feleségül vetethesse magát veled.

- Gratulálok, remek monológot adtál elő! Bár semmi közöd a magánéletemhez, de egy-két tévedésedet mégiscsak tisztáznunk kell! - emelte meg a hangját Viktor. - Én akartam a kegyeibe férközni, nem ő az enyémbe. A párizsi konferenciára a vezérigazgató úr választotta mellém. És tudod, miért őt? Mert így nem kellett külön tolmácsot fizetnie. Na, igen. Ha hallgattál volna rám, s vetted volna a fáradságot a továbbtanulásra, lehattél volna te a kísérem.

- Ezt hányszor vágod még a pofámba?

- Ahányszor módot adsz rá. De hogy folytassam, annak komoly oka volt, hogy nem vertük nagydobra a kapcsolatunkat. Ha hajlandó lennél gondolkodni, magadtól is rájöhetnél volna, de ne fáraszd magad ilyen fölösleges dolgokkal, segítsek: Bella évekig dolgozott veletek, így tehette meg, hogy válásunk után bejárt ide lejáratni engem. Én meg tudom védeni magamat vele szemben, de áruld el nekem, Szimonetta személyét miért tettem volna ki az aljas bosszújainak? Van rá tipped, miért bonyolítottuk volna különben az életünket másért, ha nem ezért?

- Oké. Ezt a változatot már hallottam Erikától. Akkor azt áruld el, Szilvi minek köszönheti, hogy nem hívtad meg a nagy napra?

- Nem titok, elmondhatom, de csak neki, ha kíváncsi rá - nézett Szilvire.

- Ne foglalkozz Zsókával, a gyűlölet beszél belőle. Az esküvői meghívás nem kötelező. Egyébként pedig rosszul csak akkor eshetett volna, ha rajtam kívül meghívjátok az egész osztályt, erről pedig szó nem volt - mondta, hol Zsókat, hol Viktort nézve.

- Logikus a válaszod, de jó, ha tudod, Szimonetta azért nem mert meghívni, mert a távolságtartó viszonyulását úgy értelmezte, Zsóka mellett állsz az eddig leplezett ellenszenvében.

- Amíg Szimcsi ellen nem támadott nyíltan, így is volt, mert bár értem az indokot, mégis irritált, hogy a legfiatalabb köztünk, és gyakorlat nélkül csoportvezető lehet. De ettől függetlenül személy szerint semmi bajom vele. De igaz az is, ott nyüzsiztek körülötte Era, Nomcsi, Ancsika. Nem akartam a sor végére beállni. Tudom, dedós dolog, de én ilyen vagyok.

- Nincs ezzel semmi baj. Jó, hogy terítékre került. Gondolom, Szimonettának is jobb így, hogy ismeri a véleményedet - nézett rám.

- Igen, és sajnálom, hogy nem kerestem a társaságodat. Erre egyetlen indok a túlzott zárkózottságom, ami sajnos nagy hibám.

Viktor Zsóka felé fordulva folytatta:

- Ha nincs további hozzáfűznivalód, csupán arra kérlek, ne mételyezd a hangulatot.

- Oké, megerőszek magamat, és nyugiban leszek, amíg az útilaput meg nem kapom.

- Vártam a hasonló ízű megjegyzésedet, de nem élek az újabb lehetőséggel, pusztán annyit mondok, tiszta a lelkiismeretem, magadnak köszönheted a döntésem, és te pontosan tudod, nem a mostani affér miatt.

Mivel Zsóka nem válaszolt, Viktor odajött hozzám:

- Sok a munkád?

- Igen. Nem kevés az sem, amit az asztalomnál látsz, de itt a levél a kintiektől, még ma behozzák az elszámolásait. Lehet, hogy túlóráznom kell.

- Amint bejönnek a kintiek, velük egyeztess. Ezeket pedig hozd haza - mondta halk, diszkrét hangon.

- Oké, megbeszéltük - válaszoltam halkán, a számlákat nézve.

- Szeretném, ha a történetek ellenére együtt ebédelnénk. Bejössz hozzám, vagy jöjjenek én?

- Bemegyek. Ha kések, külsősök vannak nálam.

- Rendben. Kérlek, Zsóka miatt ne idegeskedj!

- Nem fogok. Bár nem veszem fel vele a kesztyűt, de a támadásait visszakézéből passzolom.

- Örülök, ha így van. Hagylak dolgozni, délben várlak.

- Szeretném elkezdni az egyeztetést - fordult a lányokhoz. - Nomcsi, kezd meg a sort, légy szíves, gyere velem!

Amint becsukták maguk mögött az ajtót, halkán sutyorogtak kis ideig, majd mindenki végezte a dolgát.

2.

- Hogy viseled a nyomasztó légkört? - fogadott Viktor, amikor átmentem hozzá.

- Nem érek rá a hangulattal foglalkozni, Zsóka viszonyulásához pedig rég hozzászoktam. Különbösen Pali bácsival rendben vagyunk, Andris most van úton, Lilla holnap tud jönni. Így talán nem lesz vészes. Te hogy állsz?

- Nomcsi, Szilvi kész. Ebéd után Ancsika és Erika jön. Zsókát holnapra hagyom, mára elegendő van belőle.

- Négyszemközt nem voltunk Szilvivel témák?

- Nem. Igyekszem a régi hangulatot megtartani. Így szokásához híven ő is új viccel szórakoztatott, miután végeztünk. Ilikével volt komoly beszélgetésünk. Kíváncsi voltam rá, mennyit tudott Bella aljas elképzeléséből. Azt mondta, a gyerekrabláson kívül mindent. Hiteles volt, mert nagyon kiborult. Annyira sírt, alig tudtam megnyugtatni, hiszek neki, nincs vele kapcsolatban rossz érzésem.

- Illike szerintem is egyenes jellem. Elöttem sem titkolta azon az ominózus beszélgetésen, hogy Bella óhajára mit akar megtudni tőlem.

- Jó lenne mielőbb pontot tenni az ügy végére. Holnap délután vezérigazgatói lesz. Kíváncsi vagyok, mit akar magasságos főnökünk. Lehet, hogy előbb megoldódik a cégnél a sorsunk, mint gondoltuk.

- Benne van a levegőben a változás szele, az biztos.

- Hmm... Lehet, hogy ennek köszönhetően lesz egy szabad nyarunk.

- Nem lenne rossz. Ha jól hallom, a lányok érkeznek - álltam fel.

Viktor odajött hozzám, magához ölelt, megcsókoltuk egymást, és visszamentem a helyemre.

Másnap este gondterhelten jött haza az értekezletről. Faggattam, mi történt, mire lehangoltan mesélte, bár jól ismeri Zsókát, azt mégsem feltételezte róla, hogy aljasságra vetemedhet. Valamilyen úton-módon - engem megkerülve - hozzákerült az elküldendő névsora, amit oly módon hamisított meg, hogy Szilvi nevét Nomcsiéra javította át. A bossúja magánakció, hisz Szilvinek új állása van már.

- Hogy derült fény az egésze? - kérdeztem döbbenten.

- A vezér óhaja volt, hogy mielőtt elbeszélget a jelöltekkel, egyeztessük a listákat. Gondolhatod, hogy éreztem magamat, amikor szembesültem a ténnyel. Biztosan színjátékvá váltam, mert a vezér azonnal rákérdezett, mi a gondom. Amikor közöltem, Dávidra nézett, aki értetlenül csóválta a fejét, és sajnálkozva mondta, ő csak átvette a listát. Hegyi Ottó bíborvörössé vált, de azonnal közbeszólt: Gáspár Zsóka vele íratatta alá, mert állítólag háromszor járt Dávidnál hiába. Ezen még a vezér is elmosolyodott, hiszen köztudott, Dávid ebédidőn kívül mindig a helyén van.

- Nem értem. Hogy íratthatta alá a pénzügy listáját a kereskedelmi vezérhelyetessel? - értetlenkedtem.

- Úgy, hogy a vezér szabad kezet adott a szignózás tekintetében a helyetteseinek, a gyorsabb lebonyolítás érdekében, mivel a kiválasztás az osztályvezetők feladata volt. Hát mit mondjak, Ottó nem repesett a boldogságtól, amikor a vezér átnyújtotta neki a listát, rendezze le Zsókéval, és reggel kéri vissza.

- Hogy egyesek mire képesek! Undorító.

- Az, de ezzel ráfarag Zsóka, mert talán te is hallottál róla, Ottó régóta kerülgeti őt. A múlt hétig visszautasította a közeledési szándékát, most meg azt hallom, már háromszor látták őket együtt elmenni a cégtől.

- Hallottam a lányoktól efféle sutyorgást, de nem vettem komolyan.

- Blamás. Különösen most, a nagy helyezkedések időszakában. Szerintem a l' amour-nak vége. Ottó nem akkora balek, hogy Zsóka miatt kockáztasson egy zsíros beosztást.

- Hmm... Előre tartok tőle, hogy csapódik le nálunk ez a cirkusz.

- Meglátod, Zsóka azonnal szedi a sátorfáját, amint Ottó magához rendeli. Bár a napjai így is, úgy is meg vannak számlálva. A vezér nem kukoricázik a leépítéssel hetekig.

Másnap reggel Viktor a szokásos beköszöntésekor közölte Zsókéval, amint visszajön Ottótól, menjen hozzá egyeztetni. A halálsápadttá vált arca azonnal elárulta, tudja, miről lehet szó. Miután Viktor elhagyta az irodát, idegesen dobálta be fiókjába a cuccait, és artikulatlan hangon kiabálta:

- Sejttem, kinek a keze van benne, de garantálom, nem ússza meg szárazon a rohadt áruló!

Vérfagyasztó csend lett. Megszólalt a telefonja. Ottó hívhatta, mert kirohant, és bevágta maga után az ajtót. Alig tíz percet volt távol, amikor hisztérikus zokogással jött vissza. Annyira belelovalta magát, mentőt kellett hozzá hívni.

Viktor ebéd közben mondta el, Ottó a vezérrel várta Zsókat. Miután átgépelte a névsort, a vezér megköszönte a munkáját, szóval kirúgta. Bár mindent elkövetett ezért, a módszert kicsit erősnek éreztem, amit Viktor úgy reagált le: más cégeknél nem ilyen humánusan rendezik a létszámcsoökkentéseket. Délután hivatalosan is bejelentette, Zsóka nem jön vissza. Csaláson kapta a főnökség, ezért a vezérigazgató úr azonnali hatállyal felmondott neki. Szilvi ijedten kapta fel a fejét:

- Azt szabad megtudnunk, mit követett el?

- Elmondhatom bátran, mert biztos helyed van. A leépítendő listáján átírta a nevedet Nomcsiéra.

Szilvi levegő után kapkodott.

- Nyugi, kislány, nyugi! Neked nincs félnivalód, tisztáztalak a főnökség előtt.

- Köszönöm... Nagyon köszönöm! Azt hittem, én leszek a következő.

- Nincs mit köszönnöd, nem követtél el semmit.

A vezér a kereskedelmi részlegben kezdte az elbocsátások végrehajtását. Mire Szilvire került volna a sor, elment tőlünk áthelyezéssel.

Vége lett a családi hangulatnak. Bár a zárkózottságom miatt nem érintett túl érzékenyen, de észrevehetően kilógtam a sorból. Vigyázzállásban beszéltek velem. Bent a cégnél még Era sem tudott felszabadult lenni. Értettem én, a főnök felesége nem puszihaver, de nyomasztóan hatott rám.

A feszült hangulat Viktorra is rossz hatással volt. Ebben a légkörben egyikünknek sem volt kedve tovább dolgozni. Egyik este leültünk Viktor szüleivel megbeszélni a történeteket. Az apukája eleinte szívóskodott, hogy minden csoda három napig tart, majd lehangoltan mondta, Viktornak nem lenne szabad feladnia a szinte akadálytalanul felfelé ívelő karrierjét. Érti ő, hogy nem akar a munka rabjává válni, de késő lesz, amikor ráébred majd, ezzel teszi igazán azzá magát. Láthatja, anyukája mennyit küszködik azért, hogy megtarthassa a régi ügyfeleket, és még többet azért, hogy újakat szerezzen. Elszomorítja, hogy olyan fába vágjuk a fejszénket, amibe könnyen beletörik. Addig-addig győzködték egymást, amíg végül belátta, az a cég már soha nem lesz a régi, lehet, hogy igazunk van, jobb, ha másban kezdünk gondolkodni. Tehát velük egyetértésben döntöttünk, a vezérigazgatót nem hagyjuk cserben, addig maradunk a cégnél, amíg elrendeződnek a dolgok.

Másnap reggel bementünk a vezérhez, és bejelentettük a szándékunkat. Első reakciója tiltakozás volt, de kitartottunk mellette, a megváltozott légkörben nem tudunk dolgozni, azt pedig ő is látja, Viktort kinézi a kollégái maguk közül. Így nagy nehezen beleegyezését adta, mondjunk fel közös megegyezéssel. Letöltöttük a felmondási időnket, és május 31-dikével a magunk urai lettünk.

Viktor szülei azt az elképzelésünket, hogy nálunk az alsó szintet átalakítva nyissunk magánirodát, végképp nem támogatták. Azt javasolták, családi vállalkozásban folytassuk. Ő továbbra is az adóbevallásokat vállalja, Viktor jól ért a szerződéskötésekhez. Bár a magánvállalkozások felszámolásával, csődeljárásokkal nem foglalkozott még, de biztosan gyorsan beletanul majd. Nekem külön feladatom nem lenne, Viktornak és anyukának kell majd besegítenem. Megvalósíthatnám a saját elgondolásomat: hivatalos okmányokat, egyéb fordításokat vállalhatok fordítóirodáiban.

Elgondolásuk szerint az udvari kis házukat kéne az új célnak megfelelően átalakítani. Viktornak tetszett az ötlet, amit nyomban tovább gondolt: szerinte a nagy házzal egybe kéne építeni. Az ügyfeleknek a mellékutcára nyílna az irodaház bejárata. Apa és fia nagy egyetértésben tervezgettek tovább, miszerint az irodaház ügyfélfogadóból, és három irodahelyiségből áll majd. A terv szerint én ablakon keresztül fogadom az ügyfeleket.

Az építkezést jórészt Gyula bácsi, mint kőműves mester, és Viktor apukája, aki tervezőmérnök, vezényelték le. Persze, amibe tudtunk, mi is besegítettünk. Azért úgy intéztük, hogy nyaralásra is jusson idő. Viktor családjával, az anyukámmal tíz napot töltöttünk Bretagne-ban, a varázslatos tengerparti sziklaformációk világában.

Körbejártuk a rokonságot. Bakonyzugban két hetet töltöttünk. Rajmival és Nomcsival olyan nagy lett a barátság, hogy velünk jöttek a bükkhegyesi házba és a balatoni nyaralóba. Magunkkal csaltuk Ottiékát is. Nagyon élvezték, amint nekivágott az országnak a sátoros brigád.

Valójában ezen a nyáron tapasztaltam meg, Viktor mi mindent örökölt a nagyszüleitől. A balatoni nyaralón és bükkhegyesi családi házon kívül a bankban is volt pénze bőven, úgyhogy nem kellett nélkülöznünk a nagy beruházás miatt, ami őszre a nyári csavargások ellenére is elkészült.

HUSZADIK FEJEZET

NEM, EZ NEM LEHET IGAZ!

1.

A tartalmas nyár után az építkezés utolsó fázisába nagy lendülettel kapcsolódtunk be. Így a betervezett idő előtt klassz, új és modern munkahelyünk lett a kicsi téglapületeből.

Viktor irodája a legmodernebb berendezésekkel lett felszerelve. Anyuka nem volt meggyőzhető, újítsuk fel az ő berendezéseit is. Ragaszkodott a megszokott bútoraihoz, munkaeszközeihez. Az én irodámul szolgáló aranyos és hangulatos kuckóm Viktor helyiségéből választható le piros és zöld mintás plüssfüggönnyel. A számítógémem kapott egy sokfiókos, szekrénykés asztalt, de van külön íróasztalom, kényelmes fotelszék hozzá, iratszekrény, valamint kávéfőző sarkom kicsi gázrezsóval és falra akasztható konyhaszekrénnel.

Szeptember elsején nyitottunk. Eleinte csak anyuka ügyfelei árasztottak el bennünket, de meghirdettük magunkat kereskedelmi rádióban, plakátokon. Úgyhogy beindult Viktor projektje is. Két hónap alatt fellendítettük az ügyfélforgalmat. Október végére annyi lett az adminisztrációm, nem boldogultam magam. Erától hallottam, újabb leépítés volt náluk, aminek kapcsán Nomcsi lapátra került. Felkerestem, örült az ajánlatomnak. Ő fogadta anyuka, én Viktor ügyfeleit.

Tetszett, hogy Viktor mind gyakrabban bevont a munkájába. Ahhoz kezdettől fogva ragaszkodott, a vidéki útjaira kísérem el. Amint szaporodtak az ügyfelek, önálló feladataim lettek. Amíg ő a földhivatalban intézkedett, én az önkormányzati teendőket vállaltam.

A sok újdonság, rengeteg teendő Viktort teljesen kizökkentette letargiájából. Már nem sóhajtozott, szomorkodott, ha valaminek kapcsán Danikáék szóba kerültek. Arra továbbra is odafigyeltem, hogy a hétvégék a pihenésről, csavargásról szóljanak. A színházi évadra bérletet vettünk, de bejelöltünk pár zeneakadémiai koncertet is. Napjaink ismét megteltek tartalommal, amikben alig-alig maradt üres járat.

Mindkettőnknek tetszett a vadonatúj életünk. November végén úgy döntöttünk Viktorral, indulhat a babaprojekt. Nagyon szerettem volna, hogy ikreink legyenek. Erre koncentráltam erősen. Kíváncsi voltam, esetünkben hogy működik az önjóslat beteljesedése.

Augusztusi babákat szerettünk volna. Mivel alaposan kiműveltük magunkat szakirodalomból, az előírásnak megfelelően feltankoltam vitaminokkal, különös tekintettel az aminosavra. Imádok mindenféle gyümölcsöt, de ebben az időszakban háromszorosát fogyasztottam a szokásosnak. Mindenki rajtam mosolygott. Igaz, Ottiék teheneinek köszönhetően, de a nyár folyamán a tejet is megkedveltem. Véleményem szerint november első felében voltunk eredményesek a babakérdésben. Lehet, hogy beképzeltség részemről, de akkor is állítom, érezni lehet, egy új életke fejlődik bennem.

Viktor tündéri izgalommal bányászott elő minden anyagot a gépemből, amiket a netről összegyűjtöttem, és behatóan tanulmányozta, milyen folyamat játszódik le a fogantatástól kezdve a hasimban, szervezetemben. Türelmetlenül várta, teljen le végre a 7-10 nap, amikor tesztlapon biztosan kimutatható a terhességi hormon. Esténként minden együttlétünk előtt percekig simizte a hasimat, és beszélt az odaképzelt babáinkhoz. Én annyira magamba szuggeráltam, ikreink lesznek, meggyőződéssel hittem, csak úgy lehet. Napjaink eközben mind pörgősebbek, zsúfoltabbak lettek. Viktor nekem maximum egy óra túlmunkát engedélyezett. Sokat sétáltunk.

November huszonnegyedikén reggel következett be a várva várt nagy nap, amikor megjelent a tesztlapon a babahírnök, a két vonalka. De meg ám, és nem csak sejtés szintjén, hanem jól láthatóan. Viktor örömmámorában felkapott, kétszer táncolta velem körbe a galériát.

- Vikókám... édes, bohókás szerelmem, csillapodj - csókoltam boldogságomban.
- Nem tudok... Nem akarok! Legszívesebben kikiabálnám a világnak: Emberek, babánk lesz!
- Nana, csak semmi kishitűség, babáink - kacagtam.
- Sajnos nem, mert csak két vonalkát láttunk.
- Ó én édes istenem! - csikiztem meg. - Mindjárt beléd bújok! Csak nem képzeled, hogy annyiszor két vonalka, ahány baba?
- Miért ne? Úgy logikus.
- Hát persze! Mondjuk ötös ikrek esetén még csatasorba is állnak nekünk, ugye, édesem?
- Ennek utána kell néznünk!
- Oké, de nem most. Tegyéi le, drága, készülődniünk kell, mert anyukád mindjárt ránk telefonál - nevettem.

Este Viktor izgatottan bújt mellém.

- Neked van igazad a tesztel kapcsolatban. Vegyük csak sorjában, hogy is jutott el az ivarsejttem hozzád? Mi történt a tíz nap alatt?
- Oké, én mondom a szerepem, te pedig a babákét. A megvastagodott méhnyálkahártyában kialakulnak a peteérés feltételei. Nekem nem egyoldali fájdalokat kell éreznem, hanem a fejem fáj, betegség előtti a közérzetem, még lázasnak is érzem magamat.
- Akkor lássuk a baba oldaláról: amint létrejön a tüszőrepedés, a petesejt elindul a petevezetéken át a méhbe, de egyszer csak útját állja a hímvarsejt. Némi udvarlás után egyesülnek, és közösen bandukolnak vissza a méh felé. Komótosan haladnak, közben szeretkeznek, sokszorozódnak. Útjuk hét-tíz napig tart.
- Ezt szépen kikerekítetted. Amikor útjuk végére érnek, hopp, bepottyannak a méhbe, és belefúródnak a méhfalba. Ez okozhat pecsételő vérzést. Ami csak akkor lehet gáz, ha nem egyszeri eset. A szervezet immunosuppressant proteint állít elő, ami meggátolja a zigóta kilökődését. A folyamatot korai terhességi faktornak nevezik.
- Hogy én se maradjak le a latin kifejezések fitogtatásában, a beágyazódott zigótát blasztocitának hívjuk, aminek átmérője kb. 0,1-0,2 milliméter. Hát ezért nem érzek én itt még semmit - nyomkodta érzéken az ágyékom fölött a hasamat.
- A bizsergésen túl én sem, de akkor is tíz naposak a babáink.
- Ne szuggeráld magadba, mert csalódás lesz, ha egyedül van a kis drága.
- De én biztos vagyok benne, hogy ikrek. Aludnunk kéne, nehéz napunk lesz holnap. Nem szeretem, amikor kétfelé kell mennünk.
- Szerintem én gyorsan fogok végezni, eddig minden hivatalos papír rendben van, talán a bejegyzéssel is megúszom a dolgot.
- Benned nem alakul ki részvét a csődbe jutott cégtulajdonossal kapcsolatban?
- Az eddigi eseteimben nem, mert meggyőződése, egyiküknek sem lett volna szabad belevágniuk. Nem elég a pénz, szakértelemre is szükség van az eredményes cégvezetéshez. Én közgazdász vagyok, de bizony meg kellett gondolnom, mi az, amihez konyítok. Látom, már a szemed sem tudod nyitva tartani. Szép álmokat, kincsem! - csókol meg.

- Neked is - mormoltam majdnem csukott szájjal.

Másnap szerencsénk volt. Királyváron mindketten gyorsan végeztünk. Viktor rábeszélte, maradjunk ott estig. Nagyot sétáltunk a hol emelkedő, hol lejtős utcákon. Addig-addig keringtünk, mígnem a várban találtuk magunkat. Egyetemista koromban többször jártam ott, de Viktorral nem csak a vár, de az én hangulatom is egészen más volt. Andalogva jártunk körbe. A vár északi részénél - a királyi pár árnyékában - hosszabban elidőztünk. Nem győztünk betelni a Séd patak kanyargós, vadregényes völgyének látványával. Alig tudtunk elszakadni a tájtól. Viktor eltökélten jelentette ki, nyáron Királyváron nyaralunk.

A kocsiban hosszan nézett, majd megfogta a kezemet:

- Mostanában gyakran pörgetem magamban végig a megismerkedésünket, lassan kibontakozó kapcsolatunkat. Mindig ugyanaz a dalszöveg jár a fejemben, amit apu énekel gyakran anyunak, talán a mai napig. Figyeld csak! - énekelte halkan:

Csak kaland, ha két röpke, őszi levél
A viharban összekerül.
A futó szerelem semmit sem ér.
Nekünk szebben, nekünk jobban sikerült.

Nem állhat közénk égi-földi erő,
Sem a múlt, se' jelen, se' jövő.
Köszönöm, köszönöm: bánatom, örömöm,
A ködös őszen hétköznapi fényét.

Nem állhat közénk soha más idegen,
E csodás szerelem a miénk.
Köszönöm, köszönöm, ami volt, ami jön,
Az együtt átélt, boldog órák emlékét.

Sokáig árván, egyedül élt a szívünk,
S fájt e várakozás.
Épp ezért szép, végtelenül
Szép ez a perc,
A beteljesült álmodozás.

Most szívünk fölé
Már a Sors írta fel csupa nagybetűvel:
„Örökké!”
Nem válunk sohasem,
Mert ez a szerelem.
Szivárványhíd az életünkben
S már ily' szenvedély sem állhat,
Nem állhat közénk.

- Nana, kicsi szívhercegnőm, nem a könnyeid akartam kicsalni.

- Olyan megható, hogy gondolhatjuk így. Azért érzékenyültem el, mert ennél tökéletesebben nem lehetne összefoglalni az eddigi kapcsolatunkat. Ez a gyönyörűséges dal lesz a himnuszunk! - hüppögtem.

- Himnuszunk. Remek gondolat!

2.

Féltem a közelgő karácsonytól, az biztosan meg fogja viselni Viktort. Bevásárlás alkalmával igyekeztem kerülni a játékboltokat. Egyik este sóhajtván az ölébe vont:

- Egyre gyakrabban foglalkoztat a gondolat, Danikáék játékait oda kéne ajándékozni az ovinak, bölcsinek, ahova jártak. El akarom adni a gyerekszoba bútorait. Áttapétáztatjuk a szobát, mire megérkezik... érkeznek a babáink. Azt akarom, hogy semmi, de semmi ne emlékeztesen a múltamra.

- Egyetértek az elképzeléssel. Vártam, mikor jutsz el érzelmileg addig, hogy meg akarj válni a fájó emlékeidről.

- Nehéz volt. Részben örölte, fájt nap mint nap szembesülni a gyerek nélküli gyerekszobával, de arra is képtelen lettem volna, hogy megszabaduljak mindattól, ami rájuk emlékeztet.

- Hetekig gondoltam úgy, egyszer csak becsenget Bella, és visszahozza őket, mert nem bír Danikával.

- Azt hiszem, a fickó érthet a gyerekek nyelvén, mert még Danika makacs ellenállását is meg tudta törni. - mondta Viktor elgondolkodva.

- Tény, hogy minden alkalomra kitaláltak valami csábítót, amivel magukhoz édesgethették a kis vadóckát. Kezdek egyre biztosabb lenni benne, meg fognak náluk szokni.

- Úgy helyes, ha ebben hiszünk, tenni úgysem tehetünk érdekükben semmit. A nyomozó hatóság annyit tudott megállapítani, Bécsben nyomuk veszett.

Elmentünk az oviba, bölcsibe, felajánlottuk a játékokat. Örömmel fogadták. A gyerekbútorokat, szőnyeget a Bizományi Áruháznak adtuk el. A szobát Gyula bácsi tapétázta ki Otti segítségével. Karácsonyra nyoma sem volt a régi gyerekszobának. A szentestét kettesben töltöttük. Első ünnepnap anyukáéknál voltunk, másnapján Bakonyzugba mentünk. Egy hétig voltunk otthon, január másodikán jöttünk vissza.

A vállalkozás remekül működött. Igaz, hirdettük magunkat, de egyre több lett a váróban az ügyfél, általuk a teendők. Ismét személyzethiányban szenvedtünk. Erára vettem ki a hálómát. Nem volt nehéz, nem érezte jól magát a cégnél, mert hónapról hónapra rakták egyik osztályról a másikra. Csak emlétenem kellett, hogy szükségünk lenne rá, azonnal beadta a felmondását. Január közepén engedték el.

Ideje volt orvost választanunk, ahol szülni fogok. Anyuka orvosát céloztuk meg. Nagy izgalommal ültünk a kapott időpontban a várójában. Majdnem felsikítottam örömben, amikor azt mondta, jól sejtettem, ikrek nővekednek a szívem alatt. Viktor megszólalni sem tudott a boldogságtól, meghatottságtól. Anyuka azt sem tudta, melyikünket puszilgassa boldogságában. Apuka azt fogalmazta meg halk, gyengéd hangon, ami bennem kavargott:

- Kárpótol benneteket a sors.

- Kétszeresen is - fűzte hozzá Viktor. - Nem csak két babánk lesz, de ők a mi babáink, a mi génjeinket, tulajdonságainkat fogják magukban hordozni.

Szinte repültek a napok, hetek egymás után. Viktor érdeklődése a leendő babák iránt nem lankadt. Esténként mesélt nekik, simogatta őket a hasamon keresztül. Bár a terhesség tünetei érzékeltették velem állapotomat. Gyakran volt hányingerem, a melleimben feszülést éreztem. Tartottam Viktor viszonyulásától, hiszen a kedvenc játékát voltam kénytelen megvonni tőle, mert még a ruhám érintése is kellemetlen volt. Főlegesen aggódtam, mert figyelte minden reakciómat, és amint látta rajtam, nem jó, amit csinál, megpuszilt és érzékenyen tartott a karjában.

Addig is megkímélt mindentől, de amióta babát várunk, nem mozdult mellőlem. Odafigyelt rá, mennyit ülök a gépnél, mit eszem, iszom. Hihetetlenül jólesett az aggodása, féltése, pedig soha nem szerettem, ha ajnároznak. Imádtam az estéket, amikor az ölébe vont, puszilgatott és közben a babáinkkal huncutkodott. Együttléteinkkor, bár szenvedélyesen, de hímes tojásként bánt velem. Minden szabadidőnket a természetben töltöttük. Végre olyan harmonikus boldogságban éltünk, amilyenre mindig vágytunk.

Az idő múlását a hasam növekedése jelezte számunkra. Nincs benne túlzás, örömmámorban teltek a téli hónapok. Észrevétlenül tavaszodott ki. Május második hetében fordultam a hetedik hónapba. Egyre fáradékonyabb kezdtem lenni.

A héten úgy alakult, három egymás utáni napon kellett vidékre mennünk. A második annyira terhelő volt, a harmadik nap nem mertem elindulni, Viktor egyedül ment Fehérvárra. Rengeteg kellett várnia a földhivatalban, ráadásul intézkedés közben derült ki, hiányzott egy adatlap, amiért át kellett mennie az önkormányzathoz, ahol ugyancsak sorba kellett állnia. Délután kettőkor, amikor hívott, rettenetesen ideges volt. Fél négy után végzett.

Fél ötkor hívott Érd határából, hogy kereket kell cserélnie, mert belement egy nagy szögbe és defektet kapott a bal hátsó kerék, de siet haza, hogy sétálhassunk még egy jót. Ötkor hazamentem, nekiálltam vacsorát főzni. Hat óra elmúlt, és Viktor sehol. Kezdtem nyugtalanodni. Felhívtam, háromszor időzített le, de csak muzsikált a telefonja a világba. Felhívtam anyukáékat, rettenetesen felidegesítettem őket az aggodásommal. Apuka a mentőket hívta, de Érd határából nem kaptak balesethez hívást, Ligeti Viktor nevű balesetest nem szállítottak délután folyamán kórházba.

Állandóan az órám néztem. Hétkor már őrzöngeni tudtam volna. Majdnem megállt bennem az ütő, amikor a tévéhíradó rendőrségi jelentésében bemondták, hogy Érd határában az országúti árokparton találtak egy félmezítenre vetkőztetett férfit eszméletlen állapotban. Rohamkocsi vitte a fehérvári kórházba. Érthetetlen volt számomra, akkor a mentősök miért nem tudtak az esetről. Felhívtam anyukáékat. Apuka már útra kész volt Fehérvárra.

Rettenetesen ideges voltam. Tettem-vettem, de örült nehezen teltek a percek. Végre hívott apuka, de okosabbak nem lettünk. Azt mondta, a férfi a műtőben van, majd hív, ha tud valamit.

Alighogy letettem, hívott anyuka, hogy átjön Petiékkel, mert nincs otthon nyugalma. Timike lefeküdt, de Peti ott izgult velünk.

Elmúlt tíz óra, amikor csengettek. Kimentem, két rendőrtiszt állt az ajtóban. Bejöttek. Jó pár másodpercig hol engem néztek, hol egymást. Tudtam, nagy a baj. Végül a százados szólalt meg:

- A gyöngyösi rendőrségről jöttünk. Ön Ligeti Viktor neje?

- Igen, én vagyok, a hölgy az anyukája, a fiú az öccse.

- Bocsásson meg asszonyom, üljön le, és próbáljon meg erős lenni, rossz hírt kell közölnöm. A férjét este nyolc órakor tragikus baleset érte a Mátrafüred és Mátraháza közötti szerpentin. Lesodródott az útról, teljes gázzal nekirohant egy kőoszlopnak. A hölgy, aki mellette ült, kirepült a kocsiból a szélvédőn, a férje pedig szakadékba zuhant. Kigyulladt az autó. Egyikük sem élte túl a balesetet. Mire kiértünk, az autó majdnem szénné égett.

- Nem, ez nem lehet igaz! - sikítottam fel, és elsötétült előttem a világ.

Pár másodperc lehetett, mert amikor magamhoz tértem, fektettek a rekamiéra. A rendőrt néztem, és határozottan mondtam:

- Ön téved, uram. A férfi nem lehetett a férjem. Ő Fehérvárról jött haza, ő nem járt, nem járhatott a Mátrában - kapaszkodtam kétségbeesve a gondolatba.

- Nem mondhatok mást, a tények engem igazolnak - vette elő a táskájából Viktor autós táskáját, és nyújtotta.

- Félttem önt, de végig kell csinálnom - motyogta részvétellel. - Kérem, nézze meg, mi hiányzik belőle!

A készpénzen és bankkártyáján kívül minden benne volt.

- Ha a kis hölgy szerint nem a férj volt a kocsiban, tud valami más magyarázatot adni a történetekre? - kérdezték már anyukát.

- Nem. A fiam példás házas életet él. Ma kivételesen volt egyedül, mert a kis nejem nem érezte jól magát.

- Hol volt a fia?

- A székesfehérvári földhivatalban. Magánirodát vezetünk, ő a csődeljárásokkal foglalkozik.

- Mikor beszéltek vele utoljára?

- Fél öt előtt hívott engem, akkor Érd határában volt - mondtam reménykedve, miközben felültem.

- Hoztam a zakójából egy épen maradt darabkát - mutatta.

Borzalmas volt látnom, a kedvenc zöld öltönyének darabja. Minden Viktor ellen szólt, mégsem tudtam elhinni, hogy ő ült a nő mellett a kocsiban.

- Anyuka, hívjuk fel apukát, hátha nem igaz. Hátha nem Viktor ült a kocsiban.

Apuka sajnálkozva mondta, nem azonosíthatta be a férfit, még a műtőben van, küzdenek az életéért. Őt azzal küldték haza, hogy azonnal értesítenek bennünket, amint tisztázódik a kiléte. Most indul a kórház elől. Anyuka híréből elakadt apuka szava, de a rendőrtiszt is elbizonytalanodott. Pár percig elgondolkodva nézett maga elé, majd megkérdezte, hol hallottuk a hírt. Anyuka válasza után felhívta a fehérvári rendőrséget, ahol elmondták, délután hat óra előtt kaptak bejelentést az ároksparton fekvő félmeztelen férfiről, aki körül semmiféle okmányt nem találtak. A testén jól láthatók a dulakodás nyomai, még élt, amikor a fehérvári kórházba szállította a rohamkocsi. Pár kilométerrel arrébb találtak egy rendszám nélküli, gazdátlan, kifosztott autót, aminek műszakilag semmi baja. A százados átnézte a feljegyzett adatokat, majd megköszönte az információt, és elkészítette.

- Érthetetlen... - nézett rám. - A kocsi, az autós táskák minden kétséget kizáróan Ligeti Viktoré. Önök felismerték a zakója darabját. Nem mondhatok mást, amíg nincs minden kétséget kizáró ellenbizonyíték, hogy a gépkocsiba nem Ligeti Viktor ült, nekünk a tényállás szerint kell eljárunk. Higgye el, rendkívül sajnálom, de esetünkben az ügyet lezártnak kell tekinteni.

A kollégájára nézett, elkészöntek és elmentek. Anyuka azonnal letiltatta Viktor bankkártyáját. Apuka és a rendőrkocsi az utcánkban kerülték egymást.

Amikor megtudta a részleteket, a fejét csóválta, és annyit mondott:

- Elképzelhetetlen, hogy Viktor nővel volt. De mit keresett volna a Mátrában? Volt nála kulcs a nyaralóhoz? - kérdezte anyukától.

- Nem. Miért lett volna? Soha nem ment oda nélkülünk.

Mindannyian remegtünk az idegességtől. Petit küldtük aludni, de csak a fejét rázta tagadóan. Reggelig ültünk a nappaliban, abban reménykedve, Viktor van a műtőben.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

AZ ŐRÜLET HATÁRÁN

1.

Rettenetes éjszakánk volt. Beszélni egyikünknek sem volt kedve, csak sóhajtoztunk, egymásra nézni sem mertünk. Vártuk megbabonázva a telefonhívást. Reggel fél nyolckor szólalt meg apuka mobilja, a kórházból hívott egy női hang, aki sajnálkozva mondta, a férfi sajnos belehalt sérüléseibe. Menjünk, be kell azonosítani őt, az eltűnt személy-e az illető.

Kis vita kerekedett köztünk, mert anyukáék ellenvéleménye ellenére menni akartam. Próbáltam megmagyarázni, nem tesznek azzal jót, ha otthon idegeskedem. Végül apuka elfogadta az érveimet. Ketten mentünk Fehérvárra. Végtelen keserűségemben azért fohászkodtam, ha meg kellett halnia, ő legyen a fehérvári férfi. Kilenc óra után ez a reményem is szétfoszlott. Egy idegen feküdt a koporsóban. Apuka vállára borultam, és úgy zokogtam, mint még soha életemben. Próbált nyugtatni, de neki is könnyek csillogtak a szemében. Kóvályogva hagytuk el a kórházat.

Úgy éreztem, beleőrülök a történetekbe. Minden porcikám tiltakozott a visszavonhatatlan ellen, a tény ellen, Viktor megcsalt engem. Nem, ez teljességgel kizárt! Nem fér bele a róla alkotott képbe, a hozzám való ragaszkodásába, az értem való aggodásába, semmibe, aki Viktor volt számomra. Fogalmam nincs, hogy leszek képes tovább élni úgy, hogy ő nincs. Bocsánatkéréssel könyörögtem apukának, ne haragudjon, egyedül szeretnék lenni, vigyen engem haza. Nem tetszett neki, de megértette, hogy ebben az állapotomban nem tudnám elviselni anyuka és Petiék sírását. Azzal rakott ki a ház előtt, este értem jön, éjszakára menjek át hozzájuk.

Felmentem a lakásba, leültem a nappaliba és félálulatszerű állapotba kerülhettem, mert bár érzékeltem a környezetemet, de nem voltak gondolataim, üressé váltam. Órákig ülhettem így, amikor eszembe jutott, ennem, innom kéne valamit, amit a hátam közepére sem kívánok, de felelős vagyok két pindurka embrióért, akik követelik bennem az életet. Megfogtam a hasamat, egyszeriben patakokban folyt a könnyem, amikor a kezemben éreztem a rugdalózásukat, mocorgásukat. Kitámolyogtam a konyhába, kitártam a hűtőt, és összeszedtem mindent, amiket Viktor készített nekem. Leültem az asztalhoz és ettem... ettem, csak ettem. Megszólalt a telefonomban a Török induló. Felugrottam, végre hív Viktor, de abban a pillanatban eszembe villant, nem, sajnos, ő nem hívhat.

Era szólta bele, hogy engedjem be. Kinyitottam az ajtót, magához ölelt:

- Hogy vagy, drága barátnőm? Miért vagy egyedül? Nem tudod, hogy ilyenkor legrosszabb a magány?
- Nem rosszabb, mint a kesergő, síró rokonaimat magam körül látni. Félek az estétől, mert átjön értem apuka, és vele kell mennem.
- Nem kell, ha nem akarsz, itt maradok veled, vagy gyere át hozzánk.
- Igazán édes vagy, de részben a világért nem alkalmatlankodnék nálatok... rettenetesen elviselhetetlen tudok lenni, ha bánatos vagyok. De nem mehetek azért sem, mert talán hihetetlen, de itt tudom leginkább elviselni az elviselhetetlent.
- Oké, akkor itt alszom nálad, amíg össze nem szeded magadat.
- Era, drága Era, nem fogadhatok el tőled ekkora áldozatot.

- Ne beszélj butaságokat! Akkor mondd meg, mire valók a barátok?
- Nem tudom... Köszönöm, hogy nem hagysz magamra. Gyere, nézd meg, mi mindent készített nekem az én hűtlen férjem, folytasd velem az evést.
- Szimcsi, te elhiszed...
- Nem... nem! - tiltakoztam zokogva - de rajtam kívül elhiszi mindenki - préseltem ki magamból a szavakat.
- Nem hiszem el én sem. Sőt, bocsáss meg, de szembe tudnám köpni, aki ezt akarja bebizonyítani. Szimcsi, nyugodj meg, a babáidnak árt az izgalom. Segíteni fogok neked kideríteni, mi történhetett tegnap délután fél öt után.
- Köszönöm... Örült jó, hogy mellém állsz.
- Isteni finom ez a hússaláta, de miért én zabáljam fel?
- Mert jólesik megosztani valakivel.

Evés után kimentünk az erkélyre. Leültem a fotelbe, amiben Viktor szeretett ülni.

- Era, utálok a napot, ami ma reggel és ezentúl mindig képes lesz felkelni, ragyogni Viktor nélkül. Gyűlölöm az életet, ami könnyörtelenül megy tovább, és kötelességeket, feladatokat ró rám, mintha mi sem történt volna... és holnap, holnap után mennem kell a Viktor által megálmodott, gyönyörű irodaházunkba.

- Igen, Szimcsi, az élet megy tovább, de gondoldj a két kicsi babátokra, akiket annyira várt Viktor. Meglátod, ők lesznek mindenben a vigaszod.

- Tudom... Tudni akarom! Kizárólag miattuk vagyok képes tovább élni.

Ültem Erával szemben, és hirtelen eszembe jutott a barátja:

- Era édes, miattam nem hanyagolhatod a barátodat.

- Márpedig fogom. Különben is jelenleg patthelyzetben vagyunk. Unom, hogy évek óta azzal hiteget, feleségül vesz majd ekkor, majd akkor. Két napja kiborultam, és elköltöztem tőle. Jólesik, hogy szinte folyamatosan bombáz a telefonjaival, de közöltem vele, vegye komolyan, mert én úgy gondolom. Semmi értelme a fiatal éveimet mellé kötni, inkább maradok egyedül, az legalább nem megalázó számomra. Lenyomta a gombot, de két percen belül hívott.

- Nem tudom, mi lehetne ebben a helyzetben a jó megoldás, de úgy érzem, nem ez. Így csak azt érheted el, kényszerből fog anyakönyvvezető elé vinni.

- Egyelőre eltökélt vagyok. Húzó, ameddig húzhatom. Ha végképp nem bírom nélküle, ott egye meg a fene, vigyen kényszerből, de egy biztos, ha megteszi, tőlem többé nem menekül.

Fájt a szívem, de kijelentésével képes volt mosolyt csalni az arcomra.

- Era drága, te soha nem komolyodsz már meg?

- Ennél jobban, mint ahogy a csalódottságom komollyá tett, nem.

Beszélni kezdett. Oly mértékben tárulkozott ki előttem, ahogy még talán addigi életemben senki. Nem fogyott ki belőle a szó. Nagyon gyorsan teltek az órák. Beesteledett. Apuka hívott, de Erával ketten meggyőztük, nem kell értem jönnie, nem lesz semmi baj.

Másnap magával csalt dolgozni. Eleinte hallani nem akartam róla, de végül meggyőztem magamat, biztosan igaza van, könnyebb lesz társaságban elviselnem a rettenetet.

Kezdetben testben ott voltam köztük, tettem a dolgomat magamra erőltetett figyelemmel, automatizált, beidegződött mozdulatokkal, de lelkiileg messze, nagyon messze jártam.

Folyamatosan azért gyötörtem magamat, hogy álljak neki Viktor felkutatásának. Era próbált bevonni a társaságba, amikor neki nem sikerült, Nomcsival közösen szálltak rám. Ez hatott. Mesélnem kellett, milyen előadásokat láttunk a Nemzetiben. Ennek kapcsán mesélték élményeiket ők is. Irigykedtek, amikor azt mondtam, tetszettek az előadások, de sokkal jobban élveztem, amikor utána beültünk valahova és vacsorázás közben elemeztük ki a látottakat.

Kezdett belém visszatérni az élet, és megnyugvást jelentett, amikor magam voltam, hasamra tehettem a kezemet és félhangosan motyogtam az én kicsi árváimnak tartott babáimnak:

„Visszajön hozzánk apukátok, meglátjátok, visszajön, mert nem fogja bírni nélkülünk! Ha mégsem, helyette is szeretni foglak titeket!”

2.

Pár nap múlva értesítést kaptunk Gyöngyösről, átvehetjük Viktor földi maradványait. Apuka ment érte. Egy koporsót kapott, amiben pár égett emberi csont zörgött, és egy szatyrot, amiben még ott voltak a gyerekek játécai, amiket a csomagtartó mélyén felejtett Viktor, valamint a végzést: egyeztették a kocsi alvázszerelését, ami ugyancsak azt igazolta, Viktor zuhant a szakadékba. Anyuka bőröndbe pakolta a játékokat, felvitte a padlásra.

Intézhettük a temetést. A volt munkahelyünkön Erika leadta a drótot, aminek következtében a temetésen ott volt mindenki, aki ismerte Vikort. Meglepetésünkre a vezérigazgató búcsúbeszédet mondott a sír szélénél. Kétszer vesztettem el az eszméletemet. Amikor anyuka, apuka meg Peti földet szórtak a koporsóra, többször próbáltam odamenni, de mindannyiszor elviselhetetlen, jeges fuvallatot éreztem, ami szabályszerűen lökött hátra. Borzalmas volt, de beszélni nem mertem róla senkinek, csak üres kifogásnak vették volna. Kellemetlenül éreztem magamat, mert anyuka rosszállóan nézett rám.

Éreztem, rögeszmémé válik, Vikornak nincs köze azokhoz a csontokhoz, a mátrai balesethez. Eszelősen törtem a fejemet, hogy bizonyíthatnám be, nem ismerjük a valóságot. Annak kell a nyomára jutnunk, csak abból derülhet ki, mi történt péntek délután fél öt körül Viktorral, miután utoljára beszélt velem. Éreztem a hangján, ideges még, de velem próbált mosolyogva beszélni. Azt tudom, kereket kellett cserélnie. Az neki rutinból megy, segítséget biztosan nem kellett kérnie. Ennél tovább sehogy sem jutottam. Ha baleset érte volna, arról éppúgy tudtak volna a hivatali szervek, mint a másik esetekről. Egy belső hang mégis azt sugallta, van harmadik történet.

Arra sehogy nem találtam elfogadható magyarázatot, hogy került az autója, autós táskája a mátrai szerpentinre. Ki vezette a kocsit? Ha nem ő, hova tűntették el őt? Az autós táskája mindig a kézi csomagtartóban volt. De furcsának találtam azt is, a zakója elégett, a személyi okmányai pedig mindig abban voltak, nem a táskájában, mint ezúttal. Bárhogy erőlködtem, a kevés információból sehogy sem állt össze a kép, nem jutottam előbbre.

Hh... Vikó... Drága Vikókám, hol lehetsz most? Mi akadályoz abban, hogy hívj, hogy hírt adj magadról, hogy segíthessünk rajtad? Megszállottan figyeltem a rendőrségi híreket, hátha hallok valamit, ami segítene felgöngyölíteni a még ismeretlen szálakat. Lehet, hogy máris megörültem, de szentül hiszem, él, és egyszer csak megáll az ajtóban és becsenget. Igen, csengetnie kell, mert a kulcsa itt van az autós táskájában.

Borzalmas hetek következtek. Állandóan a sírás fojtogatott. Egyre elkeseredettebben kapaszkodtam a teóriámba, egy ember nem tűnhet el nyomtalanul. Van egy sírhant a temetőben, aminek a fejfáján az ő neve van, de alatta nem ő fekszik. Borzalmas anyukát minden nap

visszautasítanom, nem megyek a temetőbe, pedig örülden fáj, hogy már csak szükségből szól hozzám a - szerinte - közönyöm miatt. Miért nem hisz nekem, hogy Viktor elő fog kerülni.

Egyik nap apuka egyedül jött el hozzám. Leült, hosszan nézett, majd megszólalt:

- Hidd el, kislányom, veled érzek. Nem csak hihetetlen az a történet, amit Viktorról tudunk, de képtelenség. Ő soha meg nem csalna téged! Főképpen nem ilyen aljas módon! Nem tette Bellával sem, pedig rövid idő volt, amíg érzelmileg kötődött hozzá. Téged pedig rajongásig szeretett. Fáj kimondanom, kicsim, de azt hiszem, el kell fogadnunk, ő nem él. Szimmettkém, ha élne, nem lenne erő, ember, aki megakadályozná abban, hogy hívjon, ha tud hazajöjjön.

- Mégis úgy érzem, pillanatnyilag valami ilyesmi van a háttérben. Apuka, az életemre esküszöm, én megpróbáltam odamenni ahhoz az idegen sírhoz, de nem tudtam. Valami ismeretlen erő taszít engem onnan.

- Az erős hited, hogy ő él. Bennem is van... inkább volt ilyen, de amint telnek a hetek, kénytelen vagyok szembenézni a ténnyel, nem tudom, hol, hogyan, de elvesztettük őt. Próbáld meg elfogadni, mert belerokkansz te is, a szíved alatt növekedő babák is.

- Őket rettenetesen féltem én is. Ha semmi, senki, ez fog kirángatni a mélypontról. Miattuk meg fogom erőszakolni magamat, és próbálok visszatérni egy normálisnak tűnő világba, de azt nem tudom elfogadni, hogy Viktor meghalt. Hidd el, apuka, fáj, hogy anyuka már alig szól hozzám, de én akkor is képtelen vagyok kijárni egy idegen férfihez.

- Rózsával beszélni fogok, most a leendő unokáink miatt vagyok itt. Bízhatok benne, hogy összeszeded magadat, és erős leszel?

- Igen, és nagyon köszönöm, hogy mellém állsz. Borzalmas érzés volt a tudat, magamra maradtam a fájdalomban, a hitemben, hogy Viktor él! Az ő előtti életemet magányosan éltem le, de ez a magány más, ez a lelkem mélyéig sajog.

- Nem foglak magadra hagyni! Én meg azt köszönöm, hogy az unokáinkért képes vagy erőt venni a fájdalomdon. Meglátod, meghálálják a szeretetükkel, ragaszkodásukkal.

- Erős leszek.

- Köszönöm, kislányom! Most hazamegyek, és beszélek Rózsával. Ha bármi gondod, bajod van, fordulj hozzánk bizalommal, mindenben a segítségedre leszünk!

- Köszönöm! El sem hiszed, milyen jól tettél velem. Máris jobban érzem magamat lelkileg.

Rosszul esett, hogy egyre több Viktorhoz tartozó ügyfél jött, de az némi vigaszt nyújtott, tudok velük érdemben foglalkozni. Sokat tanultam Viktortól, de a rendkívül precíz ügyvezetése jelentett igazi mankót. Nomcsi és Era igazi kincs volt ezekben a nehéz időkben. Apuka igyekezett átvenni Viktor feladatait. Ketten egészen jól elboldogultunk. Ha vidékre kellett mennem, mindig velem jött. A sok munka kezdte elviselhetővé tenni a napjaimat. Anyuka végre elfogadta a szerinte hóbortomat, megbékélt velem.

Hogy könnyítsen a helyzetemen, kirándulásokat szervezett. Peti mellém pártolt, a természetről mesélt nekem. Biológus akar lenni. Máris úgy tűnik, mindent tud a növényekről, állatokról. Soha nem volt kedvenc tantárgyam, de olyan érdekfeszítően mesélt, teljesen magával ragadta a figyelmemet.

Egyre gyakrabban álmodtam Viktorral. Érdekes módon soha nem megtörtént dolgokról, mindig egyedül volt. Egy zárt, kertszerű helyen járkált, meg-megállt, mintha gondolkodott volna. Nem tudom, miért, de nem mehettem oda hozzá. Egy folyosóablakból figyeltem. Párszor próbáltam megszólalni neki, de nem hallotta meg. Ettől az álomtól nappal sem tudtam szabadulni. Törtem a fejemet, vajon mit jelenthet. Most bántam igazán, miért nem foglal-

koztam annak idején álmofejtéssel? Pedig Klára néni - a nagy álomtudor - sokszor hívott, hogy beavat.

Az állapotomat egészen jól viseltem. Jó volt az is, hogy Erának, apukának bátran beszélhettem a Viktorral kapcsolatos teóriámról. Era igyekezett velem gondolkodni, de semmi okosságot nem tudtunk kideríteni az álmomból, információinkból. Hálás voltam érte, hogy ő is, Nomcsi is estig voltak velem az irodában.

Egyre fárasztóbbnak éreztem az utazgatást, így telefonon keresztül kezdtem intézkedni. Kicsit ugyan lassabban mentek a dolgok, de boldogultam így is. Sikerélményként éltem meg, hogy a csődeljárásokat bonyodalmak nélkül vittük végig apukával, de anyuka rutinja nélkül nehezebb lett volna.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

KI LEHETEK ÉN?!

1.

- Fiatalember, hall engem? - szólított a professzor az alvó férfit.

Mivel mozdulatlanul feküdt, csak a szempillája rezdült időnként, folyamatosan ütögette az arcát, és beszélt hozzá. Végre rá-ránézett, de állandóan lecsukódott a szeme.

- Kérem, ne aludjon vissza, nem szeretném, hogy kómába essen.

- Nem tudom kinyitni a szememet... álmos vagyok - motyogta alig érthetően.

- Tudom, nagyon nehéz ilyen állapotban ébren maradni, de az életéről van szó.

- Életem... Miért, hol vagyok? - küzdött az ébrenléttel.

- Kórházban van, baleset érte. Próbáljon meg visszaemlékezni, mi történt pontosan magával?

- Baleset ért? Nem tudom... fáj a fejem, a hátam... aludni szeretnék.

- Könnyörögve kérem, működjön együtt velem, ne aludjon el.

- Megpróbálom... Mióta vagyok itt?

- Három hete. Súlyos, sokkos állapotban hozta be a kollégám Érd határából. Ért engem?

- Igen, csak nagyon messziről hallom a hangját. És mi volt velem hetekig?

- Két napig kómában volt. Amikor abból felébredt, rettenetesen izgatott volt, és mindenáron el akart innen menni, de hogy hova, nem tudtuk önből kiszedni. Most tud rá válaszolni?

- Gondolom, haza... De hogy hol lehet az otthonom, fogalmam nincs.

- Meg tudja mondani, hogy hívják, hány éves?

- Hogy hívnak... Fogalmam nincs. Nem emlékszem, hány éves vagyok... Kérem, segítsen... ön szerint?

- Harmincnál nem lehet több. Fáj még a feje?

- Kicsit, de már múlik. Azt mondja, három hete vagyok itt, de mi történt azóta velem?

- Mivel nem tudtuk lenyugtatni, úgy döntött az orvosi team, altatjuk, amíg a műszer izgalmi állapotot jelez. Most azért ébresztettem fel, mert vizitkor láttuk, meg-megrebben a szempillája, ami annyit jelentett, éber állapotban volt.

- Értem. Csak még az nem világos, hogyhogya nem tudják a nevemet. Nem kerestek a rokonaim?

- Mint mondtam, a kollégám talált önre Érd határában az országúti árokparton. Félmezítelenre volt vetkőztetve, és semmiféle önt igazoló okmányt nem találtunk a nadrágja zsebében.

- Akkor most mi lesz velem?

- Ha együttműködik velem, megpróbáljuk visszahozni az emlékezetét. Amint be tudjuk önt azonosítani, értesítjük a hozzátartozóit.

- Szeretnék együttműködni, de kiürültnek érzem az agyamat.

- Alaposan ellátták a baját, attól került ilyen súlyos állapotba. Segíték felhúzni a lábait, próbálja megtartani.

A férfi erősen koncentrált. Némi ingadozás után sikerült felhúzott lábakkal feküdnie. A professzor kemény fedelű könyvet tett a térdeire, tollat adott a jobb kezébe.

- Próbálja megfogni a tollat a hüvelyk és mutató ujjai közé, és írjon le erre a lapra mindent, ami eszébe jut.

- Nem tudom, mit írjak, semmi nem jut eszembe... kiürültnék érzem az agyamat.

- Mindent, ami a fejében kavargik. Ha csak szavakat ír, nekem az is elég.

Látszott rajta, erősen gondolkodik. A toll állandóan kiesett a kezéből. A professzor segített megfogni, kis ideig tartotta a kezét, majd lassan elengedte és biztatta, hogy írjon. Erősen koncentrált. Megmozdult a keze, de az össze-vissza, girbe-gurba vonalakon kívül nem alakult semmi értelmes betűforma a keze alatt. Elkeseredetten nézett a professzorra.

- Semmi gond. A betűk formája megjelenik a szeme előtt?

- Azt hiszem, igen, de miért nem tudom leírni?

- Mert a kómaállapotban sok mindent töröl az agy. Önnek semmi oka az aggodalomra, majd meglátja, fog ez menni. Az a lényeg, semmit ne erőltessen, csak olyannal foglalkozzon, ami spontán jut eszébe.

Felállt, elhagyta a kórtermet. Pár napig a viziten kívül csak be-belátogatott hozzá, hogy bátorítsa őt. A férfi eleinte csak felülni tudott, majd felállt. Mivel szédült, kapaszkodva tett egy-egy lépést. Két nap múlva szobán belül magabiztosan mozgott. Többször asztalhoz ült, és írni próbált. A kesze-kusza vonalak lassan görbültek, gömbölyödtek betűkké. Amikor végre leírt minden betűt, a szavakkal próbálkozott. Az elsők még olvashatatlanok voltak, de mivel a professzor azt kérte, minden próbálkozását látni szeretné, nem dobta papírkosárba. Megkönnyebbült, amikor a betűcsoportok értelmes szavakká formálódtak.

„cég... iroda... anya... apa... csillagocskám... majd a lap aljára ezt a két betűt írta: „L. V.”.

Örömeiben kimerészkedett a kórteremből, és a professzor meglepetésére megjelent nála, mutatta a lapot.

- Ennyi jutott eszembe, de hiába gondolkodom, a szavak között nincs a fejemben összefüggés.

A professzor figyelmesen átolvasta, bólogatott:

- Hogyne lenne. A „cég, iroda” azt jelenti, irodai dolgozó lehetett. „anya, apa, csillagocska” a családjára utaló szavak. A lap alján az „L. V.” lehet a nevének monogramja, ami jelentheti azt is, hogy főnök volt, ezért naponta kellett aláírnia a nevét.

- Főnök... Nem tudom. Mit csinálhattam... Mivel foglalkozhattam... Nem, semmi nem ugrik be. Doktor úr, nagyon izgat, hogy senki nem keres.

- Kértem, csak azzal foglalkozzon, ami spontán jut eszébe. Az erőlködéssel hátráltatja az emlékezetének visszatérését. Kérem, nyomatékka kérem, az utasításaimat kövesse. Meglátja, ha szót fogad, előbb emlékszik majd mindenre, mint gondolná. Többször jártak itt a rendőrségtől, arra várnak, hogy kihallgatható állapotba kerüljön. Még nincs itt az ideje, de ha együttműködik velem, ők is sokat tudnak segíteni majd. Legyen kicsit türelmesebb. A sajtóságos módszeremmel nem egy kómából felébredt betegnek segítettem visszaadni az emlékezetét, pedig súlyosabb állapotban voltak, mint ön. Győzze meg az eddig elért eredménye, és meglátja, minden nap több és több minden kerül a lapokra, amikkel szép lassan működésbe hozzuk a tudatalattiját, gondolkodásra serkentjük az agyát. Arra figyeljen, amint egy kicsit is

fájni kezd a feje, azonnal pihenjen le. Adok egy bedátumozott füzetet, minden nap másik lapra írjon.

- Ígérem, betűről betűre betartok mindent.

Egy hét elteltével a professzor úgy ítélte, elég erős már egy komolyabb beszélgető terápiához. Nála töltötte az egész délelőttöt. A feltett kérdéseivel még csak hangulatváltozásokat, érzéseket tudott kiváltani. Örült a változásnak, mert közel állt hozzá, hogy a jelenségek emlékeket idézzenek fel.

- Arra kérem, ha a mostani beszélgetésünk bármi gondolatot, gondolatfoszlányt hoz az agyában felszínre, írja be a füzetbe.

A férfi szorgalmasan írt. Örömmel vette tudomásul, már nem csak önálló mondatok jutnak eszébe, de összefüggő gondolatsorok. Végül nem győzte írni. A professzor magnót adott neki, arra mondott rá mindent.

*

Két hét után asztalhoz ült, és ezt írta:

Végre a monogram segítségével eszembe jutott a nevem: Ligeti Viktor vagyok. Egy kórházi ágyon ülök, és próbálom megfejteni, miért... és hogy kerültem ide.

Az inspiráció - írjak le mindent, amit a tudatom homályából elő tudok csalni - a kezelő professzorom utasítására történik. Ő kérte, rögzítsek le minden szót, mondatfoszlányt, ami eszembe jut. A módszert a gyógyítás egyik eszközeként alkalmazza rajtam. Meggyőződése, emlékezetkiesés után - amit, ha nem is a legsúlyosabban, de elszenvedtem - így lehet az agyat a leggyorsabban munkára, emlékezésre serkenteni.

Bevallom, amíg csak egymás mellé dobált szavakat, összefüggéstelen mondatfoszlányokat tudtam előcsalni magamból, rém unalmasnak, mit ne mondjak, bosszantóan fölöslegesnek tartottam az egészet. De el kell ismernem, eredményes a módszer, még akkor is, ha napok kellettek hozzá, hogy eszembe jusson a nevem.

Érdekes történet volt. Amikor először kérte a professzor úr, írjak le minden szót, ami eszembe jut, talán egy sorra tellett tőlem, de ami feltűnő volt, a lap legaljára írt két betű „L. V.”. Akkor még csak annyira gondolt, főnök lehettem. Utána egyértelműsítette a teóriáját, amikor a harmadik, negyedik lapot is így mutattam meg neki. Nekem is feltűnt, hogy a két betűt automatikusan vetem a lap aljára. Minden alkalommal hosszan néztem a monogramom, mire egyszer csak villámként vágott az agyamba: Ligeti Viktor. Leírtam egymás után többször, hangosan kimondtam, és biztos voltam benne, ez a nevem. Még nem tudom, hol lehettem főnök, de fel-felsejlik bennem, több csoport tartozott hozzám, mert reggelenként több szobában jártam körülnézni. Bár nem áll össze a kép, csak homályos foltok jelennek meg előttem, de a hangulat, ami elfog, ezt érzékelteti velem.

Amióta a mondataim kezdenek összefüggő történetekké kerekedni, szívesen írok, sőt, szórakoztat is az írogatás. Úgyhogy a nap nagy részében ezzel foglalom le magamat. Élvezem, amint a történeteim egyre választékosabban fogalmazódnak meg bennem.

Ám amióta a professzor úr figyelmeztetett, próbáljak meg a valósághoz hű maradni, mert epizódjaim kezdenek meseszerűvé válni, komoly szellemi munkát jelent az írás. Az emlékezetemből előbukkanó történeteket próbálom személyekhez, helyszínekhez kötni, ami nem egyszerű. A helyszínek a professzor szerint kezdenek valósághűek lenni, de a személyeket még mindig sűrű ködfátyol fedi. Írás közben úgy érzem, a történeteim leginkább egy hölgyhöz kötődnek, csak név és arc nem társul hozzájuk. Sokat segít a professzor úr egy-egy meg-

jegyzése, irányított kérdése, de az árny sehogy nem lép elő a homályból. Mire majdnem sikerül magam elé idézni, megfájdul a fejem, le kel feküdnöm pihenni.

Az ellenőrző beszélgetéseinket - mi így hívjuk magunk között - azzal kezdjük, hogy hangosan felolvasom az írottakat. Közben gyakran meg kell állnunk, mert újabb részletek bukkannak elő tudatom mélyéből, amiket be kell illesztenünk a történetekbe. A gyerekkorom szépen tisztul.

A közelmúltammal azonban sehogy nem boldogulok. Akkor vagyok eredményesebb, amikor a professzor úr közbekérdez, megjegyzéseket tesz. Ilyenkor gyors egymásutánban jönnek elő a gondolatok, emléképek. Nem mondhatnám, hogy hízelgő rám nézve a véleménye, mert azt mondja, arcizmaim rándulásai beszédesebbek nálam.

2.

Öt és fél hete vagyok itt. Most kezdek örülni a napsütésnek, a kertnek, ahova a szobám ablakai nyílnak... egyáltalán mindennek, ami az életet jelenti számomra. Két napja kíváncsoltam le először a kertbe. Még nem mehettem egyedül, mert járásom inkább hasonlít tengerészhez, mint átlag polgáréhoz, de rendkívül jó hatással volt rám, hogy a kavicsos úton a fák, bokrok között járkálhattam. Az erős vonzalomból arra következtettem, a tudatkiesésem előtt kedvelhettem a természetet. Hatalmas ligetszerű tájak, erdők idéződtek fel bennem. A nővérke rögtön rákérdezett, mi jutott eszembe, de konkrétumot nem tudtam mondani. Azóta ha csak tehetem, lemegyek. Engedélyt fogok kérni a professzortól, hogy ne úgy kelljen leszöknöm. Azt vettem ugyanis észre, lent sokkal több információ ér, amik serkentő hatással vannak a gondolkodásomra.

Amikor a kórteremben írok, újból és újból az a gondolat gyötör: ki lehetek, mivel foglalkozhattam, hogy kerültem ebbe a szörnyű állapotba? Mivel ezekben egy fikarcnyit nem jutok előbbre, na és az a tény, hogy nem keres senki, nem hiányzom senkinek, reménytelené teszi az erőlködésemet, romlik a hangulatom. Kezdem azt hinni, nincs is közeli hozzátartozóm, akinek... netán akiknek feltűnhetne a hiányom... eltűnésem? Az ördögbe is, dolgozni csak dolgoztam valamit! Vagy egy kiállhatatlan alak lehettem, akitől jó volt megszabadulni? Valószínű, különben ha más nem is, de a munkatársaim csak keresnének.

Türelmetlen ingerültség lett úrrá rajtam a gondolattól. Abba kell hagynom az írást, lemegyek a kertbe, ott mindig megnyugszom. Séta közben, mint már annyiszor, azt gondoltam végig, miért lehettem Érd határában? Mi lehet ott? Hova tűnt az orvos, aki idehozott, és amíg magamon kívül voltam, állítólag többször meglátogatott. Úgy tűnik, most hiába a természet közelsége, nem múlik a rosszkedvem. Bár nem szabadna magamba zuhanni, mert a professzor úr szerint a hangulatváltozásaimnak, érzéseimnek emlékekké kéne válniuk, de nincs kapaszkodóm, és már nem is akarok küzdeni a depresszió ellen... Minek? Csak telnek a napok, hetek és nem történik semmi... Teljesen kilátástalan a helyzetem. Senkinek nem hiányzom. Annyival azonban tartozom a professzor úrnak az erőfeszítéséért, hogy kérésére a jegyzetelést nem hagyom abba, tőlem telhetően igyekszem együttműködni vele.

Egy hete pszichológus foglalkozik velem. Nehezen indult meg köztünk a társalgás, mert semmi kedvem nem volt hozzá. Minden kérdésére csak azt válaszolhattam: nem emlékszem... nem tudom. Egyszer csak kimondta a varázsszót:

- Viktor maga nagyon igazságtalan a rokonaival, ismerőseivel. Gondolja meg, iratok nélkül találtak magára, kit értesíthettek volna a hollétéről?

Elgondolkodtam, az egyszerű tény kezdett reménysugárrá válni bennem, amibe kapaszkodhattam. Tényleg, talán ők épp úgy szenvednek az eltűnésem miatt, mint én az ő érdektelenségnek vélt közönyük miatt. Ettől új lendületet vettem, és próbáltam új módszer alapján munkára serkenteni az agyamat. Hosszan néztem egy-egy tárgyat, környezetemet, és törtem a fejemet. Vajon volt-e hozzá régen közöm, mit jelenthetett nekem. Figyeltem minden apró jelenséget, hátha előhoz valamit a tudatom mélyéből. Vajon hol élhettem? Nem ugrott be semmi.

Éreztem, egyedül nem fogok előbbre jutni. Valahogy hírt kéne adnom magamról a világnak, hátha valaki felismer. Amikor ezt felvettem a professzornak, azt válaszolta, azonnal megteszik, amint kiderítünk rólam valami konkrétumot. Sokaknak vannak eltűnt ismerősei, nem zúdíthat rám tömeget. Hát ezt nem is szeretném. Ó, szegény családom, ha volt ilyen, csaknem hat hete élnek bizonytalanságban, élek vagy halok.

Séta közben tekintetem a kert végében parkoló autón állapodott meg. Nekem lehetett vajon autóm? Hirtelen vágott agyamba az országút. Igen-igen, sokszor jártam Érd környékén, de miért? Autóval? Motorral? Abban biztos voltam, nem autópályán, ott nem kerülhettem árokpartra. Ebből következik, magánjárművel kellett lennem. A motor hidegen hagy, biztos, hogy autóm volt, de hova tűnt? Hirtelen ismerős parfümillatot éreztem az orromban. Körülnéztem, egyedül voltam. Egy édes arc tűnt elő a homályból. Egy édes arc, kislányosan vékony alkat... Az egész testemet áthatotta a szerelem. Vajon kölcsönös lehetett? Semmi negatív érzés nem párosul hozzá, biztosan szenved szegényke. De hol? Ki ő és hogy hívják? Oh, csak rám talál nál, te édes kislány! Szent ég! Úgy rémlik, te mindig velem voltál. Édes istenkém, veled mi történhetett? Miért voltam egyedül az árokparton? Ismét elakadtam.

Visszatereltem gondolataimat az autóra. Egy biztosnak tűnik, nem karambolozhattam, akkor ott lett volna az is. A professzor elméletével kezdtem foglalkozni: leüthettek, kirabolhattak. Ha úgy igaz, akkor valamiért ki kellett útközben szállnom a kocsiból. Talán meghibásodott benne valami? Hirtelen nagy durranást hallottam. Körülnéztem, de nem láttam hangforrásra utaló jelenséget. Csak a képzeletem játszik velem? Durranás... Talán defekt? Áá, megvan! Igen... igen - világosodott meg -, a bal hátsó kereket kellett kicserélnem. Örült izgalomba hozott a gondolat. Felrohantam a professzorhoz, de nem mehettem be hozzá, nem volt egyedül. Épp vissza akartam menni a kertbe, amikor nyílt az ajtó.

- Viktor, álljon meg! A két úr magát keresi - szólt utánam a professzor.

Pár másodpercig néztem a két rendőrtisztet, majd bementem a professzor szobájába. Hellyel kínáltak. Érdeklődéssel vártam, mit tudnak rólam.

- Mesélje el, mire emlékszik, mi történt magával? - szólalt meg a százados.

- Nem sokra.

Elmondtam, amit a professzortól, nővérekéntől hallottam, és az iménti felfedezésem következtetését. Meglepetésemre mindketten élénken bólogtak.

- Az ismérvek alapján mi is úgy gondoljuk, leütötték magát, mert amint láttuk, a nadrágja drága szövetből készült, nem konfekció darab. Próbáljon visszaemlékezni, általában öltönyben járt vagy sportosan?

- Öltöny... Öltöny... igen, ez nagyon ismerősen hangzik... Volt egy különleges zöld öltönyöm, amit nagyon kedveltem, sokszor volt rajtam, de nem hangzik idegenként a sportos öltözék sem.

- Ha kereket kellett cserélnie, gondolom, nem a drága öltönyének zakójában állt neki. Ezek szerint az eddigi véleményünkkel ellentétben a munkaköpeny is beleillik a képbe - nézett a kollégájára.

- Igen-igen... mindig volt a kocsimban egy szürkés-kék munkaköpeny.

- Stimmel, egy ilyen van a birtokunkban.

- Várjunk csak... - ugrottam fel izgatottan, de a professzor nyugalomra intett.

- Semmi izgalom... Gondolja végig higgadtan.

- Bocsánat, de hirtelen villant az eszembe, a zakómat a kocsni ülésére tettem, amikor kiszálltam.

- Azt mondja, majdnem hat hete történt a dolog. Akkor az a májusi kánikulára esik.

- Elnézést kérek, de haladjunk sorjában, Viktor még nem alkalmas a hirtelen váltásra. Maradjunk a zakó kérdésénél - szólt közbe a professzor.

- Rendben. Szóval miket tartott a zakója zsebeiben?

- Miket is? Az okmányaimat mindenképpen. De voltak benne fényképek. Bocsánat, most jut eszembe, akkor az okmányaimat kivettem belőle, nehogy szétpotyogjanak, és a zakó alatti autós táskám alá, az ülésre tettem.

- Az autós táskája miért volt az ülésen?

- Hát azért, mert a kerékcseréhez szerszámok kellettek, amik viszont a táskámmal együtt a kézi csomagtartóban vannak mindig, ha megyek valahova. Tehát ki kellett onnan vennem, hogy a szerszámokhoz férjek. Igen-igen, így történhetett. Egy jó órája jutott eszembe az autóm, ezért kerestem a professzor urat, de hogy ebből a történet ilyen gyorsan összeálljon, arra nem mertem volna gondolni. Az autó márkáját viszont még mindig nem tudom.

- Általában sok készpénz volt önnél?

- Hmm... pénztárcám biztosan nem volt. Áá, bankkártyám volt... de úgy rémlik, akkor volt nálam készpénz is, de hogy mennyi, fogalmam nincs. Azt mindig a kis nejem intézte. Nejem! Úristen, nejem! Ő lehet az a gyönyörű arcú, kislányosan vékony alkatú hölgy, aki két napja állandóan a szemem előtt van. Rőla mit tudnak, mi történt vele? Biztosan emlékszem rá, ő mindig velem volt - néztem hol a tisztokra, hol a professzorra.

- Órőla semmit - mondta a kikérdező tiszt.

- Nem tudok én sem. A kollőga egyedől magát hozta ide. Gondolom, hozta volna őt is, ha ott van.

- Úristen, mi lehet vele?! Értőhetetlen, hogy nem volt ott.

- Figyeljen rám, fiatalember! Próbáljon gondolkodni, hátha beugrik, mi volt a kártyájának a kődszáma?

- Hőha... Kődszám... Kellene emlékezniem, mert gyakran használtam.

- Egy négyjegyő számra kéne emlékeznie.

- Huszonkettő-negyvenőt... Lehetsőges, hogy ez? Más négyjegyő szám nem jut eszembe.

- Mobiltelefonja volt? - kérdezett hirtelen közbe.

A kérdőstől kiestem a gondolatmenetből. Felugrottam, sétálni kezdtem. Féltem, hogy megfájdul a fejem, pedig most nem akartam abbahagyni, nagyon élveztem, hogy egyre tőbb dolog tisztázódik.

- Mobiltelefon... Hát persze, hogy volt.

- Akkor az is az öné. Holnap behozzuk. Látom, nem érzi jól magát, akkor holnap folytatjuk, de pár percig figyeljen még, felolvasom az eddig rögzített tényállást.

Miután elköszöntek, nem akartam aludni, visszamentem a kertbe. A nejem járt a fejemben. Már biztos voltam benne, örülten szerettük egymást. Megrémültem a gondolattól, hogy elveszítettem őt. Hol a csudába élhattünk! Vissza kell emlékezni, meg kell tudnom, mi lett Szimettel. Atyám! Szimett... igen, így hívják... Gyöngy Szimonetta. Ez már valami! Holnap itt lesz a mobilom, azonnal felhívom! Megfájdult a fejem, mégiscsak le kell feküdnöm. Felmentem a szobámba.

Amikor felébredtem, a professzor ült az ágyam szélén.

- Nagyon vártam, hogy felébredjen. Elővettem azokat a szavakat, amiket elsőként írt le. Legtöbbje közgazdasági szakszó, kifejezés. Lehet, hogy ön közgazdász?

- Te jó ég! Közgazdász? Igen... igen, egy cég pénzügyi osztályvezetője voltam, de hogy hol, fogalmam nincs. Viszont a felidézett történetből eszembe jutott a kis nejem neve: Gyöngy Szimonetta.

- Holnap mindenre fény derül. Addig viszont adok önnek nyugtatót, hogy átaludja az éjszakát.

- Ne... Emlékezni akarok végre! Talán van már annyi ismertetőm, hogy megejthetnénk a hirdetést, amiről beszélgettünk már.

- Igaza van, de kérem, várjuk meg azzal is a holnapot. A századossal meg fogjuk beszélni, legyen még egy éjszakát türelemmel.

- Ígérem, próbálok nyugodt maradni, nem lesz semmi gond.

3.

Kezdtém belefásulni a fájdalmamba. Reményvesztetté váltam, hiába hittem, hiába a hatodik érzék, Viktor mégsem élhet. Igaza van apukának, ő nem hagyta bennünket kétségek között, nem maradna ilyen hosszán távol tőlünk. Bele kell abba is törődnöm, nincs, vagy számunkra már nem fog kiderülni, van-e harmadik történet. Egyhangúan tettem a dolgom.

Egyik este hullafáradtan ültem be anyukáékhoz a nappaliba. Ment a tévé, de fogalmam nem volt, milyen műsor. Egyszer csak apuka felkiáltott:

- Halljátok ezt?

Anyuka felugrott, rám nézett. Akkor kezdtem koncentrálni.

A fehérvári rendőrség kérte a lakosság segítségét. Egy 29 éves férfi keresi hozzátartozóit, akit több, mint öt hete gyógykezelnek a megyei kórház baleseti osztályán. Tragikus körülmények között vesztette el az emlékezetét. A gondos terápiának köszönhetően kezd működni a memóriája. Jelentkezzen telefonon, akinek ez idő tájt tűnt el hozzátartozója. A rendőrség száma a képernyő bal felső sarkában látható.

Apuka fogta a mobilját, és máris bepötyögte a számot. A kapott információk alapján Viktor vár bennünket. Izgatottan rohanguk a házban, ahányan voltunk, annyi felé. Magunkra kapkodtuk a ruháinkat, és pillanatok alatt kocsiba ültünk. Hozzánk kellett menni Vikornak ruhákért és az okmányaiért.

Amennyire a forgalom engedte, robogtunk hozzá. Én azt hiszem, végig önkívületi állapotba kerültem, mert csak akkor eszméltem fel, amikor apuka megfogta a karomat, szálljak ki, megérkeztünk.

Az ügyeletes orvost kerestük, aki Kercsák professzorhoz irányított bennünket, az ismeretlen férfi az ő betege. Amikor bementünk, kétkedve fogadott bennünket, de hellyel kínált.

- Elnézésüket kérem, de voltak már önök előtt páran, akik nem tudták kétséget kizáróan igazolni, hogy Ligeti Viktor hozzátartozói. Márpedig nekem biztosra kell mennem, mert a fiatalember idegileg még nagyon sérülékeny, nem szabad őt felizgatni. Rettenetesen várja, hogy rátaláljanak a rokonai, ezért vagyok túl óvatos.

Odaadtuk Viktor és a magunk igazolványait. Még fényképeket is vittem az esküvőnkéről. A professzor fellelegzett:

- Végre! Csakhogy megnyugodhat szegény! - állt fel. - Tudniuk kell, erős érzelmi sokknak még nem szabad kitenni őt. Döntsék el, milyen sorrendben mennek be hozzá.

Kis tanakodás után anyukáék úgy döntöttek, menjek be először én. Felálltam, minden porcikámban remegtem. Alig tudtam elindulni. A professzor a karját nyújtotta, és halk, meleg hangon nyugtatgatott. A folyosón elmondtam neki, mit tudtunk Viktorról. Elhűlve hallgatta a tragikus rémtörténetet, csak a fejét csóválta.

- Rettenetesen sajnálom, de amíg Vikort nem tudtam fogadókésszé tenni, és nem voltak beazonosítható adatok a kezünkben, tehetetlenek voltunk. Ma délelőttre került kihallgatható állapotba. Ennek kapcsán derült fény pár beazonosítható adatra. Viktorral úgy egyeztünk meg, holnap kérjük a százados úr segítségét a hír közreadására. Meglepődtem, amikor a százados úr felhívott, hogy leadták a jelentést a tévéhíradónak. Még szerencse, hogy Viktor nem nézi, mert biztosan felizgatta volna a várakozás. A történet végkimenetelére viszont roppant kíváncsi leszek, hogy került a kocsija a Mátrába.

Közben a kórteremhez értünk. Megkért, üljek le kint, felkészíti őt a találkozásra. Alig voltam képes uralkodni magamon. Hát él... Mégis él! Nem csapott be a hatodik érzékem. Ó sors, drága sors, köszönöm, hogy visszaadtad nekem! - fohászkodtam. Nyílt az ajtó, Viktor lépett ki rajta. Felálltam, de ha el nem kap, elvágódok a kövön.

- Szimett, drága Szimett! - szorított magához. - Drága csillagom, csakhogy rám találtál!

- Vikó... Drága Vikó... Ó, édesem, élsz... Tudtam, hogy élned kell... A tévéhíradóban hallottuk, hogy keresel bennünket - hebegtem. - Drága Vikókám, hogy vagy, életem?

- Már jól. Már minden jó. De soha többé el nem mozdulok mellőled! Úgy emlékeztem, te mindig velem voltál, ha úton voltam. Azon a délutánon miért nem?

- Mert nem jól éreztem magamat. Mesélj drága, mire emlékszel a történetekből?

- Nem sok mindenre, ma délelőtt bányásztam elő magamból pár dolgot. Mondd, kicsi életem, hogy vagytok? Nem esett bajuk a babáinknak? Ugye, jól emlékszem, ikreink lesznek?

- Igen, drága! Nagyon drukoltam, hogy ott lehess a születésükkor - pusztaltam, ahol értem.

- De... nekem van két kicsi gyereke... Vagy nincs?

- Majdnem négy évig úgy tudtad, hogy van, de fél éve kiderült, ők nem a gyerekeid, hanem a testvéreid, és valahol külföldön élnek a szüleikkel. Nekünk csak lesznek babáink a kiírás szerint nyolc hét múlva.

- Mondjál magadról valamit! Mielőtt jöttél, épp a személyeddel foglalkoztam. Szégyellem, de csak ma délelőtt a kihallgatásomkor, a balesetem felidézésekor jutott eszembe, hogy nejem vagy. Az arcod és imádnivaló alkatod napok óta lebeg előttem.

- Most már jól vagyok és kimondhatatlanul boldog! Kérlek, ne izgasd fel magadat, azt mondta a doktor úr, ez még neked árt.

- Nem fogom. Nem akarom, de... Szimett, ugye velem maradsz?

- Ha a professzor úr engedi, lebeszélni sem lehetne róla - néztem rá.

- Azt hiszem, ha akarnám, sem tarthatnám őt tovább itt, de látom, jó kezekben lesz, a többit majd megbeszéljük.

- Figyelj rám, édeske! Nem egyedül jöttem. Anyukádék is nagyon kíváncsiak rád.

- Anyukámék... Várjál csak... A szüleimen kívül van két kis tesóm... Segíts! Hogy hívják őket?

- Timike és Peti. Itt vannak mind a négyen. Idehívhatja őket a professzor úr?

- Ide, de téged nem engedlek el! Nem, soha többé, egyetlen pillanatra sem!

A professzor boldog mosollyal sietett végig a folyosón. Amíg feltűntek a sarkon, örült szenvedéllyel csókolóztunk. A kezemet továbbra is folyamatosan szorongatta, de boldogan beszélgetett a szüleivel, tesóival. Sorolta, sorolta a felbukkanó emlékeit. Alig-alig kellett besegíteni, ha elakadt valahol.

A professzor mellém ült:

- Bocsásson meg, látom, lelkileg nem kell féltennem Viktort, de meg kell kérdeznem, milyenek az otthoni körülmények?

- Rendezettek. Tudom, nyugalomra, kiszámíthatóságra lesz szüksége. Mindketten természetkedvelők, zárkóztak vagyunk.

- Különbözőbb gyógykezelésre már nincs szüksége, de ellenőrző felülvizsgálatra járnia kell.

- Természetesen jönni fogunk.

- Annyi a kérésem, ne erőltessék az emlékezést, hagyják, hadd jusson eszébe magától a múltja. Még nagyon az elején vagyunk, de látom, az önök látványa máris meghatványozta benne az emlékeket. Ha észreveszi, hogy erősen gondolkodik, vonja el a figyelmét. Sokat kell pihennie, ha megfájdul a feje, aludnia.

- Nagyon fogok rá vigyázni.

- Akkor kiállítom a zárójelentését, addig beszélgessenek nyugodtan, itt nem zavarnak senkit. Személyes holmija alig van.

- Hoztunk neki ruhákat. Drága professzor úr, mindannyiunk nevében köszönöm, hogy vigyázott Viktorra, felgyógyította őt nekünk... és egyáltalán mindent-mindent köszönünk! - gurult néhány könnycsepp végig az arcomon.

Megsimította a karomat, felállt és elment. Apuka vele tartott. Viktor pár perce már bennünket figyelt. Nem bírtam tovább, kitört belőlem a sírás. Magához ölelt, simogatott. Úgy éreztem, eszemet veszítem, hogy ismét van nekem... magamon érezhetem gyengéd érintését, rám tapadó aggódó tekintetét.

Jó fél órát tartózkodtunk még ott. Mivel hatan nem fértünk be az autóba, anyukáék külön taxit rendeltek nekünk. Viktor egész úton a vállamat átölelve szorított magához, és beszélt, beszélt a drága, én pedig ittam a szavait. Mire hazaértünk, szinte mindent felidézett velünk kapcsos-

latban. Apuka nagyon aranyos volt, nálunk parkolt le. Feljöttek, még egy órácskát beszélgettünk. Most anyuka került önkívületi állapotba. Mosolygott, Viktor válaszát meg sem várva tette fel kérdéseit. Egyébként is mindenki beszélt egymás szavába vágva. Hajnali háromkor köszöntek el azzal, mostanában sokat túlóráztam, pihenjem ki magamat nyugodtan, nehogy baj legyen a babáinkkal.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

VIKTOR - VIKTÓRIA

1.

Amikor magunkra maradtunk, alig tudtunk mit kezdeni a ránk szakadt boldogsággal, hogy visszakaptuk egymást. Viktor állandóan a nyomomban volt, hacsak tehettem, magához ölelt, csókolgatott. Aggasztott, hogy túlzottan zaklatott, kapkodva beszélt, egyre nehezebben tudtam követni történeteit. Hol a kapcsolatunkkal, hol pedig az egyetemi éveivel foglalkozott. Átöleltem, halk, nyugodt hangon kértem, pihenjünk le, fáradt vagyok, kimerítő nap van mögöttünk. Hosszan nézett, simogatott. Lassan lehiggadt, álmoság lett úrrá rajta. Hozzám bújva aludt el.

Igencsak délelőttbe hajlott a nap, amikor felébredtem. Viktor ugyanabban a pózban feküdt, mint amibe elaludt. Nem akartam a nyugalmaát háborgatni, csak a tekintetemmel simogattam, mégis kinyitotta a szemét. Megkönnyebbült sóhajjal vont magához, édesen mosolygott rám.

- Feldolgozhatatlan, hogy ismét vagyunk egymásnak - suttozta szerelmesen.
- Valóban. Most én teszek neked fogadalmat, ezentúl sokkal jobban vigyázunk egymásra, a majdnem elvesztett boldogságunkra.
- Szímettkém, mesélj el nekem mindent, amit a balesetemmel kapcsolatban tudsz.
- El fogok, de jobb lenne megnyugodnunk, hogy élvezhessük végre a hirtelen ránk szakadt boldogságot.
- Úgy érzem, addig nincs nyugtom, amíg nem tiszta előttem a kép.

Elmondtam mindent részletesen. Azzal kezdtem, milyen ideges lettem, amikor felhívtam, és csak csörgött a mobilja a világba. Hol elsápadva, hol megborzongva hallgatta végig. Közben erősen gondolkodott.

- Vikókám, édesem, ha nem hallgatsz rám, kórház lesz a vége. Én azt ígértem a professzor úrnak, vigyázok rád. Kérve kérlek, engedd, hogy megtegyem, ne akard, hogy szószegő legyek! - pusztam meg. - Ne erőlködj, meglátod, minden eszedbe fog jutni, ha hagyod az agyadat higgadtan dolgozni.
- Oké, szótfogadok neked, de annyi tisztázatlan kérdés nyüzsög a fejemben, szeretnék rendet tenni. Azzal sem tudok mit kezdeni, hogy a gyerekeim a testvéreim. Hogy az ördögben lehet ez?
- Mi jut eszedbe az apasági tesztől, a gyerek-újraelhelyezési perről?
- Valami megrázó élmény lehetett számomra, mert amint kimondtad, bosszúság, elkeseredettség lett úrrá rajtam. Drága kincsem, ezekről bírósági végzésnek kell lennie.
- Természetesen van is.
- Átolvashatnám, hogy legalább ebben legyek naprakész?
- Igen, de mindenekelőtt felkelünk, reggelizünk és rendet teszünk.

Bár tartottam tőle, hogy ismét erőt vesz rajta a depresszív hangulata, de nem akartam a feszültségét fokozni, reggeli után odaadtam a gyerekperrel kapcsolatos végzést. Az ölébe vont, és mintha minden betűt az emlékezetébe akart volna vésni, sorról sorra olvasta végig. Amikor félretolta, hozzá bújtam:

- Emlékszel, mit mondott apukád, amikor megtudta, hogy babákat várunk?
- Rémlik valami, de nem tudom pontosan visszaidézni.
- „Kárpótolt benneteket a sors.”
- Igen-igen. Amire én valami olyasmit válaszoltam: sokszorosan, mert ezek a babák ténylegesen a mi génjeinket, tulajdonságainkat hordozzák majd magukban.
- Így volt. Ezt én sem tudtam volna pontosabban visszaidézni.
- Akkor tegyük el a szégyenletes múltam bizonyítékait a legalsó fiók legsötétebb mélyébe, hogy lehetőleg soha többé ne kerülhessenek a szemünk elé. Kicsi csillagom, mit gondoltál rólam, amikor a két rendőrtiszt a hűtlenségemről akart meggyőzni?
- Megint kezdted, te hétördög?
- Folytatom, mert szeretném kitölteni az űrt a memóriámban.
- Egyetlen pillanatig sem hittem benne. A többi hitelesebben hangzik apukáék szájából, biztosan beszélni fognak róla.
- Borzalmas lehetett neked, én drága kincsem.
- Az volt, mert hiába voltam biztos benne, van harmadik történet, amiből megtudhatnánk, hol vagy, mi lett veled, egymagam nem tudtam, hogy juthatnék nyomára. Bár eleinte apuka sem hitt egyetlen szót sem a rendőrök állításaiból, de később azt mondta, nem tudja, hol, milyen körülmények között, de elvesztettünk téged. Próbáld meg beletörődni a visszavonhatatlanba. Ettől kezdve egyedül maradtam a hitemmel.
- Hmm... Hát igen, engem nem mentő hozott be. A főorvos pedig azzal volt elfoglalva, hogy biztonságba helyezzen. Bonyolította a helyzetet, hogy másnap külföldre utazott egy több hétig tartó konferenciára. Amióta hazajött, kétszer volt nálam. Megígérte, ő is részt vesz a felkutatásokban.
- Ha tudjuk, hogy két baleset volt a helyszínen, már akkor este rád találhatott volna apuka, hiszen egy osztályon feküdtél a másik áldozattal, aki belehalt sérüléseibe. Az volt a legborzalmasabb, hogy anyukát magamra haragítottam, mert képtelen voltam kimenni ahhoz az idegen sírhoz, amiről meggyőződéssel hittem, neked semmi közöd.
- Hát igen... A női megérzés... Hiába, csak egy szerelmes szív képes rendíthetetlenül hinni - temette arcát vállgödrömbe.
- Csak azt nem értem, anya hogy hihette, hogy megcsaltalak.
- Azt ő sem hitte, csak elfogadta, hogy meghaltál.
- Sok elintéznivalónk lesz, amíg legálissá tehetem a létemet. Mindegy, az a fontos, hogy a fehérvári rendőrség bejelentése megelőzött bennünket. Különben még izgulhatnék, rád talállok-e.
- Szerinted rájöhetek valamire?
- Remélem is, hogy így van. Az a dolguk, hogy kinyomozzák a balesetek, tragédiák részleteit.
- Te tudsz valamit róla, hova tűnhetett a mobilod?

- A fehérvári rendőrségen van, ma hozták volna be nekem. Abban volt minden reményem, általa biztosan megtalálalak. Az orvos, aki rám talált, csak velem foglalkozott. A munkaköpenyem, mobilom és a lecserélt kerék ott maradt a helyszínen szerteszét dobálva. A telefonom állítólag az árok bozótjában volt.

- Ó én édes istenem! Nem is tudom, hogy adjak hálát a sorsunknak, amiért életben maradhattál. Drága Vikókám, leszünk mi még tartósan boldogok?

- Leszünk. Meglátod ez volt az utolsó próbatétel, hogy merj hinni a töretlen hűségünkben, szerelmünkben. Hihetetlen boldogság a hasidon keresztül érezni a kicsikéink vidám rúgkapálását. Majdnem hat hét kiesett a fejlődésük követésében, de bepótolok abban is mindent!

- Két hete fordultam bele a nyolcadik hónapba. Félttem az utolsó időszakról, de már nem kell tartanom semmitől, hiszen itt vagy velünk.

- Itt, és nem mozdulok mellőled!

- Arra gondoltam, nem kéne abbahagynod az emlékeid felidézésének leírását. Azt mondtad, serkentően hat a gondolkodásodra.

- Ez igaz, csak azt hiszem, már türelmem nem lenne hozzá.

- Akkor sem, ha itt ülök melletted?

- Azaz: az ölemben... Nem bánom, próbáljuk meg - vette maga elé az asztalra készített füzetet.

Írni kezdett. Eleinte lassan, szavanként, majd egyre gyorsabban sercegett kezében a toll. Némán figyeltem. Így kezdte:

„Folytatom. Folytatnom kell az emlékeim felidézését. Szimettel beszélgetve próbáltam visszaidézni annak az ominózus pénteknek a hangulatát, bennem kavargó érzéseket. Arra pontosan emlékszem, ideges voltam. Sietni akartam haza, de honnan? Hol voltam egész nap?”

Rám nézett:

- Hol voltam azon a napon?

- A fehérvári Földhivatalban egy kápolnásnyéki ingatlan adás-vételi szerződését, és egy kisvállalkozás csődeljárását intézted.

- Én nem cégnél vagyok pénzügyi osztályvezető?

- Június elseje óta nem. Anyukáékkal nyitottunk magánirodát, ott vagyunk mindketten. Te szerződéskötésekkel, magáncégek csődeljárásaival foglalkozol.

- Igen-igen. Te jó ég! Egy napomba került, és odalett minden.

- Nem. A bankkártyádon és a kézpénzeden kívül minden az autós táskádban volt, ami szerencsére a növel együtt kirepült a kocsiból. Azóta a precíz ügyvezetésednek köszönhetően letudtuk anyukával mindkét témát.

- Bankkártya... Jól emlékszem, 1245 a kódszáma?

- Nem, az a mobilod pin-kódja. A bankkártyád kódja a kettőnk életkorának összege és a másik két szám hárommal több.

Elmosolyodott, magához szorított, és leírta a négyjegyű számot.

- Jól vizsgáztam?

- Igen, én drága okos szerelmem. A kártyádat anyuka azonnal letiltatta, amint elmentek innen a gyöngyösi rendőrök.

- Köszí, drága. Egész felfrissítetted az agyműködésemet ezzel a kis agytornával. Bocsáss meg, folytatom, amíg el nem felejtetek valamit.

„Az érdi emelkedő előtt beszéltem Szimettel utoljára. Alighogy eltettem a telefont, hatalmas durranást hallottam. A kocsi mozgása kezdett instabillá válni. Megálltam. A bal hátsó kerék kapott defektet egy nagy szögtől. Kereket cseréltem, ám amint vissza akartam ülni a kocsiba, hátulról hatalmas ütést éreztem a tarkómon. Nem estem el azonnal, tántorogtam. A kocsiba akartam kapaszkodni, de valaki derékon ragadott... repültem... majd a földre puffantam. Rettenetesen fájt a fejem, úgy éreztem, darabokra törtem. Távolról hallottam egy női hangot: „Az onnan egyhamar nem kel fel, ne öld meg”. Gondolom, a férfi rángathatott, mert lökéseket éreztem, de annyira fájt mindenem, nem tudtam felfogni, mi történik velem. Az kattogott a fejemben, halottnak kell tetetnem magamat, nehogy végezzen velem. Majd döngött a föld a távolodó léptektől. Megtermett fickó lehetett. Pehelyként hajította el a kilencven kilómat. Hallottam még, hogy felbőg a kocsim motorja, és csikorgó fékkel, padlógázzal hajtottak el. Azt hiszem, kiabáltam, de hogy mit, nem tudom, aztán elsötétült a világ, csönd lett. Innentől se kép, se hang, egészen addig, amíg a tejszerű köd tisztulni nem kezdett, és a körterem kontúrjai ki nem rajzolódtak előttem.”

Letette a tollat, nagyot sóhajtott. Két kezébe fogta a fejét.

- Vikókám, édesem, ne töprengj! Gyere drága, feküdjünk le! - öleltem át.

- Oké, oké... sajnos, muszáj lesz. Szimett, drága kincsem, szétrobbanok, annyira kívánlak és... és hogy a fene vigye el...

- Nyugi drága... Nyugi - simogattam.

Lefeküdtünk, kezembe vettem rudfit, játszadoztam vele. Ő karjában tartva simogatott. Majd fölém hajolt, ajkunk egymásba forrt. Rudfi rugóként kelt életre. Hevesen, de gyengéden tett magáévá. Amikor mellém feküdt, a hasamat simogatta és átszellemült hangon beszélt a babáinkhoz. Lecsukódtak a szemei, hangja elhalkult, egyenletes szuszogása jelezte, elaludt.

2.

Nyugalomban, békességben teltek a napjaink. Minden nap átmentünk anyukáékhoz, és ha szükség volt rám, besegítettem. Szerencsénkre Era és Nomcsi remekül beletanultak a munka menetébe, úgyhogy bátran rájuk bízhattunk bármit. Amit csak lehetett, továbbra is telefonon intéztünk, ami Vikornak nagyon tetszett. Ha mégis utazni kellett, már nem én, hanem Era vagy Nomcsi kísért el apukát. Anyuka féltette az unokáit, egyre kevesebbet engedett a gép mellé ülni. Azt mondta, mindkettőnknek mozgásra, levegőre van szükségünk, ne a bagófüstös irodában töltsük a napunkat.

Viktor javaslatára utazgatni kezdtünk. Mivel autót még nem vezethetett, apuka felajánlotta, lesz a sofőrünk, de izgalmasabbnak találtuk, ha busszal, vonattal közlekedünk. Egy hétre felmentünk a Bükkbe. A fenyveserdők megtették hatásukat, Viktor étvágya két napon belül a régi volt. Közben megfűztem Ági néniéket, Bakonyzugba tartsanak velünk, hosszabb időre úgyis régen voltak már ott. Nem kellett beleszakadnom a győzködésbe, úgyhogy oda Gyula bácsi autóján mentünk. Útközben Viktor többször átvette a vezetést kis időre.

Annyira örültek nekünk, azt sem tudták, hogy ugráljanak körül bennünket. Állandó ingázásban voltunk anyu - Ottiék - Tibiék és Pityuék között. Majd minden éjszakát máshol töltöttünk. Hazafelé Fehérváron bementünk a kórházba, a professzor úrhoz. Mosolyogva fogadott bennünket, Viktorral nagyon meg volt elégedve. Meg is lehetett, mert úgy fizikailag, mint szellemileg visszanyerte régi önmagát. Mindenre pontosan emlékezett, és ugyanúgy lehetett vele beszélgetni mindenről, mint a tragédiája előtt.

Egyik reggel azzal állt elő, hogy ősszel megígérte nekem, ezen a nyáron Királyváron nyaralunk. Ha lenne hozzá kedvem, elmehetnénk oda is egy hétre, a babákkal egy-két évig úgysem tudunk majd szabadon mozogni. Csodálatos hetet töltöttünk egy családi, kis panzióban. Rengeteget sétáltunk. Bejártuk a Séd kanyargós völgyének, a várnak minden zegét, zugát.

Hazajövetelünk után pár nappal megjelent nálunk a két fehérvári rendőr. A nappaliban ültették le őket. A százados nézte egy ideig Viktort, majd megszólalt:

- Látom, a másfél hónap alatt szépen összeszedte magát.

- A kis nejemnek köszönhetően előbb, mint a professzor úr gondolta - mondta mosolyogva.

- Mi sem unatkoztunk. Miután az ön kilétét beazonosítottuk, a gyöngyösi kollégákkal egyeztettünk, és fény derült a történet hiányzó epizódjaira. A mátrai serpentinén ott maradt két rabló támadta meg önt. A pénzével, bankkártyájával és autójával külföldre akartak szökni. Ezt a gyöngyösi kollégáknak sikerült felderíteniük a nő - aki kirepült a serpentinén a kocsiból -, volt élettársa vallomása alapján. Tőle tudjuk, hogy az elhunyt fickó másodosztályú birkózó volt, azért bánt el önnel könnyedén. A nő holmijainak rendezése közben talált egy búcsúlevelet, amit beolvastam nekem a kolléga. Röviden az állt benne: ne keresse őt, külföldre mennek Karesszel. Bocsásson meg neki, őt szereti, de belefásult a nyomorba, éhezésbe. A volt élettárs közölt adatai alapján beazonosították az elhunyt „Karesz”-t. Geller Károly volt a támadója, akit egy éve köröztek kisebb bűncselekmények miatt. Pechükre az M3-ason úgy döntöttek, kitérőt tesznek a 24-esen, aminek következtében sokkal nagyobb utazást tettek, mint szándékoztak. A kocsija azonban totálkáros lett, a fickó szinte szénné égett benne. Mindenesetre a kollégák szava elakadt, amikor közöltem velük, Ligeti Viktor él, és már elhagyta a kórházat. Az eset tényállásához tartozik: volt nekik két társuk, akiket mi fűlítettünk le, az idő alatt, amíg ön gyógykezelés alatt állt a megyei kórházban. Újból kihallgattuk őket. Ezúttal is azt vallották, menő márkájú kocsikat vettek célba, amikben jól szituált személyek ültek. Tervük szerint együtt akartak meglógni, miután ők is kiraboltak egy áldozatukat, aki sajnos nem volt olyan szerencsés, mint ön, belehalt a sérüléseibe.

- Borzalom, hogy az ember már sehol nincs biztonságban.

- Mi mindent elkövetünk azért, hogy ne így legyen. Megkapott mindent hiánytalanul a kerületi rendőrségen?

- Igen. Valóban szerencsésnek mondhatom magamat még ebben is.

- Akkor nem zavargunk tovább, minden jót, szerencsés szülést a kismamának! Azt mondta a gyöngyösi kollégám, rettenetesen sajnálta és féltette önt, amikor a szörnyű hírt közölnie kellett - mosolygott rám, amikor kezet nyújtottam neki.

- Szeretném a majdnem hat hetet kitörölni az emlékezetemből - mondtam megborzongva.

Elköszöntek és elmentek. Átmentünk anyukáékhoz beszámolni a történekről. Útközben Ági néniéket is felhívtam. Anyukáék nem voltak boldogok, de nyugtattuk őket, ha továbbra is telefonon intézünk mindent, amit lehet, minimumra csökkentjük az utazásokat, nincs mitől féljünk.

Este Viktor elgondolkodva nézett, majd megszólalt:

- Büszke vagyok rád, hogy remekül helytálltál, amíg távol voltam. Tudom, lelkileg rettenetesen megviselt az eltűnésem, és boldogsággal tölt el, hogy egyetlen pillanatra nem kételkedtél a hűségemben, de mit gondoltál a jövőddel kapcsolatban?

- Azt hiszem, semmit. Hárítottam minden olyan döntést, ami a végleges elvesztésedre utalt. Ilyen volt a bankkártyád sorsa. Heves ellenállásomba ütközött anyukáék felvetése, intézkednünk kéne felőle. Gyűlöltem az életet, ami merészelt nélküled tovább folytatódni. A napot, ami könnyörtelenül tűnt fel naponta, és volt bátorsága rám ragyogni. A sorsot, ami kegyetlenül

lökte elém a teendőimet, kötelességeimet. Nehéz volt erősnek maradnom, de a két pindurka lény folyamatosan figyelmeztetett, nem ők akartak a világra jönni, nekik joguk van a boldog, gondtalan élethez. Hogy erőt gyűjtsék a folytatáshoz, keresnem kellett rajtuk kívül kapaszkodót. Eszembe jutott, amikor összevesztünk anyuval, mindig olvasással csillapítottam háborgó lelkemet. Eleinte rossz ötletnek tűnt, mert képtelen voltam a figyelmemet összpontosítani. Az idézetgyűjteményem életfilozófiai voltak segítségemre. Ha kíváncsi vagy rá, melyikek, keresd meg a lap alján bejelölt oldalakat.

Kezébe vette, nagy érdeklődéssel kereste fel az elsőt:

„A hűség és az odaadás bátorsághoz vezet.
A bátorság az önfeláldozás szellemét alakítja ki.
Az önfeláldozás szelleme pedig megteremti a szeretet erejébe vetett hitet.”

(Uesiba Morihei)

Láttam, sorról sorra értelmezi, többször átolvassa.

- Csodálatos gondolatsor egymásba fűzve... és milyen igaz.
- Magamon tapasztalhattam meg, mennyire. Némelyik olyan alapvető igazságokat fogalmaz meg, ami bárkinek eszébe juthatna, mégis csak egy nagy gondolkodó, költő képes a megfogalmazásukra.
- Egy pillanatig sem gyászoltál?
- Nem. Mindennél biztosabb voltam benne, élsz, és amint módodban áll, jössz vagy hívsz.

Viktor magához szorított, simogatott, puszilgatott, miközben fellapozta a következő idézetet:

„Harcba elszántan kell menni, az életet szenvedélyesen átölelni,
emelt fővel veszteni, és merészen győzni, mert a világ a bátraké,
és az élet túl sokat ér ahhoz, hogy jelentéktelenné váljon.”

(Charlie Chaplin)

- Nem csak mélységesen igaz, de logikus folytatása az előző gondolatsornak.
- Szerintem is. Bár első olvasatra hamisnak éreztem magamra vonatkoztatva, hiszen téged kellett nélkülöznom, akit a világon a legjobban szeretlek, aki a legtöbbet jelentesz nekem. Aztán megint a két kicsi jutott eszembe, akik a génjeinket hordozzák magukban. Úgy éreztem, ha többé nem találsz vissza hozzám, bennük akkor is itt leszel velem.
- Ó, édes jó Istenkém, milyen bölcsé váltál a pár hét alatt.
- Ha azzá nem is, de felnőtté biztosan. Gyakran éreztem úgy, legalább tíz évet öregedtem.
- Szellemileg biztosan, de testileg szebb és üdébb vagy, mint valaha.
- Örülök, ha így látod. A következő érzésem szerint rólam szól, az életem foglalja össze:

„Nem akartam beléd szeretni, és nem hiszem, hogy Te is akartad volna. De amikor találkoztunk, mindketten éreztük, hogy nem tudunk tenni semmit az ellen, ami velünk történik. Egymásba szeretünk, minden különbözőségünk ellenére, és ezzel valami ritka és gyönyörű jött létre. Az én számomra az ilyen szerelem egyszer adatik meg az életben, ezért vésődött minden pillanata egyformán az emlékezetembe, s ezért nem feledem soha egyetlen másodpercét sem...”

(Nicholas Sparks)

- Tudom, te egészen másképp élted meg a kezdetet, de én talán szó szerint így - nézett elgondolkodva.

- Ebben csak megerősíthetlek, hiszen ez a viszonyulásod volt a gátja érzelmeink gyorsabb kibontakozásának. Na, de hagyjuk mások bölcselkedéseit! Szerencsére a miénket továbbra is a saját élettapasztalataink formálhatják. Legfeljebb azt nézd még meg, amire a napokban találtam rá - lapoztam oda. - Bár költő nem vagy, de sokszor fogalmaztad meg a gyönyörű gondolatokat:

„Homokba írtam kedvesem nevét,
de jött a hullám s rajzom elsöpörte:
leírtam újra minden betűjét,
de jött a dagály s munkám eltörölte.

Hiú ember, hiú vágy - szólt pörölve
a lány - megfogni a pillanatot,
hisz magam is így omlok egykor össze
és nevemmel együtt elpusztulok.

Tévedsz! - felelte: - híred élni fog,
ami porba hal, az csak földi lom,
szépséged a dalaiban lobog
s dicső neved a mennybe fölírom.

S ott szerelmünk, bár minden sírba hull,
örökké él s örökké megújul.”

(Edmund Spenser)

- Hmm... Igaz, bár ott sántít a dolog, az én szavaim valóban „földi lommá” válnak, mert nem őrzik meg dalok az utókornak.

- Dalok nem, de megörökíthetnéd úgy, mint én: prózában.

- Prózában... Nem is rossz. Kezdetül szolgálhatnának ehhez az ébredésem utáni feljegyzéseim. Amíg teljes értékű munkát végezhetek, lesz rá időm, hogy kikerekítsek belőlük valamit.

- Na látod, máris lesz komoly elfoglaltságod. Érdekes történet formálódhat az új életed új gondolataiból, érzéseiből.

- Egyedül a hozzád fűződő érzéseim a régiek. Minden más egyéb átértékelődött bennem, amióta a professzor megértette velem, milyen szerencsés vagyok. Ebből a súlyos állapotból, amiben voltam, ezerből egynek adatik meg, aki nem veszíti el az addigi képességeit. A többségnek újra kell tanulnia a beszédétől kezdődően mindent. Bár vannak még nehézségeim, de az emlékezőképességem - igaz, a segítségeddel - csodálatos gyorsasággal tér vissza. Mióta visszakaptalak benneteket, sokszor jut eszembe, a létünket, a sorstól ajándékba kapott boldogságunkat nem szabad természetesnek venni. Megőrzéséért naponta kell munkálkodnunk. Ezt igazolod te is, aki a legreménytelenebb helyzetekben merted a nehezebbet, az életet választani. Anyuék biztosan segítettek volna, de te mégiscsak magadra számíhattál a hétköznapi küzdelmekben. Egy életen át hálás leszek ezért neked. Mondd, kincsem, hogyan, mivel köszönhetném meg a töretlen bizalmadat?

- Annál többet, hogy újból itt vagy velem, nem adhatsz. Nekem ez a minden! Igazad van, szerencsés csillagzat alatt születünk.

Hirtelen görcsbe rándultam. Órült fájdalommban felnyögtem. Viktor ijedten simogatott, majd anyukát hívta. Ő azt tanácsolta, figyeljük meg, milyen sűrűn jelentkezik a fájdalom. Ha szabályos időközökben, ezek már a szülési görcsök. Rettenetesen megijedtem, félelem lett úrrá rajtam.

Viktor az ágyra ült velem, hogy kényelmesebb helyem legyen. Amint elmúlt a görcs, tovább beszélgettünk. Negyedóra múlva jött a következő. Viktor mentőt hívott. Tíz percen belül ott volt értünk.

A professzor úr szerencsénkre a klinikán volt. Megvizsgált, és azt mondta, még ma szülőkké válunk. Sétáljunk kint a folyosón, és akkor menjek be, amikor kétpercesek lesznek a fájások. Négy teljes órát szenvedtem, amíg kitágultam. Már mindenem csurom víz volt. Közben a nővérke elvitt, beöntést kaptam, de azt hittem, ott halok meg.

Viktor felhívta a szüleit, Ági néniéket. Ott volt velem végig, és segített a tolófájásoknál. Ő vágta el mindkét baba köldökszinórját.

Ahhoz képest, hogy ikrek, hatalmas fiunk született 3000 grammal, 55 centiméterrel, majd rá háromnegyed órára kibújt a 2560 gramm súlyú, 48 centiméter hosszú kislányunk. A fiunk Viktor, a kicsi lányunk Viktória nevet kapták.

Borzalmasan kimerültem, megkönnyebbültem, de még ennél is boldogabb voltam Viktor könnyben úszó arca láttán. A hasamon levő két pindurka babánkkal ölelt magához, és csókolt, hol engem, hol a babák fejét.

VÉGE